

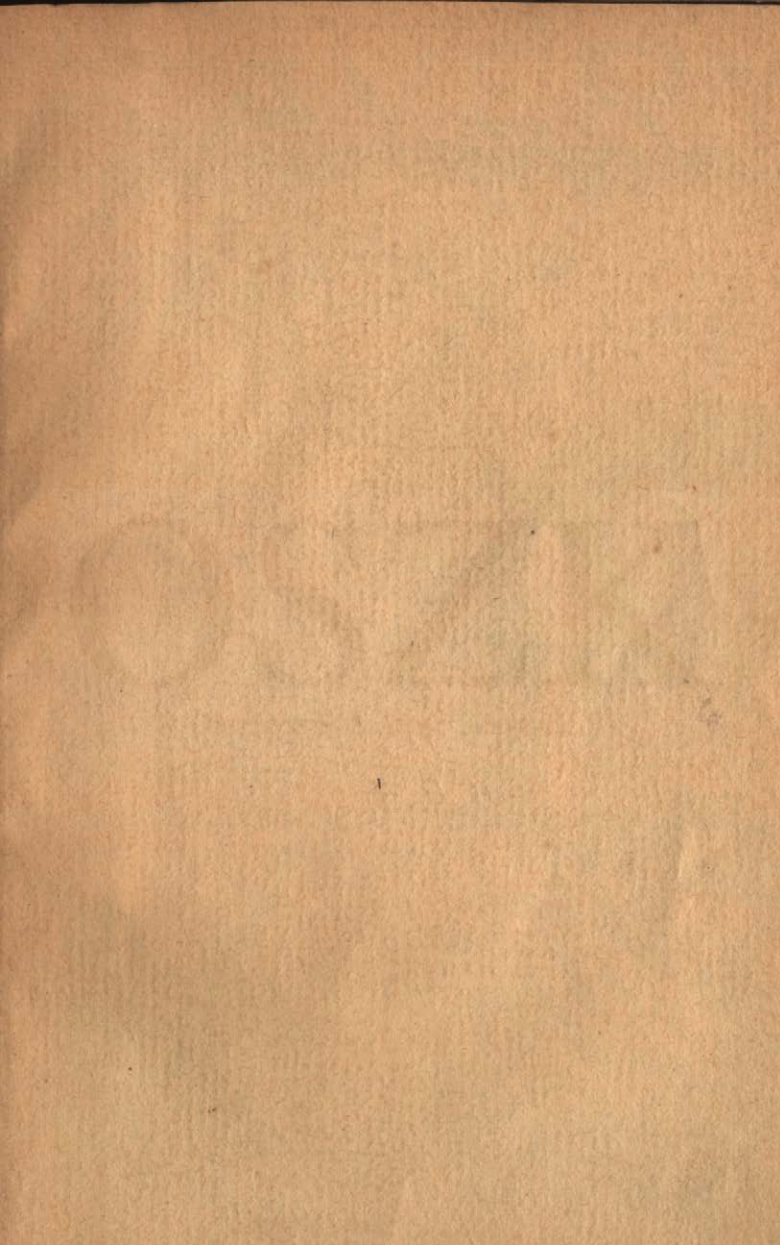
12.220/
118

LAVERY

Twenty-first

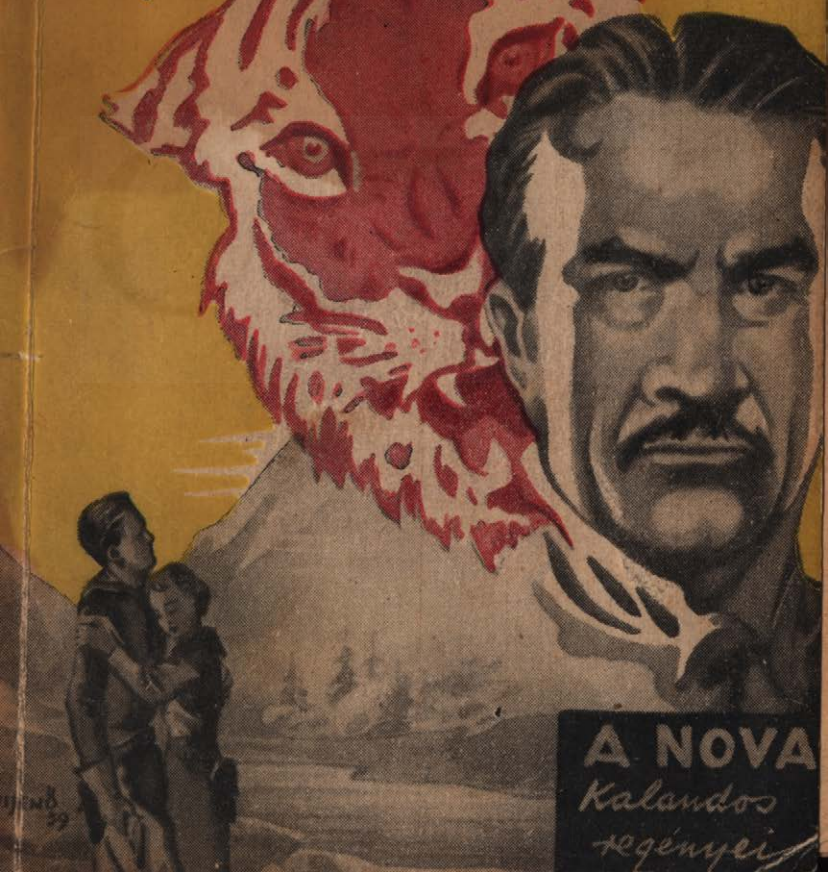

G. LAVERY

Tigrisvén

1220

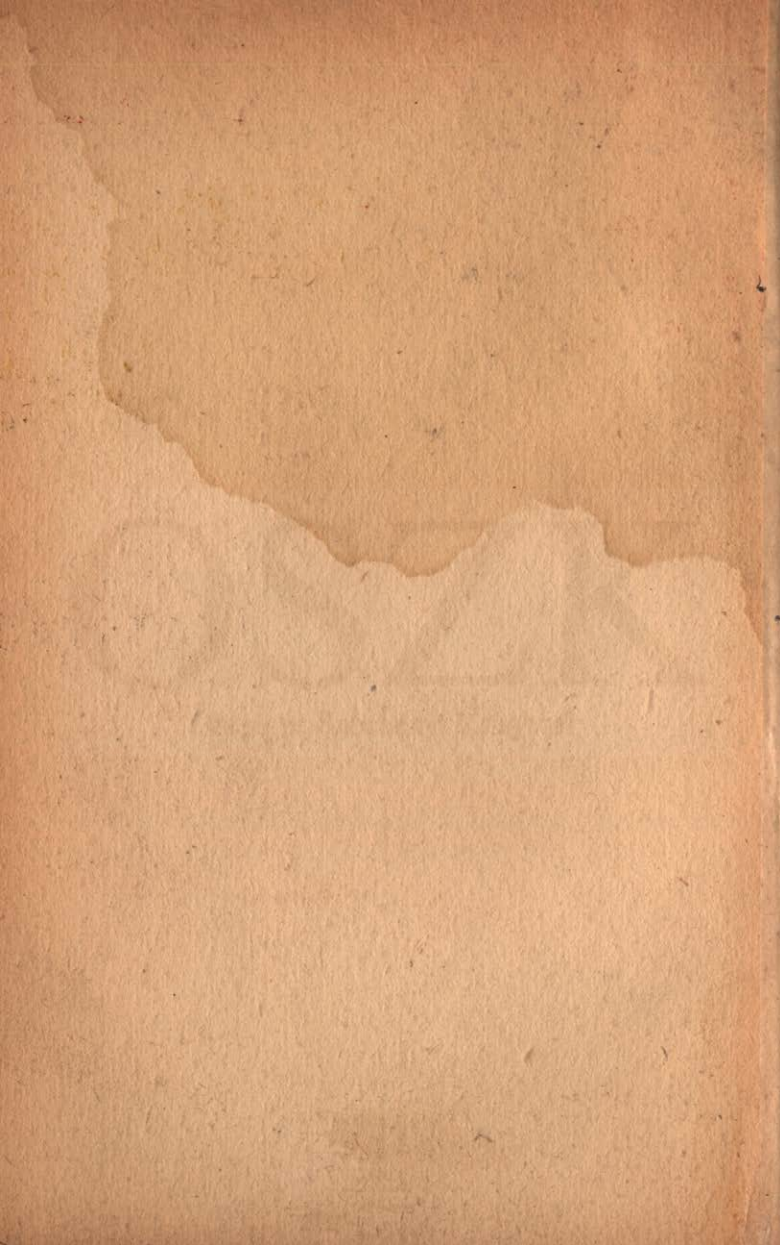
118

A NOVA

Kalandos

regényei

GIBSON LAVERY

TIGRISVÉR...

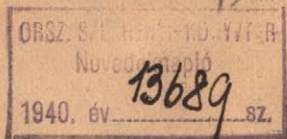

NOVA IRODALMI INTÉZET

Szerzőtől

kiadásunkban eddig megjelent:

A NEVADA SZELLEME
POKOL A HEGYEK KÖZÖTT
TEXAS BILL, A FENEGYEREK
TIGRISVÉR...

Minden jog, film, dramatizálás, fordítás stb. fölött
kizárólag a Nova Irodalmi Intézet, Budapest,
VI., Andrásy-út 32. rendelkezik.
1940.

Radó István nyomdai műintézete, Budapest VI., Hajós-uca 25.

ELSŐ FEJEZET.

A gyáva.

1.

A vendéglő ajtaján egy kalap repült ki. Nagy kacagás. Ezután következett a fiatalember. Még harsányabb kacagás.

A kidobott illető felkel a porból, a kalapját is felemeli és gyűlölettől villogó, de igen szomorú szemekkel ütögeti két tenyerével a nadrágját.

Tom kilép a kocsmából. Széles, csufondáros szája bántó vigyorra húzódik.

— Hord el magad a kocsmá környékéről. Megértetted?

— Azért is idejövök, amikor csak kedvem tartja.

— Én akár mindennap kidoblak, ha kell!
Valaki odakiáltja:

— Gyáva ember ne járjon kocsmába.

Egy másik:

— Minek hagyod magad, mi?

Férfiruhában jársz, fegyvered is van, miért nem állsz ki Tommal?

— Nem akarok! — feleli panaszosan.

Vöröshajú leány jelenik meg az ajtóban:

— Menjen szépen Robin, látja, hogy itt csak kicsufolják . . .

— Én magához jövök Amy és csak az érdekel, hogy maga csufol-e?

A leány egy másodpercig rosszkedvűen habozott.

— Én nem csufolom . . . de azért . . . jobb lesz, ha nem jön . . .

— Most már takarodj! — kiáltott rá Tom Connor. — Amy is megmondta neked, hogy mit tart a gyáva emberről!

A megalázott férfi csendesen elkullogott a lovakhoz. Látták, ahogy eloldja a szürkéjét, nyeregbeül és elnyargal.

Valamennyien visszamentek a kocsmába. Az ajtó becsapódott.

— Minek bántják mindég? — mondta a leány.

— Mert gyáva és csökönyös — feleli Tom Connor. Ötször is felszólítottam, hogy ne forgólódjon körötted Amy. Négyyszer leütöttem, mégis újra jön mindég.

— Fogadhatsz velem, hogy holnap megint csak itt lesz — szólt közbe egy borízú hang.

— Akkor laposra verem! — jelentette ki Tom Connor.

— Nem szép tőled, — dünnyögte Green, a kovács. — Gyáva embert bántani, az alapjában véve szintén gyávaság. Robin nem üt vissza és a fegyvert sem kezeli jól.

— Akkor maradjon otthon!

— Hozzám jár, — nyelvelt élesen Amy.

— Talán szívesen látja?

— Nem az a kérdés, hogy szívesen látom-e, hanem, hogy maga mi jogon féltékeny rám?

— Rövidesen felelek erre Amy, — mondta Tom jelentősen és a leány rámosolygott.

2.

Robin kétségbeesett elkeseredéssel nyargalt haza. A gyűlölet és a megalázottság forrt benne... Gyáva! Mindenki tudja róla, hogy gyáva. Dehát miért gyáva? Miért fél ha valaki ráemeli a kezét, miért nem mer a pisztolyához nyúlni? Miért fut át valami hideg érzés a szívéen, ha valaki ökölbeszorított kézzel, szembe áll vele?

Felnézett az égre. Mintha a hűvösen ragyogó csillagoktól várná a feleletet kérdésére. Ő jól tudta, hogy mi ez a gyávaság voltaképpen, ha valaki ráemeli a kezét, vagy a fegyveréhez nyúl...

Tudja, hogy mi ez és még sincs neve.

Zavaros képek sorozata, egészen elmosódóak: lövés tűzfénye... füstszag... vér... jajgatás...

Jelentése nincs. Csak zsibbadt félelmet érez, mint lelki aláfestést...

Valami történt vele, amikor még kis gyermek lehetett, négyéves, vagy annyi sem. Jeff Olsen azt mondja, hogy ez mind képzelődés. Robin egy nagybátyjának a fia és négy éves korában árvaságra jutott. Akkor Jeff Olsen, örökbefogadta. Így mondja az öreg Jeff. De mégis látta, azt a furcsa képet. Ha revolvért fogott valaki, ha megfenye-

gették, nyomban sikoltásokat hallott a multjából, löporszag fojtogatta és fegyverdörrenés jutott az eszébe. Ilyenkor végig futott rajta az a hűvös zsibbadás, amiért azt mondták, hogy, gyáva.

Belovagolt a szegényes Olsen tanya kapuján, megkötötte az istállóban Rimbow-t, felsietett a szobájába és végig vágódott ruhástól az ágyon.

3.

Olsen hallotta jól a lépéseket, amint végigdöngnek az előszobán és elhalnak a nyikorgó fa lépcső felső fokain.

— Hazajött, — mondta jelentősen a sheriffnek. Mert nála volt éppen az öreg Patterson, akivel sokszor éjfélig is elbeszélgettek, ha nem volt dolog, sem a farm körül, sem a hegyekben, ahol a gazemberek bujkálnak. Ilyenkor a vén farmer és a sheriff időt szakíthattak egy kis beszélgetésre.

— Nem szokása, hogy bejöjjön köszönni?

— De bejön mindég. Ugy látszik valami baja van . . . — mondta Olsen.

— Hm . . . a legények nem szívelik . . . Mert... gyáva.

Hallgattak.

— Miért nem küldöd Keletre? Ott nem fontos a bátorság — szólt Patterson.

— Már küldtem.

— Nem megy?

— Nem. Szenved, de nem megy. Makacs, dacos . . .

— Nem jól nevelted Jeff.

— Ostobaság! Különböb nevelést kapott, a legtöbb nagyszájú cowboynál. Kíváncsi vagyok rá, hogy melyik tudta kilenc éves korában, amikor alig ért el az ujja a Colt fejétől a ravaszáig, száz lépésről eltalálni a fán gubbasztó madarat. Mert Robint megtanítottam rá. A balkezese tizenhat éves korában jobb volt, mint a tied húsz év előtt, 17 éves volt, amikor becserkészttem az „Ezüst Királyt“, ha emlékszol.

— De mennyire emlékszem. Olyan vadló nem sok szaladgált errefelé.

— Robin velem lovagolt. Negyvennyolc óráig, csak percekre állhatunk meg. Hegyen-völgyön át nyomában voltunk a lónak . . . A fiú végig kitarított . . .

— És mégis . . .

— Gyáva . . . Fél . . .

Az öreg Jeff Olsen nagyott sóhajtott. Patter-son a pipáját tömte.

— Azt mondják beleszeretett Amyba . . .

— Igen. Tudom.

— De nem kell a leánynak. Azután Tom Connor néhányszor csúffá tette a kocsmában.

Jeff Olsen nagy ráncos ökle az asztalra csapott, hogy megrezdültek a poharak.

— Majd én csúffá teszem Connort! Egyszer felveszem a revolveröveget Patt és odamegyek a sok nagyszájú közé, hogy mutassák meg, amit tudnak.

— Ostobaságot beszélsz Jeff. Ha Robin nem

lenne gyáva, akkor befogadnák maguk közé. Te sem szeretted, a gyáva embert, legénykorodban.

Patterson felállt.

— Megyek. Holnap érkezik a kormányzó. Egy pár csavargót összefogdosok a környéken. Bejárnak a városba lopni.

— Jóéjszakát Patt. — Jóéjszakát Jeff.

Kikísérte a sheriffet az udvarig, azután visszament a házba és megindult felfelé a falépcsőn.

MASODIK FEJEZET.

A víz vérré válik.

1.

. . . A fiú még mindig úgy feküdt az ágyon, arcraborulva, mintha aludna. Jól hallotta, hogy nyílik az ajtó, de nem kelt fel.

— Robb, — mondta csendesen az öreg. — Patterson volt nálam és rossznéven vette, hogy nem üdvözölted.

Robin felült. Olyan volt az arca, mintha nagy fájdalom gyötörné.

— Ne haragudjon. Nem akartam látni senkit . . . senkit!

Jeff figyelmesen nézte Robint. Értelmes, jellegzetes férfiarca volt. Kissé kiugró sasorral, sűrű, engedetlenül kemény fekete haj, nagy sötét szem és széles, de nem csúnya, energikus száj. Talán, ha ellenszenves, sápadt, bárgyú az arca, nem olyan szörnyű a tény, hogy gyáva! Sovány, de vállas,

kissé túl hosszú termete, még jobban aláhúzza ezt a szerencsétlen körülményt.

— Mi történt?

A fiú összeszoruló gégéje tiltakozott, hogy ki-
mondja. De kényszerítette magát.

— Megverték.

— Miért . . . Hagytad? . . .

— Gyáva vagyok . . .

Felállt és járt egy pár lépést.

— Beteg vagyok. Mert ez már nem is gyáva-
ság. Ha bántanak, ha ütni akarok . . . megdermed
minden izmom.

Az öreg sokáig gondolkozott.

— Gyere velem, — mondta azután komoran.
És elindult, Robin követte. Abban a szobában
voltak, ahol az imént Pattersonnal üldögélt. Olsen
meggyújtotta a lámpát.

— Ül le.

— Mit akar?

— Megtudod az igazat. Talán jobb lenne, ha el-
hallgatnám. Mégis megmondom. Nem bírom tovább..

Kihúzott egy fiókot és sokáig matatott, min-
denféle ócska holmi között. Azután egy régimódi
nagy ezüst órát vett elő. Felkattintotta a fedelét.

— Az édesanyád . . .

Az órafedélben kép volt beillesztve. Egy fi-
nom arcú, szép, szomorú fiatal nő, karján kis gye-
rekkel. Robin különös érzéssel nézte.

— A gyermek te vagy. Két éves korodban.

— És ki volt . . . az apám! — kérdezte, izga-
lomtól lüktető, száraz torokkal.

Az öreg az ablakhoz ment. Kibámult a csendes éjszakai tájra.

— Ki volt az apám! — Ismételte a kérdést türelmetlenül.

Olsen visszafordult és keményen mondta:

— A *Tigris*.

Robin elhülten nézte a képet, a szép arcú nőt, a gyerekekkel.

A *Tigris*! Már régen csak a hirtel az Államokban. Elfogták még amikor Robin kis gyerek volt, de a híre még ma is friss. Legendás hírű rabló volt.

— Mondjon el mindent . . .

— Megteszem. Lehet, hogy nagyon megbánom majd, de most úgy érzem, hogy rosszabb ha hallgatok.

És Jeff Olsen elmondta a történetet.

2.

— Az édesanyád egy tekintélyes Hiller nevű ügyvédnek volt a leánya. Hiller Bostonban élt, és két leánya közül az egyik Jack Rower neje lett. Jack Rower akkor örökölte a híres Rower-gazdaságot, amely azóta is Nevada legszebb farmjainak egyike. Rower elvitte nyugatra a feleségét, Lilian Hillert. A másik leány Anna Hiller velük utazott, hogy megismerje kissé a Nyugatot. Mint nővérének a vendége, követte Rowert és csapatát. Utközben Tigris és az emberei rajtuk ütöttek. Elfogták valamennyiüket. Váltásdíjat

követeltek a hozzátartozóktól és ezt meg is kapták. De a Tigris beleszeretett Annába és elrabolta. Valahol kikényszerítette, hogy összeeskessék Hiller leányával. Mások szerint Anna beleszeretett a fiatal rablóvezérbe . . . Ma már nem lehet tudni. Annyi tény, hogy a Tigris nem követett el újabb gaztettet, eltűnt, elbújt valamerre és nem találta meg senki, egy évig. A Tigris nem rabolt. Más néven messze, Kalifornia északi vidékén telepedett le a feleségével, mint tisztességes ember. Csendesen élt az asszonnyal meg újszülött fiával. De valaki felismerte és elmondta Rownernek. Rower átlovagolt Kaliforniába és a jó útra tért rablón rajtaütött egy üldöző csapattal. Fred Norwich, Jimmy Hall és egy Weller nevű orvos vezették a csapatot. Fred Norwich és Jimmy Hall akkor szegény csapdaállítók voltak. A vérdíjból gazdagodtak meg. Hiller a szenzációs ujsághírek és szemérmetlenül kíváncsi emberek előtt elrejtette leányát a távoli Virginia államban. Anna csakugyan megszerethette a Tigrist. A férjéhez akart menni, a börtönbe, erőszakkal lehetett csak otthon tartani.

— Ehhez nem volt joguk — mondta hevesen Robin és a szeme szokatlan fénybe hevült.

— Halálraítélték, de kegyelmet kapott, mert a kaliforniai két csendes évvel bizonyítva látták, hogy jó útra tért már, amikor elfogták. A felesége, még a tárgyalás előtt meghalt.

Robin felkattantotta az óra fedelet és merev fakó arccal nézte a finom vonású, szép nőt, aki a kisgyermekre mosolygott.

Az anyja!

Nem érzett ellágyulást, csak mintha egy nagy hideg kő feküdne a szívéen . . .

— Folytassa, — mondta csendben.

— Nincs már sok hátra. A gyermeknek én lettem a gyámja és ez a gyermek te vagy. Igyekeztelek úgy nevelni, hogy a vér vízzé váljék. Mert tudd meg, nemcsak az apád volt rabló. A nagyapád, a dédapád és minden ősed az volt. Valamennyi olyan legendás bandita lett, amilyen ritkaság. Erő, vakmerőség, ész, hidegvér, ügyesség, gyorsaság dolgában csodás hírük volt és nagy kort értek meg, mert apád az egyetlen Tigris, aki valaha rendörkézre került. Ezért féltettelek. A Tigisek vére nem válik vízzé . . . Rettegtem, hogy egy napon kiüt belőled. Örültem, hogy gyáva vagy . . .

— Nem tette helyesen! Meg kellett volna mondani!

— Azt hittem jót teszek veled, amikor azt mondom, hogy az unokafivérem árvája vagy . . .

— Még egyre feleljen, — szakította félbe nyersen. — Az a kép, amit látok, sikítás, lövés . . .

— Annak a napnak az emléke, amikor az apádat elfogták . . . Később mégegyszer sikerült megszökni neki a börtönből. De cserben hagyta az ősi szerencse. Rower farmja környékén elfogták. Ott vadászott rá az üldöző csoport, mert tudták, hogy az első útja lesz: Roweren bosszút állni. Azután következett volna Fred Norvich az egykori csapdaállító, Backford Laneba és utána felkereste volna bizonyára Jimmy Hallt. De mielőtt még elérhette volna

Rower farmját, hurokra került s életfogytiglanra ítélték.

— És miért . . . tört rá James Rower . . . akkor a Tigrisre?

— Mert . . . szégyelte, hogy a sógora rabló . . .

A fiatalember arca merev volt és gipsz fehér. Gépiesen cigaretázott.

— Azt hittem, — hebegte a vén cowboy, — hogy jobb, ha megóvlak a multtól.

— Viszontlátásra Olsen. Nem haragszom magára, mert jó volt hozzám, mindég . . .

— Robin! Hová mész?

— Nem tudja?

— Ne. . . nem . . .

— Hát akkor megmondom: kiszabadítom az apámat és elintézem a fennálló számadásait. Megölöm Rowert. Jóéjszakát . . .

— Megállj!

De mire az udvarra ért, a fiú nyomában, Robin már elvágatott.

3.

Patterson, a sheriff csodálkozva nyitott ajtót.

— Az ördögbe . . . Jeff mi történt veled.

Olsen sápadt volt és remegett a keze.

— Beszélnem kell veled Patt. Azt hiszem, hogy nagy ostobaságot követtem el.

— Igyál egy korty pálinkát. Hiszen rossz rád nézni.

Olsen reszkető kézzel emelte szájához a poharat.

— Beszéltem a fiúval . . . és egy bolond ötletem támadt . . . Uramisten!

— Micsoda.

— Előbb tudd meg az előzményt. Én . . . Anna Hiller rokona vagyok.

— Anna Hiller . . . ?

— A Tigris felesége volt.

— Igaz . . . Emlékszem.

Miután Anna meghalt . . . Akkor már az öreg Hiller nem élt, én lettem a Tigris fiának a gyámja . . . Magamhoz vettem a gyereket.

— Robin a Tigris . . . fia?

— Hallgass végig. A Tigrist meglátogattam a börtönben. Az volt az első mondata: „Jeff Olsen, megszököm innen és akkor megölöm Rowert, Jimmy Hallt, Norwichot, de megöllek téged is, ha úgy neveled a gyerekeket, hogy meghaljon.

Ujabb pohárkával ivott. Azután rekedten folytatta.

— Akkoriban én messze innen Missouri államban, Princtownban gazdálkodtam. A gyerek egy napon beteg lett. Tüdőgyulladást kapott. Nem lehetett segíteni rajta, meghalt. Princtownban van eltemetve. Félttem nagyon az esetleg kiszabaduló Tigris bosszújától. Akkor fogadtam örökbe, a négy éves Robint, Weller orvos árvaságra jutott fiát. A gyerek árvaházban nevelődött. A körorvost a Tigris hordája pusztította el, mert ő is Kaliforniában járt Rowerrel, amikor a Tigrist elfogták. A szabadlában élő rablók bosszút álltak és megölték Weller orvost. Az ő fia volt az örökbefogadott gyermek. Robint elhoztam ide vele, ahol nem tudták, hogy

meghalt a fogadott fiam és Robin elfoglalta a Tigris fiának a helyét. Hiszem, hogy nem követtem el bűnt evvel . . .

— Nem . . . De azért nem is tiszta víz a pohárban . . .

— Ma este jött egy örült gondolatom. Hallgass ide — felnyögött. — Bántott a fiú gyávasága. Mivel öntsek önbizalmat beléje? Tudod jól, hogy mennyit fecsegnek átöröklésről... gondoltam, az erőt ad majd neki... Azt mondtam, hogy ő a Tigris fia . . .

— Megörültél?!

— Ne kiabálj Patt! Most már én is bánom. De azt hittem nem lesz más következménye, minthogy a fiú erőt érez magában, a vérében . . . tudod az átöröklés . . .

— Pokolba az átörökléssel! Ilyent nem szabad csinálni!

— Mit tudhattam én?! . . . A fiú szeme fényleni kezdett. Gondoltam, mégis csak vissza üti Tom Connort, ha azt hiszi, hogy rettegett ősök természetét örökölte . . . Nem akartam mást, mint erőt és önbizalmat önteni beléje . . .

— És mi történt? Oh de bolond voltál Olsen!

— Emeséltem neki a *Tigris* történetét úgy, ahogy valójában megtörtént . . . hogy Rower fogta el és Fred Norwich, Jimmy Hall... meg a többiek...

— A fiúnak nyomban meg kell tudni az igazat . . . Hol van?

Olsen lehorgasztotta a fejét.

— Felelj te hülye! Hol a fiú?

— Késő . . . Már elnyargalt.

— Hová nyargalt?!

— Kiszabadítja a *Tigris*t . . .

— Mi?!

— És megöli Rowert meg a többit . . .

Dermedt szünet. Ugráló, sárga petróleum láng árnya remegett a falon és a menyezeten. Azután a sheriff megélénkült.

— Hej, Bob! Bob, te ördög, a lovamat . . . ! Mit gondolsz, merre indult? — kérdezte a sheriff Olsentől.

— Ha úgy van ahogy mondta, akkor Denver felé, ahol az apja ül.

— Vagy Folkstoneba, Rowert megölni. Azt mondom Olsen imádkozz, hogy utolérjük, mielőtt valami szerencsétlenség történik.

— Robin derék, jólelkű fiú és nem hiszem, hogy . . .

Egy rémült vöröshajú leány jött lihegve.

— Mr. Patterson . . . siessen . . . szörnyűség . . . Robin agyonlőtte Tom Connort, Bill Hughest és Pete Wyomingot . . .

HARMADIK FEJEZET.

Az ördög elszabadul!

1.

Tíz óra tájban nyílt az ivó ajtaja és belépett Robin. Egyenesen a söntéspolchoz ment.

Egy másodpercig csend lett. Azután nevettek

néhányan. Valaki az asztalra csapott és káromkodni kezdett.

— Adjon sherryt Amy, — mondta Robin csendesen.

— Istenem Robin, miért jött ismét, hiszen . . .

— Egy korty sherryt akartam inni.

Most Tom Connor odalépett hozzá.

— Nem mondtam Robin, hogy ne gyere többé ide?

— Mondtad Tom. De nem rendelkezhetsz velem. Te sem fogadnál szót, ha én tenném, miért teljesíteném a parancsaidat? — felelte csendesen és nyugodtan.

— Azért kell teljesítened, mert erősebb vagyok és elbánok veled, ha rákerül a sor. Érted? . . . Hord el magad!

— Nem vagy erősebb mint én Tom. Eddig még nem verekedtünk. Csak te ütöttél. Ha most ismét erőszakoskodni akarsz, akkor megöllek . . . És elfordult tőle. — A sherryt Amy . . .

Tom visszapenderítette a vállánál fogva.

— Te . . .

Tovább nem jutott. Talán ha számít rá, hogy az ellenfele megüti, akkor másképp történik. De nem volt elkészülve ilyesmire.

Az ivóban tartózkodók, csak azt látták, hogy Robin ökle kilendül, orron, szájon találja Tomot, hogy az egy távolabbi asztal alá bukik.

Ez nagyon meglepett mindenkit.

Tom előmászott az asztal alól és rávetette magát Robinra. De ekkor csodát láttak.

A „gyáva“ éléjeugrott, a két test összezapott,

Tom megingott és ütés-ütés után zuhogott rá, hogy recsegett a feje, míg végül egy rúgás az ajtónak röpítette. Csörömpölve zúdult rá a széttörő üveg... Ronggyá verve szédelgett, egy lépést tett visszafele és előrántotta a pisztolyát.

A cső vége még a tartóban volt, amikor Robin lövése dörrent és Tom elcsukló hörgéssel arcra zuhant . . .

A revolver odébbgurult és koppanva a kocsmapole lábának ütődött.

Néhányan kiáltozva felugráltak.

— Allj! — süvített Robin hangja. — Gyalázatos módon belémkötött . . . Ezt nem tűröm többé! Értitek?! Aki a fegyveréhez nyúl, azt lelövöm . . .

Fullasztó löporfüst köde feküdt a nagyrészt — Ostoba tacsókó . . . — kiáltotta Wyoming és meglökte a karját, de egy rúgást kapott, hogy elrepült, Bill Hughes kirántotta a pisztolyát. Robin félig elfordult helyzetéből, meglátta és egy lövéssel leterítette, majd nyomban a másik oldalra lőtt, mert Wyoming is pisztolyt rántott . . . Azután kiéjtette és sikoltva lezuhant.

. . . Senki sem mozdult.

A másodpercek alatt lejátszódó dráma, mindenkit megbénított.

Fullasztó löporfüst köde feküdt a nagyrészt romokban heverő helyiségen . . .

Amy kisurrant közben és rohant a sheriffért.

— Láttátok, hogy mindahárom ember rámtámadt, fegyvert fogott . . . Bántani akartak, mert azt hitték gyengébb vagyok. Ez gyávaóság és aljasság . . . Jegyezzétek meg: mától fogva min-

denki meghal, aki belémköt . . . Én a „Tigris“ fia vagyok.

Elindult és az ajtóig ment. Senki sem mozgott. Mintha hipnotizálta volna őket ez a jelenet . . . és különösen az utolsó szó, amit hallottak:

„Én a „Tigris“ fia vagyok . . .“

A küszöbről Robin visszafordult:

— Nem is jól mondtam, mert Tigrisvér nem válik vízzé! Tehát én a „Tigris“ vagyok.

És elment.

2.

Sebesen ügettek. A leány mellettük lovagolt.

Távol a kocsmá előtt kis csödület látszott az ablakon kiszűrődő fényben. Látszott, ahogy jön Murphy, az orvos, leugrik a lováról, utat nyitnak és besiet a kistáskájával.

— Meghaltak? — kérdezte a sheriff rekedten.

— Nem tudom . . . Tom a bal mellkasához . . . kapott . . . és úgy dőlt el . . . mint egy lisztes zsák . . . Patterson bólintott.

— Telitalálat a szívbe. Az kész . . .

Olsen megszedült a nyeregben. A sheriff elkapta és fogta, amíg lecsúszik . . .

— Bátorság Olsen . . . — dörmögte közben, mert sajnálta a barátját. — Még jóra fordulhat minden.

— Menj . . . siess . . . én nem tudok . . .

Leült az árok szélére, fejét a tenyerébe hajtotta. A lova harapdált az útszéli poros fűből.

— Visszajövök érted... Nyugalom, Olsen...

Elvágtatott a leánnyal. A kocsmá előtt szétrebbentek az emberek. A sheriff belépett.

Jód és karból szag. Véres vatta, gézrongyok... Törött szék, üvegcserép, elgurult edény, feldőlt asztal... Mintha tömegverekedés lett volna...

Wyoming már magához tért. Bepólyált karját a nyakába kötve tartotta. Hughes lehúnyt szemmel lihegett, a válla körül érte a lövés, tüdején. A közepén mozdulatlanul, halott fehérén, vértócsában Tom. Szétvágott inge helyén kötés púposodik, itt-ott már átvérzett.

Murphy doktor az ötödik szíverősítő injekciót adja. Az emberek némán állnak.

A sheriff először Murphyhoz lép.

— Meghal? — Tomra mutat.

Az orvos vállat vont.

— He megéri a reggelt, van remény. A szívet súrolta a golyó... Keleten egy nagy városban több esélye lenne. Ehhez kórház kell, asszisztencia, sokféle orvosság, műszer.

— Valaki sürgönyözzön, hogy a fiút szállítsák be Denverbe...

— Nem lehet szállítani.

— Hát jöjjön a legjobb denveri sebész, mond meg, mit hozzon, műszert, orvosságot, asszisztentst.

— Az... az annyi pénzbe kerül, hogy...

— Olsen mindent fizet. Hughest lehet Denverbe küldeni?

— Ha betegszállító autót küldenek és orvos is kíséri...

— Azonnal intézkedj, hogy így legyen.

Azután Amyhoz fordult.

— Ki kezdte a verekedést?

— Hát... Robin bejött...

— Többen is kiáltozni kezdtek:

— Gyilkos! Gazember!

— Csend! — mondta Patterson. — Szóval bejött Robin?

— Igen.

— Kihez beszélt?

— És italt kért, — folytatta Amy.

— Azután Tomhoz lépett?

— Nem... Tom idejött és azt mondta, hogy... menjen haza...

— Ugy. És ti itt eltúrnétek, hogy Tom hazaküldjön benneteket?

Dörmögés... Kissé meglepődtek. Az ördög vigye... Ez a sheriff egy kígyó nyelvével kérdez... Pedig valamennyien Robinra voltak dühösök.

— No és, — folytatta Patterson, — Robin erre lelőtte?

— Nem. Azt mondta, hogy ne parancsoljon neki... és ne bántsa, mert megöli... Ez eléggé bizonyítja...

— A bizonyítás a jury dolga, hé! Szóval azt mondta Tomnak, hogy megöli. És utána revolvvert rántott?

— Nem... ugyanis Robin megvetően elfordult.

— És?

— És... Tom... megragadta a vállánál, visszarántotta...

— Ugy... Erre Robin lelőtte?

— Nem... megütötte... Verekedtek... És közben történt...

— Micsoda? Robin kivette a revolverét és lelőtte Tomot, mielőtt az a fegyveréhez nyúlt volna?!
Csend.

— Ez a fontos. Ki nyúlt először a fegyverhez. Ez a kérdés... Tessék felelni. Ezt láttátok és nem hiszem, hogy ilyen ügyben hamisan merészel vallani valaki. Öt évet ülni nem csekélység. Ki nyúlt először a fegyverhez.

Hughes nagyon halkán mondta:

— Tom.

A sheriff Hugheshez fordult:

— Amikor rádlőtt, volt fegyver a kezében?
Szünet.

— Felelj Hughes, hallják, amit mondani fogsz.

— ... Volt.

— És Wyomingra ő húzott először fegyvert?

— Nem...

— Akkor hát nem értem, mit követett el ez a fiú?

Most előállt Bruns.

— Nézd Patterson... Te jóban vagy az öreg Olsennel, ezért mosod fehérre Robint...

— Jó. Hát nézzük. Alljon elő az, aki eltűri, hogy rángassák a vállát és kipurcolják a kocsmából. Van itt olyan köztetek?

Hallgattak.

— Alljon elő az, aki nem használ fegyvert, ha revolvert rántanak rá.

Senki sem mozdult.

— De! — kiáltotta most az egyik, — azt mondta, hogy ő a „Tigris“ fia.

— Nem hiszem, de ha így is van, itt eddig nem kutatták az apák bűnét annál, aki becsületes volt. Kezdjük el most a mult felhánytorgatását?... Akinek az apja rabló volt, azt ne tőrjük itt ezután? . . . Mi? Bruns! Felelj!

Bruns mélyen hallgatott. Tudták jól, hogy az apja hirhedt rabló volt valamikor. De végre is régebben nem azért jöttek Nyugatra... Szóval a többi derék farmer is végeredményben homályos multú aranyásó, kalandor és egyéb kétes, Nyugatra vetődött ős, ivadéka volt.

— Látom, — folytatta a sheriff, — hogy ti az én működésemmel nem vagytok megelégedve. És igazatok van. Elfogtam ugyan háromhetes hajsza után, a behavazott Sziklás hegységen Teddy Barkert, de ártatlan embert nem tudok romlásba vinni. Én nem vagyok Olsen barátja, hanem az igazságé. Tessék... Válasszatok új sheriffet.

Letette a gomblyukából, a csillagot és ment.

Nagy hangzavar támadt. Egy tekintélyes farmer eléje állt.

— Megállj Patt. Senki sem mondta, hogy más sheriffet akarunk.

— Az ördög vigyen el, ha nincs igaza Pattnak, — kiáltotta egy másik.

Jól tudták, hogy Patterson mit jelentett a városnak. A jó sheriff ritka szerencse. Nagyon nagy baj lehet abból, ha az utódja nem megfelelő.

— De még azt is a szemetekbe mondom, — kiáltotta a sheriff visszafordulva, — hogy ti volta-

tok az okai a szerencsétlenségnek. Mert itt ujabban szokás lett ütni és megalázni, azt akiről tudtátok, hogy nem üt vissza. Én most megpróbálom visszahozni Robint. Mert ez tiszta önvédelem volt eddig és nem hiszem, hogy képes lenne bűncselekményre . . .

Egy riadt ember ugrott be az ajtón.

— Sheriff . . . Siess . . . Robin agyonlőtte Tex Brandont . . .

Amy ájultan roskadt össze. Tex Brandon az édesapja volt, aki délben a városba lovagolt.

Döbbenten álltak.

A sheriff ismét visszatette a jelvényét.

— Fiúk, — mondta, — öt perc múlva legyetek itt lovon. Üldözőbe vesszük Robint és elfogjuk. Élve vagy halva.

3.

Patterson a halotthoz sietett. Ott feküdt nem messze a kocsmától. Ha figyelnek, még a lövést is hallják . . . Tex Brandont szíven érte a találat, egészen közletről, ez világosan látszott az ingre lerakódott löpor szemcséken.

Nyomban meghallgatott, mert aránylag nem hosszú idő telt el a gyilkosság óta és már hideg volt.

— Ki látta?

— Én.

Baggins volt a prémkereskedő, aki szemközt lakott, az üzlete mögött egy kis szobában.

— Mi történt?

— Veszekedtek. Éppen az üzletben jártam, hát kinéztem. „Hord el magad Robin“, kiáltotta Brandon. „Egyszer kidobtalak, amikor a leányomat kérted azóta tudhatnád mit tartok rólad. Csak férfiakal tárgyalok.“ Robin feléje rugtatott, mert lovon ült. Csendes, de fenyegetően lefojtott hangon felelt: „Az más volt Tex Brandon . . . azóta itt megváltozott a világ! Jól vigyázz!“ Itt a kocsmá előtt gyakori a szóváltás, nem érdekelt tovább bementem a szobába. Egy perc múlva hallottam a lövést. Természetesen máris kirohantam. Robin már nem volt itt. Távoli lódobogás jelezte, hogy alaposan nekiiramodott. Tex pedig így feküdt itt mozdulatlanul.

Közben, innen is, onnan is, fegyveresek tüntek fel lovon.

A sheriff megvizsgálta a halottat. Megnézte a sebet, azután egy kézilámpával addig kutatózott, amíg megtalálta a golyót . . . Sokáig forgatta a kezében. A sheriff messzekörnyéken a legelső fegyverszakértők közzé tartozott . . .

— Nem Colt . . . — jegyezte meg egy közelben álló . . .

—Nem . . . sokkal vastagabb . . .

Egyre többen álltak körülötte. Most utat nyitottak, szélesen, komoran, valakinek, aki száron vezette a lovát, egy hajlotthátú, megtört ember.

Jeff Olsen.

Patterson végre megállapította a golyóról:

— Ezt egy új típusú belga hatlövetűből lőtték ki.

Hughes azonnal felkiáltott:

— Az egész környéken csak Robinnak volt ilyen pisztolya . . .

Olsen lehorgasztotta a fejét. Ő hozta fél év előtt Sacramentóból, a pisztolyt, Robinnak . . .

Az emberek most már felszólítást sem várva lórakaptak.

De a sheriff még mindég a golyót nézte. Azután odalépett Olsenhez, belekarolt és félrevonta.

— Nem kell szólni arról, hogy Robin nem a „Tigris“ fia. Rajta nem segít már, te csak bajba kerülsz . . .

— De ez enyhít . . . Én vagyok az oka.

— Ostobaság! Aki gyilkos, az előbb-utóbb gyilkol. Aki nem az, annak mondhatsz bármit; nem öl embert!

— Én vagyok . . . az oka . . .

— A kocsmában még csak védekezett. Itt már ölt. Ha nem most, előbb-utóbb kiszabadult volna a gyilkos sátán belőle . . . De akárhogyis; neki már nem használ, hogy így vagy úgy végzi-e . . . Te meg börtönbe kerülsz, ha kiderül, hogy a meséd idézte elő a szerencsétlenséget . . . Eredj haza Olsen és fogadj szót nekem: hallgass!

— Hej, Patt! Mennyi előnyt adsz még a fiúnak?! — rikoltotta egy hang az éjszakában.

Lovak topogtak, horkantak türelmetlenül, zörgött rajtuk a szerszám.

Olsen némán megszorította Patterson kezét és lassan, imbolyogva elbandukolt.

A sheriff lóra ült és az üldöző csapat elvágatott az éjszakában.

4.

Délre érkeztek vissza . . . Tajtékozott, gőzölgött minden paripa és az üldözők szürkén a portól, halálos kimerültséggel, eredmény nélkül érkeztek vissza. A sheriff kivételével. Patterson nem adta fel a hajszát, Robin nyomát kutatta továbbra is, ott ahol eltűnt a szemük elől, egyre halványodva, a kemény talajban, a Mount St. Flower sziklás kanyarai között.

A sheriff a vacsoráját főzte. Egy holt mederben táborozott. A két magas part megvédte a hegységről fúvó szél ellen.

Ha most utolérné a fiút, még segíthetne rajta. A kocsmái lövöldözésért minden nyugati ember felmenti. Még New-Yorkban sem ítélik el, ott sem bűn ha valaki lö, amikor fegyvert fognak rá. Hogy agyonlőtte azt a gaz uzsorást . . . Ez . . . ez súlyos. Ezért felkötik.

De ő Patterson tudja az igazságot: a fiúnak örült módon felkavarták a vérét. Gonosz ember, ha gyilkolni tud. De nem lehet elítélni, csak ha Olsen is törvény elé állítja.

Jól látta a fiú nyomát a kövek között is. Olyan szeme volt mint valami vén indiánnak . . . De az üldözőcsapat előtt úgy tett, mintha ő sem tudná a sziklák között felfedezni a pata nyomokat. Pedig az apró törmelékek jelzik a helyet, ahol a ló patája megütötte a követ.

Nem akarta, hogy a fiút meglincseljék. Ezért az egy gyilkosságért, amire Olsen örültsége mentő körülmény, futni hagyja. Megmondja neki az iga-

zat a „Tigris“ fiáról, ad kétszáz dollárt, ami nála van és fusson a szerencsétlen, Keletre.

Nem feküdt le. Vacsora után lóra kapott és sebesen igyekezett Robin után, a sziklában kanyargó ösvényen.

Hajnalra, félholtan a fáradságtól Backford-Laneba ért. Kis helység volt ez a Toronto River partján. Egyetlen főuccáján még nem járt ember. A sheriff egy lélekkel sem találkozott útközben...

Különös, mert errefelé az emberek előbb kelnek fel, mint a nap, hiszen minden ház egy kis gazdaság és földénye ez a hónap a munkának... A sheriffre rossz előérzet nehezedett.

Végre a vegyeskereskedés előtt megpillantott egy asszonyt, aki sietett.

— Jó reggelt, — köszönt Patterson. — Hol vannak Backford-Lane lakói? — kérdezte féltréfásan.

— Uton, — felelte az asszony. — Egy gyilkost üldöznek. Az éjszaka érkezett, behatolt Fred Norwich házába és álmában agyonlőtte az öreget...

A sheriff tonka összeszorult...

— Mi? ... Hát csak úgy ... belovagolhat ide valaki ... és meglepi álmában az öreg trappert, mint valami gyereket? ...

— Ettől kitellett ... A „Tigris“ fia ... Még arra is ideje volt, hogy ... az áldozat vérével a falra mázolja: „*A Tigris fia bosszút állt!*“ Ugyanis az öreg trapper vezette nyomra valamikor a Tigris üldözőit.

— Hogy ... jutott be Fred Norwich házába?

— Senki sem tudja ... Lövés dörrent, a ker-

tész rohant be elsőnek a házba, de valaki fejbe-
csapta, hogy lerogyott . . . Azután néhányan egy
vágató alakot láttak, de csak másodpercekre.

— Mikor történt? . . .

— Három óra felé. Még nem volt háromne-
gyed, de fél már elmúlt.

Patterson nagy lélekzetet vett . . . Azután, hir-
telen eszébejutott valami . . .

— Hol a postahivatal?

— Ott a kútnál . . .

Megsarkantyúzta a lovát és a postához vágta-
tott. Berohant.

— Hé . . . Ki van itt?!

Egy álmos szemű fiatalember mászott elő va-
lahonnan . . .

— Na . . . — Ez volt a köszönés és a felelet.

— Sürgönyözz azonnal Torontonba!

— Hm . . . minek és ki maga . . . és . . .

— Sheriff vagyok és ha egy másodpercet ké-
sel, akkor börtönbe kerülsz! Ostoba!

A fiú dörmögve a táviróhoz ült és jelzett Tor-
rontonnak.

Patterson diktált:

— Kezdd: Jimmy Hallt figyelmeztessék nyom-
ban stopp. A Tigris fia útban van, hogy megölje
stopp. Patterson sheriff stopp . . .

— Megvan . . .

A sheriff megigazította jókora ezüst óráját és
indult. A küszöbön megállt.

— Hány óra?

— Öt óra húsz, — felelte a fiú és még hozzá-
tette: — De kérem . . . ki fogja ezt . . . megfizetni?

— Az állam. És . . .

Kattogás.

— Mi ez? . . .

— Ugy látszik válasz, — felelte a fiú és a szalagról olvasta a jelzéseket, ahogy végig futtatta a kezén: — „*Toronton 5 óra 18 perc, Jimmy Hallt fél óra előtt ismeretlen tettes lelötte . . .*“

2.

A sheriff úgy járt fel és alá, hogy szinte rezgett bele a kis postaépület.

A távirdászfiú ásított.

— Visszafekhetek uram? Az éjszaka vendégségben voltam.

— Táviratozz!

Olyant kiáltott, hogy a fiú rémülten leült a gép mellé.

— Folkstown . . . Charles Rower . . . ! Siess!

— Folkstown... — nézegetett egy füzetet. — Nem találom uram... Van Foldmon, Force-Mont és Jelweston . . . Nem lesz jó valamelyik ezek közül?

A sheriff olyant kiáltott, hogy a fiú megdermedt ijedtében.

— Nem!

— Akkor... mit tegyek?

— Sürgönyözz Baksonwillebe.

A fiú máris kopogott.

— Azonnal... lovas... küldöncöt indítani, — diktálta Patterson. — Folkstown... Rower-farmra. Stopp. Üzenet . . . Tigris fia . . . útban van...

stopp . . . Rovert akarja megölni . . . stopp . . .
 Eddig . . . három . . . gyilkosságot . . . követett
 el . . . stopp . . . rendkívül . . . elővigyázat . . .
 ajánlatos . . . Patterson sheriff.

— Kész?

— Igen.

Máris kirohant és lórapapott.

Amikor a helyiség határába ért, egy pillanatra megállt.

A kormányzó! . . . Hú! . . . Ma érkezik kör-
 útja során Birkhamba, az ő körzetébe . . . Annyira
 mozgásba hozta a váratlan tragédia, hogy elfeled-
 kezett a kormányzóról!

Bármennyire is szeretne volna tovább követni
 Robin nyomát, visszafordult és sebes iramban igye-
 kezett Birkham felé. A kormányzó már bizonyára
 megérkezett... Szép dolog... A sheriff ilyenkor
 nincs ott a pályaudvaron.

. . . Holtrafáradt lovon érkezett meg délután,
 egyenesen a birkhami őrházhoz, ahol olyan rit-
 kán áll meg vonat, útban az Atlanti- és Csendes
 óceán között.

Elkésett!

Ott állt már a kormányzó különvonata. És sok
 sok ember fogta körül.

A sheriffet bántotta a kötelességmulasztás
 bár mentsége volt. Leugrott a lóról és sietett a sza-
 lonkocsihoz.

Az emberek utat nyitottak. De a kormányzó
 vidám, körszakállas arca csak nem tűnt fel. Ott
 állt a fűtő, a mozdonyvezető, egy titkár, egy ked-
 ves fiatal nő . . . Hunton kormányzó felesége . . .

Patterson odasietett és mélyen meghajolt.

— Bocsánatot kérek, de egy rablógyilkost üldöztem.

— Most nem erről van szó Patt! — mondta Bruns mellette. — A kormányzó nem érkezett meg.

— Miért?

— Robin, a *Tigris* elrabolta!

3.

Robin az alagut előtti kanyarban várt. A lovat, messzebb egy fához kötötte. Cigarettazott.

A nyugodt éjszakában, messze lent a völgyben üldözők nyüzsögtek.

Minden idegesség nélkül nézte. Amióta vérében érezte, négy rabló generáció szerencséjét és erejét, azóta semmiféle ingerrel nem hatott rá a kockázat.

Ez a sorsa, az öröksége, mintahogy a farkast ragadozónak, vadnak és kegyetlennek teremtette a természet. Hiába védekezne ellene.

Vér nem válik vízzé.

A hatalmas, békés, boltozatosnak tűnő, csillagos égre bámult és hanyat dőlt a fűvön . . . Milliő tücsök ciripelt és a szelíd suhanás, amellyel olykor a finom alkonyi áramlás átrezgett a fákon, megborította a leveleket, hogy emberinek tűnő, halk susogás vibrált Robin felett.

A szíve azért nehéz volt, ahogy így felmeredt a boldog, szép nyári égre. Nem is szívéen érezte ezt a nyomasztó súlyt, hanem a szíve helyén, ahol

mintha egy halott, mozdulatlan kő feküdne most.

Tompa dübörgés közeledett.

Robin eldobta a cigarettát és felemelkedett. Lova figyelmeztetően horkant és kapált néhányat az egyik melső lábával.

— Csendesen Molly . . . — mondta Robin és a ló megnyugodott.

Nyujtott füty jelezte, hogy a vonat alagúthoz ér és sikoltva tapadtak a kerekek a sínhez.

A kanyar előtt fékezett a mozdonyvezető.

Azután kiragyogott a bokrok mögül a fény-szóró . . .

Robin még sohasem ugrott fel vonatra és mégis (úgy érezte) a vérében élő rabló ősök gyakorlatával, biztosan kapta el az utolsó koci vaslétráját.

Fenn volt!

Gyorsan kellett cselekedni.

Két detektív beszélgetett a folyosón. Az egyik szivarozott.

Robin behúzódott a lejárat mellett kiszögelő vasfal mögé. Két revolvert vett a kezébe. Az egyiket csövénél fogva.

A detektívek saját fülkéjük előtt álltak. Feljebb nyílt egy ajtó a szalonkocsiba. Itt lesz együtt a kormányzó és a családja.

A csövénél fogott revolverrel villámgyorsan főbesujtotta az egyik detektív, hogy lerogyott. A másíknak nekiszegelte a jobbában lövésrekész revolvert.

— Fel a kezekkel mert . . .

A rajtaütés sikerült. A detektív nem tehetett mást: engedelmeskedett.

— Adja ide a karperecét . . .

— De én . . .

— Ne próbálkozzék semmivel. A *Tigris* fia vagyok. Jól tudja mit várhat.

Szó nélkül odaadta a karperecét.

A bilincs ketyyent. Robin zsebretette a pisztolyt, elvette mindkét ember fegyverét. Az aléltat is megbilincselte. Összekötözött lábbal, betömött szájjal az egyik fülkébe zárta őket.

Azután tovább osont a folyosón.

A másik kocsi termes volt. Belátott az átjáró üvegajtáján. A hatalmas, vidámarcú Hunton és a felesége, egy civil úr társaságában vacsoráztak.

Azután felfedezett még egy személyt. Még pedig közel. Az átjáró folyosón, az ajtó mellett, ahol Robin állt, egy leány kinézett az ablakon.

Jól tudta, hogy Huntonnak egy leánya van. Gyorsan papírra vetett néhány sort . . . a földre dobta és átugrott a leány mellé a folyosóra, lezárta kívülről a termeskocsiba vezető ajtót . . .

— Mi az?! . . . Mi történt? . . .

Csikorgás, hatalmas lökés . . . Mindenki elveszíti az egyensúlyát . . .

Robin megrántotta a vészféket!

A leány egy revolvért lát az arca előtt.

A vonat alig mozog . . . A vagonajtó kicsapódik és a támadó leugrik a kocsiról, félkarjával a leányt fogja.

Csak most kezd sikoltozni, de a férfi könnyedén felkapja és fut . . .

Néhány lövés dörren mögöttük . . .

A kormányzó és titkára először egymásra zuhantak, amikor a vészfék működésbejött . . . Azután sikolyt hallanak . . . Az ajtó le van zárva . . .

A titkár a fülkeablakon át két lövést ad le, de Hunton félrecesapja a kezét.

— Örült... A leányt is eltalálhatja...

Egy váltaszítással feltörik az ajtót.

— Hát ez mi?!

— Levél!

Nagy, fehér lap fekszik a földön. Hunton gyorsan átfutja.

„A kormányzó szálljon le. A domb tetőn várom. Ha öt percen belül nincs ott, megölöm a leányt. A vonat fusson tovább Birkhamig. Ha útközben megáll, akkor megölöm a leányt és a kormányzót is. A dombtetőről Birkhamig látok.

A „Tigris“.

— Azonnal . . . — kezdte a titkár.

— Várjon Smith, — mondta a kormányzó. — Először is a feleségemet tegyük fel ide az ülésre.

Az asszony közben elájult.

— És most? . . . — kérdezte Smith.

— Most pedig megteesszük az egyetlen lehetséges tenni valót . . .

HARMADIK FEJEZET.

Egy másik Tigris.

1.

A leány nem sikított, nem is kapálózott. Túrte, hogy az ismeretlen, aki cserjéken, bokrokon átgázolt; vigye.

Az első ijedtség után, tisztában volt vele, hogy ellenkezéssel nem mehet semmire. A dombtetőn láb-
raállt. Az ismeretlen megfogta a csuklóját.

— Viselkedjék nyugodtan, — figyelmeztette a foglyát.

— Mit akar tőlem?

— Az apjának levelet hagytam, bizonyára megtalálta.

— Mit . . . mond? . . . — Csodálkozott a leány.

Vak sötétben álltak, mozdulatlan fák között.

— Levelet írtam Huntonnak, — felelte a támadó.

— Mit írt? . . .

— Hogy jöjjön ide tárgyalni velem.

— És ha nem?

— Akkor megölöm magát. Nincs veszteni valóm.

A leány megborzadt, a nyugodt, szinte szelíd hangtól, amivel a férfi ezt a lehetőséget közölte.

Zaj hallatszott, egy messze sístergő kéményfúvás . . .

— Indul a vonat . . . — mondta döbbsenten a leány.

— Igen. Én rendelkeztem úgy, hogy a vonat előre menjen és ne álljon meg Birkhamig. Az apjának pedig ide kell most jönni . . .

A leány nevetett.

— Mit nevet? — csodálkozott Robin.

— A kormányzó nem fog jönni.

— Ha a leányáról van szó?

— Én nem vagyok a leánya!

Robin meghökkent. A vonat tisztán látszott a holdfényes kanyarban.

— Most mi lesz? . . . — kérdezte a leány. — Megöl?

Zörgés hallatszott. Robin előrántotta a pisztolyát és várakozóan a hang irányába fordult.

Egy tömzsi árny lépett elő a bokrok közül:

— Tegye el a revolverét. Nincs fegyver nálam. A kormányzó volt . . .

2.

— A vonat, óhaja szerint, tovább megy Birkhamig — mondta Hunton.

Robin a leányhoz fordult.

— Ön nem mondott igazat, amikor azt állította . . .

— Hogy nem vagyok Mr. Hunton leánya.

— Ez igaz. A leányom lefeküdt.

— És én csak vendége vagyok a kormányzó úrnak.

— De ez nem ok arra, hogy ne tegyek meg mindent önért éppen úgy, mintha a leányom lenne.

— Teljesítenie kell, a kívánságomat.

— Mennyit akar? — kérdezte Hunton. — Figyelmeztetem magát, hogy nem vagyok gazdag.

— Nem pénzre van szükségem.

— Tehát? . . .

Robin egy pillantást vetett a távolba. Jól látta a vonatot, egy kis emelkedésre kapaszkodott fel a mozdony. A hold most a három embert is megvilágította, ferde szögben, ahogy lejjebb siklott a menybolton.

A kormányzó közben a rablót figyelte. Szomorú, markáns férfi fej . . . értelmes homlok. Ha ez a hideg elszántság nem tenné merevvé a vonásait, senki sem hinné, hogy rabló.

A leány is ilyesmit gondolhatott. Leült egy köre és úgy nézte Robint.

— Maga rabló? — kérdezte Hunton.

— Igen.

— Miért írta, hogy maga a *Tigris*?

— A fia vagyok.

— És mit kíván?

— Jogában áll önnek kormányzó úr, kegyelem útján, vagy más módon, szabadon bocsájtani egy rabot?

— Hm . . . ez . . . jogomban áll, de csak nagyon indokolt esetben tehetem meg.

— Ne nyuljon a zsebébe, mert lelövöm.

— Szivarra akartam gyujtani.

Robin pisztolya csövét Hunton homlokának irányítva, kivette a kormányzó zsebéből a szivartárcát és odaadta a saját gyufáját. Közben úgy he-

lyezkedett, hogy a leányt is szemmel tartotta állandóan.

— Üljön oda a kisasszony mellé.

Nem beszélt gorombán, csak határozottan és egyetlen felesleges szó nélkül.

A kormányzó leült a leány mellé és hosszút szívott a szivarból. Piros fény, parázslott fel az arca előtt.

— Szóval mit kíván?

— Huszonnégy órán belül, bocsássa szabadon a *Tigris*t. Én most felmegyek a leánnyal az „Öreg Szél“ szakadékhoz. Onnan beláthatom a két hegyi utat. Ha üldözők közelednek, sokkal előbb észreveszem őket. Most három óra van. Igazítsuk össze az óránkat.

— Felesleges, — mondta Hunton. — Az enyémén is pont három.

— Helyes. Ha holnap éjjel két órára nem érkezik az apám, az „Öreg Szél“ szakadékhoz, akkor a tuszt megölöm.

Egyforma, csendes nyugodt hangon beszélt. A leány egyre nézte a kissé szomorú, merev arcot.

A kormányzó idegesen dobolt a térdén, az ujjaival.

— Ez . . . lehetetlen . . .

— Meg fogja tenni!

— Miért csak most foglalkozik az apja ügyével, hiszen már . . .

— Csak tegnap tudtam meg, hogy a *Tigris* fia vagyok.

Virradt. A csillagok kisebbeknek tündek, beleolvadtak a derengés szürke árnyalatába.

A kormánybiztos soká gondolkozott. Azután felállt.

— Ragaszkodik ahhoz, hogy a vendégemet magával vigye?

— Igen.

— Akkor is ha szavamat adom rá, hogy megkegyelmezek a *Tigrisnek*?

Robin a távolba nézett. Most már a lapályon futott a vonat, Birckhamhez közel.

— Én senkiben sem bízom. A *Tigris* fiát becsapni nem bűn.

A leány közbeszólt.

— Ha csakugyan teljesíti Mr. Hunton, amit ez az ember kíván, akkor hagyjon vele nyugodtan magamra . . . Nem félek.

Robin egykedvűen állt.

— És mit fog tenni, ha kiszabadult az apja? — kérdezte Hunton. — Rabló lesz továbbra is?

— Mit tehetnék?.. Ami az apám és a nagyapám volt. Vér nem válik vízzé.

Hallgattak. A madarak már ébredtek, itt is ott is csicsérgés hallatszott a lombok közül.

— Én nem hiszem, hogy magából olyan fajta rabló váljék, mint a *Tigrisekből*. Ismerte az apját személyesen?

— Nem emlékezem rá. Négy éves koromban elszakadtunk egymástól.

— Maga nem olyan mint ő. Nincs az arcvonásaiban kegyetlenség . . .

— Azt a rablóélet vési fel, idővel.

— Ha szabadon bocsájtom az apját és tisztos-

séges ember akar lenni; ezt a mai napot leírom a számadásáról.

— Ez szép öntől Mr. Hunton, — felelte. — De még számolnom kell valakivel.

— Bosszú . . . ?

— Igen! . . . Nekem anyám is volt . . .

Most felfénylött a szeme egy másodpercre, sárgás, furcsa villanással, mert James Rowerre gondolt, aki rátört a szüleire, akkor . . .

— Lehet, — mondta a kormányzó, — hogy tévedtem és maga csakugyan méltó utód.

A reggelben nedvesen csillogtak a fűszállak és rózsaszínű sugárzással az ég alján bejelentette érkezését a nap . . .

A kormányzó lassan lement a dombról. És a leány ott maradt Robinnal.

— Önnek mi a neve? — kérdezte a rabló.

— Molly Rower vagyok, James Rower folkstowni farmer leánya.

3.

Rower!

Mintha mellbecsapták volna.

— Ön . . . Rower . . . leánya?

— Igen. Ismeri az apámat?

— Hallottam . . . már róla . . .

A leány semmit sem tudott arról, hogy Rower fogta el a *Tigris*t. Különben nem mondta volna mindezt ilyen nyugodtan, ez világos volt Robin előtt.

Azt látta Molly, hogy a férfi arca, lassan szürke és merev lesz, mint a kő.

De hogy mi okozza ezt a felindulást, arról sejtelve sem volt.

— Most elmegyünk innen, — szólalt meg Robin szinte suttogva. — Lehet, hogy üldözni fognak . . .

— Senki sem fogja üldözni, — felelte Molly Rower. — A kormányzó a világ legjellemesebb embere.

Robin nem felelt, csak a kezével intett és félreállt az ösvényről, jelezve a leánynak, hogy induljon. Szótlánul mentek; elől Molly, mögötte a férfi. Amikor oda értek, ahol Rimbow várakozott csendesen a fák között, Robin megszólalt:

— Üljön fel a lóra és ügessen lassan előttem. Ne próbáljon menekülni. Ha egyet füttyentek Rimbow megfordul és hozzám siet.

. . . Szép, téli napsugaras reggel volt és a két szótlán utas lassan haladt, a hegyek felé.

NEGYEDIK FEJEZET.

Az „Öreg Szél“ szakadéknál.

1.

Az örökös hó felhőkbevezető régiói felől friss, jeges ízű szellő fujdogált. Az „Öreg Szél“ szakadék körül fenyőfák és zöld bozótok dús sora nőtte be a csúcsot. Innen két ösvény vezetett a völgybe. Egyik keleti irányba, a vasut mentén húzódó helyi-

ségek felé egészen a Chintó folyóig; ez volt a szélesebb, a másik, elhanyagolt, keskeny csapás, a nyugati lejtőn kanyarodott, elhagyatott, vad, terméketlen lapályra, a „Bölények Földjére“ ahol valamikor egy indián departeman volt, államilag védett terület, a leigázott komancsák és sziúk számára. De a bölények kihalltak lassacskán és az indiánokat is átköltöztették délebbre, az elátkozott „Bölények földjéről.

E két ösvényen kívül az „Öreg Szél“ szakadék megközelíthetetlen volt. Ormótlan, bazalt kiugrói, húszméteres síma falakkal folytatódtak, a hegy lábáig.

Egy menedékházszerű viskó állt a szakadék mellett, vadászok, sheriffek, de legsűrűbben rablók tanyáztak itt, átutazóban. Molly egy hosszú padon ült és nézte a fiút, aki tüzet gyújtott és vizet tett fel, egy lábasban.

A nap már rézsut hajolt az égen, közeledett az alkony. Összesen tíz szót sem beszélt hozzá Robin, amióta elindultak Birkham környékéről.

Délben szalonnát sütött kettőjüknek, azután egy zsákból szénát szórt a széles fapadra és leterítette pokróccal.

— Ha fáradt és pihenni akar, kimegyek a kunyhó elé.

— Köszönöm. Nem vagyok fáradt.

Ezt körülbelül félnegykor kérdezte és azóta nem szólt. Félhat lehetett, amikor feltette a vizet.

— Pirítsak kenyeret a kávéhoz?

— Köszönöm... Nekem mindegy, én nem vagyok éhes.

— Ugy hallom, hogy keleten ilyenkor is vil-
lásreggeliznek.

— Uzsonnáznak. Errefelé nem esznek délután?

— Nem. — És minden tréfás hangsúly nélkül
hozzátette: — Legfeljebb isznak.

Molly nevetett. A férfit ez meglepte és felné-
zett. Azután kávé szórt a gőzölgő vízbe.

A leány is csodálkozott magában. Adva van
egy fiatalember. Ijesztően nyugodt, komor és el-
szánt. Valami rettegett, *Tigris* nevü rabló nevét vi-
seli. Megkötöz két titkosrendőrt, feltartja az ex-
presszt, elrabol egy nőt, terrorizál egy kormány-
zót...

Azután kávé főz a rabnak, mert úgy hallotta,
hogy keleten ilyenkor is étkeznek.

— Tessék...

— Köszönöm...

Ott állt előtte a gőzölgő ital és néhány pirított
kenyérszelet.

— Ha már ennyire udvarias a foglyához, ak-
kor kérem, hogy uzsonnázzék maga is. Keleten a
délutáni kávé ritkán issza egyedül az ember.

És helyet mutatott... maga mellett a padon.

— Nem iszom kávé, — felelte röviden és az
ablakhoz ment. Lenézett a lejtő felé. Azután kite-
kintett az ajtón, ahonnan a másik ösvény látszott.

Molly nem vette le a szemét Robinról. Valamit
nem értett. Miért barátságtalan vele a férfi? Ő itt
csak tusz.

Miért nem ül le melléje? Miért nem iszik ká-
vét vele? Miért húzódik el a közeléből, komoran, ri-
degen, barátságtalanul?

Nem udvariatlan, sőt inkább jólneveltnek látszik olykor. Nem is bánik rosszul vele. Gondoskodik mindenről, szinte tapintatos...

De rideg. Barátságatlan.

Mintha gyülné. Most az ösvényt nézi, szomorú, mozdulatlan pillantással és az arca...

Mint a kő!

Akkor látta ilyenek, amikor ott álltak a vonat közelében és a kormányzóval tárgyalt.

— Mr.... Mr.... Tigris... — mondta és elpirult, mert érezte, hogy ez nevetségesen hangzik. — Maga dühös rám valamiért?

Nem.

És az ösvényt nézte ismét, azután lesöpörte a tűzhely kövéről a hamut és megtörölte a lábast.

A leány újra megszólalt.

— Szeretne sok pénzt összerabolni?

A kérdés olyan naiv és gyerekes volt, hogy Robin bizonyára elneveti magát, ha nem fekszik az a jégdarab a mellkasában, amely Jeff Olsen elbeszélése óta dermeszti belülről.

— Nem akarok sok pénzt.

— Hát akkor miért rabló?

— Annak születtem.

A nap leszállt és parázsszínű sugarakkal vonult ki a kunyhóból. Hosszú árnyak lopakodtak elő minden sarokból és egyre nyúltak, ahogy mind lejjebb süllyedt a nap.

— Hát... ha kiszabadul az apja, akkor... rabolni mennek?

— Nem. Bosszút állni! Az apámat elárulta valaki. Annak az embernek meg kell halni.

Molly elgondolkozva játszott egy kenyérmorzsával.

— Hát... ha valaki rendőrkézre juttat egy rablót, az nem érdemel halált.

— Nem rablót juttatott rendőrkézre, hanem valakit, aki rabló volt, de megjavult. A Tigris akkor már régen nem követett el bűnt. Dolgozott. A feleségének és a gyermekének élt.

— Akkor... csakugyan nem tette helyesen az az illető, hogy rendőrkézre juttatta...

Robin nem felelt. Kifejezéstelen arccal nézte a leányt. Azután újra a keleti ösvény felé fordult. A mélyvörös sugarak, a nyitott ajtón keresztül megvilágították az arcát, a homlokát és ez a fény elvette a vonások keménységét. Csak szomorúnak látszott. Nagyon szomorúnak.

„Milyen szép férfi“, gondolta Molly. De nem erőszakolta a beszélgetést. Véletlenül azonban Robin szólalt meg.

— Hová készül most Miss Rower?

— Az apámhoz. Folkstownban gazdálkodik. Mindössze kétszer voltam ott az elmúlt tizenöt évben... — Miután hiába várta, hogy a férfi valamit megjegyezzen erre, folytatta: — Intézetben neveltetett az apám. Karácsonykor mindig New-Yorkba jött és együtt voltunk. Öt év előtt először voltam otthon látogatóban és akkor valami verekedés, lövöldözés kezdődött... Nagyon vad vidék Folkstown. Messze van minden nagyobb várostól és az emberek is sokkal elszántabbak arrafelé.

Derűsen, gondtalanul csevegett és vidám, diákos arca olyan ártatlan, barátságos kifejezéssel for-

dult a férfi felé, hogy Robin nem állta a tekintetét és a nap helyén szétfolyó ibolyaszínű fénymaradványokat nézte mereven, a szemközti felhőgaléros csúcsok felett.

— Most sem akarta apa, hogy jöjjenek. De már vágyódtam utána és karácsony olyan messze van... Mi nagyon szeretjük egymást.

Robin ismét feléje fordult.

— Miss Rower, azt hiszem okosabban tenné, ha visszamenne New-Yorkba.

Annyira meglepődött, hogy nem bírt felelni.

— Folkstown környékén... úgy hallottam, félelmetes események fognak lejátszódni, rövidesen.

Molly megijedt.

— Ezt komolyan mondja?

— Biztosan tudom, hogy így lesz.

— A duzzasztó miatt?...

— Mi...?

Nem értette, amit a leány mondott.

— Hát nem tudja, miért lesz ez a félelmetes valami? — kérdezte felelet helyett Robint.

— Nem tudok... közelebbit, de jó lenne, ha visszafordulna.

— Ha apát veszély fenyegeti, visszaforduljak? Ezt nem gondolja komolyan.

Hallgattak. Az égen már feltűnt néhány korai csillag. A fiatalember a táskájában kutatott valami után.

— Nincs semmi nálam, amivel világíthatnánk... — mondta azután.

— Nem félek a sötétben...

Már csak árnyvonalakban látták egymást.

— Bizonyára a zsilip miatt lesz felfordulás.

— Miféle zsilip?

— Apa szeretné Folkstown vidékét közelebb hozni a világhoz. Villanyvilágítást akar és ehhez energia forrás kell. Ezért egy duzzasztógátat épít a folyóra . . . De senki sem akarja . . . Furcsa emberek élnek ott . . . Féltik a legelőket.

Robin nem is figyelt oda. Az ösvényfelé nézett. Szerette volna, ha már itt lenne az apja . . .

Idegenszerű, furcsa, fájdalmas érzés fogta el. A *Tigris*t várja.

Az apját!

A leány megérezte, hogy Robin mire gondolhat, mert az a könnyedség, amellyel a helyzetét felfogta, lassanként elmúlt. Koromsötét volt a kunyhó belsejében és az esti páráktól átnedvesedő fenyőgerendák szaga ránehezedett a levegőre.

Mégiscsak egy „vademberrel“ volt itt együtt a sötétben.

— Már . . . itt lehetne? — kérdezte halkán.

— Már több, mint két órája — hallatszott a láthatatlan útitárs hangja valahonnan a sötétből, keményen.

Soká hallgattak.

— Akar vacsorázni?

— Ne . . . em, — felelte Molly csendben.

Gyufa sercent és egy cigaretta parazsa látszott, azután, ahogy időnként felfénylett.

— Megetetem Rimbow-t.

Robin kiment.

A leány most még jobban félt. A hegyi kunyhó halk neszei, rágcsálói, ijesztővé tették a sötétséget.

Az ablakon átlátszott a holdtalan szürkészöld éji táj, a felhögalléros, örök hóval fedett csúcsok és néhány csodálatosan fényes csillag a hegyóriások kristályos légkörén át.

Reccsen a küszöb. Robin visszatért. Leült valahol a földre.

— És... és ha nem érkezik meg... az apja... két órára?

— Várunk háromig...

Hallgattak. Nehezen jött ki a szó a torkából, amikor ismét megszólalt.

— És ha háromig sem jön?... Ha nem jön egyáltalán?

Csend.

— Megöl?

Robin nem felelt. Nem tudott felelni. Ő is feltette magának a kérdést: mi lesz, ha a kormányzó nem áll szavának? Megölné Rower leányát?

Megtehetné. Rower rászolgált a bosszúra!

— Miért nem... felel?... Megöl, ha a kormányzó nem teljesíti a kívánságát?

Finom fehér sugárszálak hullottak be az ablakon. Jött a hold... A távoli csúcsok átlátszó pára-koronái mögül.

A furcsaszagú kunyhó belsejében halvány derengéssel oszlott a sötétség. A leány már látható volt, Robint még eltakarta a homály.

— Nem fogom megölni, — felelte végül határozottan. — Elviszem magammal és a foglyom lesz, amíg nem teljesítik a feltételt.

A leány megkönnyebbülten sóhajtott.

— Miért mondta Huntonnak, hogy megöl?

— Azt hittem... képes leszek rá.

— Nem lehetséges, hogy más feltevéséről is ki-
derülhet ilyesmi? Talán mégsem örökölte a Tigris
természetét?

— Az apámról sem hallottam, hogy asszonyo-
kat gyilkolt volna.

— És... Hová fog vinni?

Robin nem felelt. Az ösvényt nézte, a nyitott
ablakon keresztül. Izzó fehér fény világította meg
a szerpentint, végig messze a völgybe nyúló hágóig.

A leány elaludt. A friss hegyi levegő, a szokat-
lanul hosszú út, amit lóháton kocogott végig, kime-
rítették.

Homloka az asztalhoz koccant, úgy maradt és
mély álomba merült. Zürzavaros, szaggatott képck
nyomasztották... Lovon vágatott... üldözték...
revolverlövés... Az apja kiabált izgatott cow-
boyokkal... Készen állt a zsilip és Robin lelőtt
valakit, aki ott feküdt a kiszáradt mederben...

Rémülten ugrott fel. Valaki megérintette. Már
virradt, a kunyhóban világos volt.

Robin állt mellette.

— Megszabadult Miss Rower. Hozzák az apá-
mat.

.. A közeli kanyarban egy ember tűnt fel, aki az
„Öreg Szél“ szakadékához igyekezett és két katona
elmaradt mögötte.

A vén tigris kiszabadult!

HATODIK FEJEZET.

Két Tigris útra kel.

1.

A kormányzó igen rövid ideig tartózkodott Birekhamben. Az üldözőcsapat, amely a sheriff vezetésével az eltűnt kormányzó nyomát kutatta, az út kezdetén találkozott Huntonnal.

Örömmel fogták körül, de a kormányzó nem hagyott időt ünneplésre:

— Valaki nyargaljon előre, hogy a vonat álljon készen. Vissza utazunk Denverbe, azonnal!

A kormányzó, a felajánlott lovon, kissé távolabb a többtől, a sheriff társaságában ügetett Birekham felé.

— Egy veszett fickó megállította a vonatot és elrabolta a társaságunkban utazó hölgyet.

— Sajnos, nem fogtam el. Az ő üldözéséről tértem vissza, amikor befutott a vonat.

— Mit tud erről a fiatalemberről? Csakugyan a *Tigris* fia?

Patterson nagyot nyelt. Most kellene elmondania, hogy Jeff Olsen ostobasága idézte elő a katasztrófát.

— Ez... nem bizonyos... Itt élt eddig Birkhamban, szelíd, sőt gyáva fiatalembernek hitték... És most egyszerre...

— Hogy került Birkhambe?

— Egy Jefferson Olsen nevű farmer hozta magával. Nevelt fia ennek az Olsennek. Tegnap

este kezdődtek Robin szörnyüségai és szégyenében, bánatában az öreg Yeff elutazott keletre. Orvoshoz kellett menni a szívével.

Ez Patterson ötlete volt. Amikor meghallotta, hogy mi történt a kormányzó vonatával, néhány sort írt Olsennek és a néger szolga elvitte:

„Azonnal utazz el és legalább két hónapig maradj távol Birkhamtól. A fiú végzetes ostobaságot követett el. Megteszem érte, ami tőlem telik, de nincs sok remény. Ha bajba kerülsz, azzal nem segítesz rajta. Indulj nyomban!!

Patt.“

Az egyik cseléd átvette a levelet. Olsen másnap eltűnt Birkhamból.

A kormányzó csak röviden érdeklődött az előző nap eseményei felől és azonnal beszállt családjával együtt a szalonkocsiba. A kis vonat teljes sebességgel indult vissza keletre. Patterson közölte Birkham lakóival, hogy Robin üldözésére indul, lehet, hogy soká elmarad, Pete Hall fogja helyettesíteni...

Másnap délelőttig huszonkét mérföldet tett meg egyfolytában. Az első kocsmában, ahol megpihent, a Denverből érkező reggeli lapokban óriási betűkkel ezt a hírt olvasta:

„AZ ÉLETFOGYTIGLANI RABSÁGRA ITÉLT TIGRIS ELSZÖKÖTT A BÖRTÖNBŐL!

Apa és fiú együtt indulnak újabb gaztettek elkövetésére. Tízezer dollár jutalom annak, aki élve vagy halva kézre keríti őket!

2.

A kormányzó dolgozószobájában egy öszbecsarodó, harcsabajszú ember ült szemben Houn-ton íróasztalával.

A vállas, zömök, ötven év körüli egyén jó állapotban lévő, de igen gyűrött ruhát viselt. Mintha ez az öltöny hosszabb ideje raktárban hevert volna, mielőtt ismét felvették.

— Maga két hét multán szabadulna csak, Barker, de olyan rendes magaviseletű rab volt, hogy már ma elbocsájtották.

— Nagyon hálás vagyok.

— Nemcsak az a szándék vezetett, hogy megjutalmazzam. Nekem szükségem van önre.

— Ez esetben számíthat rám Mr. Houn-ton.

— Olyan szívességet kérek, ami önt is gazdaggá teszi.

— Ez esetben minden áldozatot meghozok.

— Rendben van. Maga Barker most fillér nélkül szabadul és nagyzó, úri életet kedvelő ember.

— Mit csináljak? Így születtem, — felelte sóhajtva.

— Ha új szélhámosságot követ el, nem kerül ki többé a börtönből. Ezzel tisztában van, azt hiszem.

— Nagyjából. — Barker sóhajtott. — Dehát élni kell valamiből. Mint színészt nem méltányolnak eléggé.

— Hát most ajánlok egy szerepet, amiért olyan jutalmat kap, hogy végleg a tisztességes életre adhatja magát.

— Ez igazán csábító ajánlat.

— Maga külsőleg bizonyos fokig hasonlít egy régóta raboskodó híres banditára.

— Hm... Nem valami hízelgő... Fiatal színész koromban főhercegeket alakítottam.

— Az a bizonyos rabló, akire különösen lapos pillantású szemével és harsabajuszával emlékeztet nem mindennapi ember.

— Ezt gondoltam, — felelte Barker és elégedetten tapogatta vastag bajusza egyik szarát.

— A *Tigrisről* van szó.

Barker felemelkedett. Ijedtében nyitva maradt a szája és csak némi késéssel kérdezte:

— Micsoda?... Egy állatot kell alakítani?

— A *Tigris* egy igen híres bandita népies neve.

— Értem. Olyasmi, mint Oroszlánszívű Richard egy drámában.

— Mondjuk. Magának meg kell jelennie valahol ma éjjel két órára — sóhajtott Hunton, — mint a *Tigrisnek*. A feladata az, hogy megtévesszen egy fiatalembert, aki a *Tigris* fia, de négyéves kora óta nem látta az apját.

— Hasonlót már játszottam a „Windsdori Órásban“, ahol mint főherceg térek vissza . . .

— Annál jobb. Ön meggyőzi ezt a fiatalembert, hogy nem akar többé rabló lenni, őt is lebeszéli arról, hogy gazember legyen . . .

— Az ilyesmi jambusokban szép csak igazán.

— Lehet, de ön lesz szíves prózában beszélni majd. Elhiteti a fiúval, hogy maga az apja, azután elbúcsúzik tőle azzal, hogy ön megveti a rablást, a vért és a gáztetteket,

— Ennyi az egész?

Hunton összevont szemöldökkel gondolkozott.

— Volna még valami... — mondta csendben és dobolt az íróasztalon. — Mit szólna ahhoz, ha váratlanul tízezer dollárhoz jutna... Ugyanis annyi lesz kitűzve annak, aki kézrekeríti a fiút és az apját...

— Kérem, én vállalkozom arra, hogy kézrekerítsem saját magamat... De verekedni nem tudok.

— Mindegy, hogy miképen teszi ártalmatlanná! Itt egy fenevadról van szó, aki nyílt uccán lelőtte Birkham vendéglőjét, aki ártatlan embert ölt és további gyilkosságok sorozatára készül. Az ilyen embert... bárhogyan is, de meg kell ölni. Az emberiség érdekében jobb, ha elpusztul.

Nagy szünet következett.

— Én egyenes, igazságos ember vagyok, Barker... — mondta végre csendben a kormányzó. — De ha ezt az alkalmat elszalasztom, ismét egy *Tigris* teszi pokollá békés farmereim életét... Maga most a közelébe férközhet! Egy tús van nála az „Öreg Szél“ szakadéknál, akiért cserében az apját követelte. Magáért megkapjuk a tuszt...

— De kérem... én, mint művész, később mint szélhámos, majd mint rab; megszoktam a kényelmes életet. Most ott a szakadéknál, szabad ég alatt...

— Van ott egy menedékház!

— Tiszta?... Mert én nem bírom a szennyet.

— Tiszta hely... — mondta hidegen Hunton.

— És milyenek az ágyak? Én nem tudok rossz ágyban hálni.

— Hát... Jó ágyak vannak... — felelte kissé halkán Houn-ton.

— Friss huzat?

— Friss... — hagyta rá bizonytalanul. — Gondolja meg: tízezer dollár...

— Szép pénz egy vidéki fellépésért... De ha a fiú látja, hogy ... milyen ügyetlen vagyok...

— Akkor sem szólhat. A *Tigris* tizenhatéves börtönbüntetés után, öregén, nem lehet valami ügyes cowboy...

— Ehhez a szerephez meglehetősen életerős vagyok. Hány évesnek tart kormányzó úr, úgy ránézésre?

— Legfeljebb ötvenkettőnek.

— Na ügye! És mindössze ötvenegy vagyok. Ha nem untatom vele, úgy közlöm, hogy rövidesen megnősülök.

— Fogadja szerencse kívánataimat. Lovagolni tud?

— Kitünően. Természetesen nyugodt, hajlott-korú paripán. Lovagolni és vívni megtanítottak a színiiskolában.

— Hm... és rövid vágtában nem megy?...

— Közvetlenül a rövidvágta oktatása előtt ott-hagytam a színiiskolát és Dakottába szerződtem. Sajnos, csak az első siheder szerepkörre, de ké-sőbb...

— Majd máskor elmeséli ezt Mr. Barker. Most sietnünk kell, hogy ön elérje idejében az „Öreg Szél“ szakadékot.

— Micsoda ötlet! Nem lehetett volna itt lent egy kávéházban találkozni? Igazán ügyetlen . . .

A kormányzó sóhajtott.

— Kétségbeejtő, hogy éppen ön hasonlít az én emberemre . . . Most mindent elmondok Barker. Megfelelő cowboyruhát szerez, gyűröttet, kopottat, amely látszólag sokáig feküdt az állami raktárban. Szóval . . .

— Szóval szörnyü. Mert ahogy itt a ruhákkal bánnak . . . — és végignézett önmagán. — Ez egy húszdolláros ruha, összesen kétszer volt rajtam és mindössze öt évet ültem . . .

A kormányzó türelmetlenül csapott az asztalra.

— Hát most már vége legyen ennek!

— Én is azt mondom. Moly elleni megóvást a fegyencek ruháinak. Ez a zakó ártatlanul bűnhődött, fazonja az égreakiált.

A kormányzó úgy érezte, hogy vállalkozása csődöt mond saját idegein. Nem bírta már.

— Most ne szóljon közbe egy szót sem. Ön négy katona kíséretében gépkocsin elmegy a Vár hegyig . . .

— Szép környék, egyszer egy vándor cirkusz-nál énekeltem Warwichban.

— Igen? Kedves . . . Szóval ön gyalog megy tovább.

— Warwichba? Jól ismerem az utat . . .

Hunton egy ötkilós levélnehezítővel játszott és egészen sápadt volt:

— Nem Warwich az a hely . . .

— De bocsánat! Csak tudom, hogy hol énekeltem . . .

— De most nem oda megy, — suttogta könyörögve Hunton. — Most fel megy gyalog az „Öreg Szél“ szakadékig.

— Nem lehetne autón?

— Az ösvény nem alkalmas gépkocsi számára...

— Akkor vigyünk egy motorkerékpárt és azon folytatnám az útat...

Hunton verejtékező homlokát törölte...

— Mr. Barker... Öreg, vadnyugati haramiák lehetnek hülyék és ügyetlenek, de mégsem közlekednek motorkerékpáron...

— A fegyházban kitanítják az embert zacskókészítésre, szobafestésre, miért nem lehetett az öreg állatszerű rabló kényszer munkája a motorozás...

— Gazember! Azonnal hallgasson! — kiáltotta tele torokból Hunton és az asztalra csapott...

— De kérem, — hebegte Barker, — Ön kimerült a sok munkától... Szedjen vasat, mert a vérszegénység...

Rémülten elhallgatott, mivel a kormányzó a revolveréhez nyult.

— Most elmondom nagyjából a Tigris élettörténetét. Alaposan a fiú sem ismeri. A *Tigris* elrabolta egy Hiller nevű szenátor leányát és tisztességes életet élt vele Kaliforniában...

— Hol mindig kék a menybolt... — jegyezte meg dallamosan.

— Egy Rower nevű farmer és még néhányan elfogták, azóta egyszer kiszabadult, hogy bosszút álljon Roweren, de ismét elfogták. Felesége meghalt, gyermekét Hiller egy barátja nevelte. Nagyjából ennyi.

— Egyszerű dolog. Elraboltam egy Rower nevű szenátor felesé . . .

— Ember! Irja fel az adatokat! Nem játsza majd jól ezt a szerepet . . .

— Hát kérem, sugó nélkül minden szerep néhez.

A kormányzó felírta egy papírra az adatokat és Barker a kabátzsebébe tette.

— Most szerezze be a holmit és jelentkezzen egy óra múlva a katonákat vezető altisztnél, itt a kapuban.

Egy óra múlva megjelent Barker, a „Bánya Réme“ című darabból felelevenített külsővel és odaszólt a várakozó altisznek:

— Előre! Két órára Warwickban kell lennünk.

3.

Némi késéssel érkeztek, mert miután kiszálltak az autóból; Barker az első fordulón túl leült pipenni.

— Nem birom . . .

— Hiszen tíz perce sem megyünk még!

— De ilyen meredeken . . . Pihennem kell . . .

Később rémulten kapott a zsebéhez.

— Vissza! Azonnal!

— Megörült? A tús élete forog kockán.

— Ne vitatkozzon! Az adatok a zsebemben, a zsebem a másik ruhában! Belesülök a szerepbe . . .

— Gyerünk! Nekem parancsom van.

Kétségbeesetten bandukolt az altiszt előtt. Negyed óra múlva ismét leült.

— A tudóm... Ha nem vigyázok rá, vége az orgánomomnak!

Az altiszt már azon a ponton volt, hogy megveri Barkert.

Ahogy mind meredekebb lett az út és feltűnt a távolban a kunyhó körvonala, Barker úr aggodalmaskodva fordult az altiszthez.

— Nem fedezi fel ez az... állat nevü utód... a csalást!

— Nem valószínű...

— Mi az, hogy valószínű?... Uram! Ez úgy lelő itt egyedül, a tetőn, mint a szöcskét.

— Ugyan... Ki lö szöcskét manapság...

— Ön tréfás ember. Én azonban visszafordulok.

— Ez esetben lelövöm.

— Maga képes!

— A tetőig kell kísérenem, amíg a foglyot átveszem. Ha szökést kísérelne meg, akkor lelövöm...

Barker leverte a port egy köről, odateregette a zsebkendőjét és leült. Ugy látszott, hogy sírva fakad...

Virradt.

— Mr. Barker! Hármát számolok, — mondta az altiszt.

— Csak tessék... engem nem zavar...

— De ha nem folytatja az utat és veszélyezteti a tús életét, akkor lelövöm!

— Örökké ezzel a lelövéssel jön! — kiáltotta siránkozva és tovább ment, de ismét visszafutott a zsebkendőért a köhöz. Végre odaért a menedékházhoz.

Az altiszt levette a fegyverét.

— Ön most félúton a konyhá előtt megáll. Ha tovább megy lelövöm.

— Ezt már hallottam!

— Induljon!

— Jó! Jó! Talán fussak, nem?! De ideges...

— Hármát számolok...

— Számol vagy lelő, ez az egész művészete.

— Egy...

— Az ember szívességet tesz és végül...

— Kettő...

— Jó! Jó!

Elindult. A konyhá lakatlannak látszott. Ébredt a nap. Mr. Barker megállt. Pontosan félúton volt a konyhá előtt.

Most a küszöbön egy férfi jelent meg és egy nő. A nő rámosolygott a férfire és ment...

Az altiszt lövésrekész fegyverrel állt. Robin elővette a pisztolyát és az ajtószárnyal fedezve magát, oldalt lépett.

Barker szabadon állt, igen szomorúan. Most melléje ért a nő.

— Jó reggelt, — szól nyájasan Barker és megemelte a sombreroját, de a kalap nem mozdult, mert az álla alatt megerősítette egy vékony szíj.

Molly és az altiszt elindultak lefelé a szerpentin úton. Barker tétoázott. Mehet már?... Ez az altiszt elfelejtette megmondani, mi lesz, ha még tilos és akkor a parancs szerint lelövi?...

Végül az altiszt annyira eltávolodott a leánnyal, hogy Barker rászánta magát és a konyhá felé ment.

A revolveres fiatalember is elhagyta a fedezéket és feléje jött.

Ott álltak egymással szemben.

Barker széttárta a karját:

— Fiam! — kiáltotta érzelmesen.

Robin kissé tétován még két lépést tett. Az arcán inkább csodálkozás látszott, mint megilletődés. Kétségtelen. Ez a Tigris!

Az arc... a harcsabajusz... Mandulavágású, lapos szem...

A két kar átölelte. Viszonozta az ölelést.

— Örülök, hogy látom... Apám...

De furcsa szó ez... Különösen annak, aki először életében mondja ki.

— Menjünk a... házba, — mondta Barker, — fáradt vagyok.

Robin előre engedte.

— Nem maradhatunk sokáig, bizonyára üldözni fognak, — jegyezte meg közben.

Figyelmesen végignézte az „apját“ mialatt belépett a konyhába... Nagyon megviselte a tizenhat évi börtön... Bizonytalan léptü, bizonytalan hangú, riadt pillantású, idős ember. Nem is emlékeztet a *Tigrisre*, akitől rettegett mindenki. Szinte félnék... Vajjon a szabad levegő, a kóborlás helyrehozza-e még? Vagy végleg megtört és megöregedett.

Nem érzett semmit belülről. Az apja. Sajnálta. De a hűvösség, ami három napja borzongatta belülről, nem múlt el.

Az öreg ott ült a padon, ahol az imént Molly és szomorúan körülnézett. „Hol vannak itt az ágyak?“, gondolta Barker.

— Akar kávét?! . . . — kérdezte Robin.

— Igen, kérek kávét fiam... Még nem reggeliztem...

Mialatt tüzet gyújtott, néhányszor féloldalt ránézett az „apjára“. Különösen beszél. Keletiesen. Mint Molly.

Barker megsejtett valamit a fiú gondolataiból, ezért nyomban feltette a csizmáit az asztalra.

— Tudod fiam, tíz éve a fegyház irodájában dolgoztam... urak között... Ott sokat változik az ember.

Ez ügyes volt. Robin elgondolkozva főzte a kávé.

— Csak néhány nap előtt tudtam meg, hogy a fia vagyok. Olsentől.

— Kitől?

— Olsentől, — felelte Robin csodálkozva.

— Ja úgy... Ugyanis én azt hittem... Hm... No nem tesz semmit...

Miféle dolog ez?! Olsenről még az elveszett írásban sem volt szó... Szép pácban van.

— Olsen mindent elmondott — folytatta Robin.

— Helytelenül tettel!

— Miért mondja ezt?

Most következik a szerep.

— Fiam... — kezdte vibráló, de büszke hangon, mint az öreg Duval a „Kaméliás hölgy“ című darabban. — Én nem vagyok már az a régi állat, akitől rettegett a nyugat valamikor... Megtörtem... sokat olvasgattam a börtönben... mindent másképp látok... Nem térek vissza többé rablónak. Nem is tehetném... Elpuhultam... Fáradt vagyok és megvetek minden erőszakosságot.

— És az anyám?... Nézze... itt az órája!

Felkattantotta az óra fedelét és Barker csodálkozva látta a szép nőt a gyermekkel. Robin összehúzott szemmel figyelte...

— Igen... ez ő... — mondta Barker zavartan. „Ez a Hunton egy szót se beszélt az óráról!“ gondolta dühösen.

— Nem akar bosszút állni Roweren?

— Nem. És kérek, te se tedd. Utazzunk el Keltre, én csendre vágyom, te próbálj elhelyezkedni valami ipari szakmában... Azt mondja a biblia, hogy szeresd felebarátodat, mint tenmagadat...

Robin szomorúan nézte. Kétségtelen, hogy a *Tigris* kissé meghibbant a tizenhat éves büntetés közben...

— Amit elhatároztam, azt befejezem. És maga is velem jön. Ha elértük a célunkat, akkor elviszem messzire, ahol nem ismerhetnek fel bennünket és békességben fogunk élni...

Barker szomorúan konstataálta, hogy kár, ha valakinek nincs fia. Milyen jó lenne, ha ez a szép szál ember csakugyan elvinné valamerre és gondoskodna róla öreg napjaira. Dehát ez egy futóbolond rabló, ő meg nem az apja, hanem egy Barker nevű rovottmultú színművész.

— A két ösvény felől fognak megközelíteni, a „Bölények Földje“ és Birkham irányából, — magyarázta Robin. — Talán már úton vannak...

— Akkor nem menekülhetünk, ha csak nincs harmadik ösvény...

— Kész tervem volt, amikor idejöttem, — folytatta csendesen Robin. — De azonnal indulnunk kell. Sajnos, egyelőre nincsen két lovunk és nem is lesz, amíg a hegyek között vagyunk...

— A hegyek... között?... — hebegte Barker.

— Ugy van. Csak a havasok felé próbálkozhatunk kitöréssel.

Barker köhögni kezdett, mert torkára futott a kávé...

— A „Balta Hágóig“ még alig jött le hó és a hegygerinc túlsó felén akadálytalanul elérjük Folkstown-t. Kissé nehéz útunk lesz, mert a „Balta Hágó“ kétezer méter, de ilyenkor még járható.

— Kérlek fiam... én megadom magam az üldözőknek... És te is okosabban...

— Ezt a szégyent nem! Két *Tigris* nem adja meg magát. Vagy harcban esünk el, vagy ha megöregedtél, megrokkantál, ha félsz... Hát végezzünk magunkkal.

Robin csendben kihúzta a revolverét. Barker elfehéredett és a két térde összekoccan...

— Nem... nem!... Menjünk... ahová akarod... a Fejsze szorosba vagy... mindegy.

... Néhány perc múlva ott lépegetett a keskeny ösvényen, lóháton, a távoli havas csúcs felé. A csúcs puszta látásától kirázta a hideg...

... És a komor tekintetű ifjú ott lépegetett a nyomában.

HETEDIK FEJEZET.

Magányos tölgy a viharban.

1.

Fele úton sem volt a leány az altiszttel, amikor lovascsapat igyekezett szemben velük felfelé, olyan gyorsan, amennyire csak a meredek ösvényen lehetséges volt.

Molly nyomott hangulatban indult el. Nem tudott úgy örülni a szabadságának, ahogy várható volt. A furcsa rabló gyengédségével, gyűlöletszerű

hidegségével nagy hatással volt rá. Ahogy megpillantotta az üldözőket, érthetetlen aggodalom szorította össze a torkát...

— Ezek... „utána“ indulnak? — kérdezte az altisztet?

— Igen. A két ösvény felől egy-egy csapat indul az „Öreg Szél“ szakadékhoz. Kevés esélye van arra, hogy elmeneküljön.

— Az minden büne, hogy elrabolt engem a kormányzó vonatjáról?

— Az a legkisebb talán, — felelte az altiszt.

— Mit követett el még?

— Gyilkolt.

Molly összerezsent. Ez nagyon fájtn neki.

— Verekedés... közben?

Az altiszt tagadóan megrázta a fejét.

— Nem. Agyonlőtte a birkhami vendéglőst, bosszúból, mert a leánya kikoszarazta. Agyonlőtt két embert, mert régebben trapperek voltak és segítettek a Tigris kézrekerítésében. Az egyiket álmában ölte meg.

Molly nem szólt többet. Borzasztóan fájtn ez neki. Már volt egy kis regényes képe kialakulóban az „ő rablójáról“, aki furcsa, nyers, de titokban jólelkű ember... És most kiderül hogy aljas gyilkos... Milyen szelíd szomorú szeme van és okos arca...

A gépkocsi, amelyen Molly poggyászát is elhozták, Silver-Cityig vitte. Itt a katonák megvárták, amíg vonatra száll Country felé. Ez volt az utolsó vasútállomás New-Mexikó határán. Innen kocsin vagy lovon lehetett csak eljutni a távoli vad vidékre, ahol Folkstown fontos helység volt. A

környező gazdaságok mezővárosa, néhány kereskedéssel, orvossal, telepés bírósággal.

Silver Cityben, az egyetlen érkező utas Molly volt. Egy őszszakállú, köpcös cowboy már messziről integetett széles kalapjával.

Sokáig szorongatta Molly kezét.

— Gyönyörű nagy kisasszony lett Miss Rower.

— Maga meg semmit sem változott Bob apó!
Hol van apa?!

A vén cowboy egy pillanatig tünődve nézte a kalapkarimáját, azután újra vigyorgott.

— Mr. Rower mostanában egy másodpercre sem hagyja el a birtokot. Sok a munka és vigyázni kell...

Felrakta Molly bőröndjét az állomás előtt várakozó homokfutóra. Felült a kocsis ülésre és neki-vágtak a keskeny gödrös útnak.

A vasúti sín, amely mind hosszabban ágazik szét a fővonaltól, egyre több nyugati tájat nyel magába.

Folkstown felé, ahol végetér a sín, a táj is megváltozik. Olyan dús, őserdőszerű völgyek, hatalmas koronájú fákkal benőtt dombok, derékig érő, nedves földből nőtt fű, mindenfelé síma, természetes táj. Kunyhó, országút, falu, farm, a látóhatár széléig egy sem tűnik fel. A levegő hűsebb, párásabb, a legelők szabálytalan foltokban nyulnak el, kidölt törzsek, embermagasságnyira nőtt gyom, zeg-zugban vágató kis hegyi patakok, fenségesen szabálytalan és mégis félelmetes roppant élő tájképe fogta körül Mollyt, a sebesen guruló homokfutón, amely néhány lelket kirázó döccenéssel ugrott át a hepehupás ösvény egy-egy emelkedésén...

Ahogy távolodtak a vasútvonaltól, a táj egyre

dúsabb, elhanyagoltabb, ősibb lett és néhány óra múlva sebessodrú széles folyóhoz értek.

— A Yakue! — szólt hátra jelentősen Bob apó és ostorával a sellőkre ágaskodó, tarajokkal rohanó vízre mutatott hajtás közben.

— Készül a zsilip? — kiáltotta a leány.

Bob apó arca elkomorodott és összeszorított foggal visszafordult a lovak felé.

Nem felelt.

Pedig az udvariasság úgy, mint a fák és a hegyek, éppen ezen a vidéken őrizte meg ősi, érintetlen, előkelő frissességét, ahová nem vitte el a vasút az új kor esodáit.

— Nem hallotta Bob apó! — kiáltotta újra Molly. — Azt kérdeztem, hogy mi van a zsilippel?

Bob megrántotta a két szárat, hogy a félvad kanca felhorkant és hátrarugdalt néhányszor.

— A zsilip készül Miss Rower...

— Mikorra lesz meg?

Bob ismét előrefordult.

— A csoda van evvel a lóval? Farkast érez a szél irányából....

Molly nem kérdezett többet.

A folyókanyar felett egy zöldmohos, nedves palló vezetett át a folyón, itt keresztül hajtottak. Az út kissé szélesebb és laposabb lett, ami azt jelentette, hogy gazdaság lehet a közelben. Jobbfelé a mezőn már feltűnt a folkstowni csorda egy része. De még mindig kihaltnak tűnt a vidék és vadul öszszegubancolódtak bozótok, cserjék, dombrafutó erdőségek regényes panorámája fogta körül őket. Alkonyodott.

Azután elkezdődött a furcsa játék. Egy domb

mögött két fegyveres cowboy lépett elő hirtelen.

— Hőö! ... — kiáltotta Bob apó és visszafogta a lovakat.

— Ez Bob és a Miss, — mondta az egyik fegyveres.

— Mit ijesztitek ezt a vad bestiát! — förmedt rájuk az öreg és csak Molly-ra való tekintettel nem szitkozódott.

Este lett. A holdtalan sötétség aljától csak egy fekete foltban vált el a dombok és erdőségek vonala.

Elérték a következő fordulót. Itt is fegyveresek tartóztatták fel őket.

— Lassan Bob apó! — szólt az egyik cowboy. — A ló nekiszalad a drótnak valahol.

— Van annyi esze, mint neked!

Csakugyan drótakadályok következtek. Szerteszét, kanyargó vonalban tüskésdrót húzódott a magas fű között és a fegyveres örök kinyitották az átjárót a kocsi előtt. Tovább futottak egy ritkás erdősen keresztül.

Miféle háború készül itt, Bob apó? — kérdezte Molly.

— Még nem lehet tudni. Ez most az új rend. Örök, drótakadály, tán még üteget is hozat az a vén Rower egy napon.

Csak így beszélt a gazdájáról, aki a homokfutó utasának apja is volt egyben.

A ritkás erdő utolsó fáin mögött, mintha világítóbogarak tünnének fel imbolygó röppenéssel és különös zaj; nyikorgás, zörgés hallatszik.

Egy újabb fegyveres tovább engedte őket és kiérték a folyópartra.

A fénybogárnak látszó pontok, fáklyalángok

voltak. A készülő zsiliphez értek. Már szinte befejezettnek látszott a kőgát. Mindenféle homokot talicskáztak, csákányok zörögtek, kiáltások hangzottak...

Éjszaka is folyt a munka, fáklyafénynél. És a zsilip körül fegyveres cowboyok látszottak; a töltésen, az úton és az egyes dombtetőkön.

— Ott van apa! — kiáltotta Molly.

Egy feltűnően magas lovasra mutatott, aki lassan léptetett a zsilip körül kiszáradt mederben.

Bob nagyot rikkantott egy munkás felé.

— Hej Buck!

A munkás csak feléjük nézett, de nem jött oda. Egyenesen a lovashoz futott, valamit mondott és a homokfutóra mutatott.

Jack Rower megnyomta térdével az állatot és körbefordult. Lassan léptetett a kocsi felé. Jack Rower nem jött indulatba. Örömének, bajának nem adott kifejezést.

A magas, vállas ember, bozontos ősz szemöldökkel, széles állával, szürke-fehéres szemével és roppant vállaival ennek a fenséges, vad vidéknek a megtestesítője volt. Ugy illett bele Folkstown környezetébe, mint az ősfa, vagy a magányos bazaltkolosszus . . .

Hetvenöt éve ellenére úgy ült a nyeregben mint egy szobor, szokatlanul nagy kezével lazán fogva a szárat.

„Sovány lett . . . És szomorú a szeme“, azt mondta magában Molly, miközben az apja nyugodtan léptetett feléje.

— Isten hozott Molly — mondta és leszállt a lováról. A leány kiugrott a kocsiból és átölelte.

A munka kissé megállt, mert sorra odajöttek

azok, akik a leány legutóbbi látogatásánál már a farmon dolgoztak és üdvözölték Mollyt.

— Vidd haza a lányt Bob — rendelkezett Rowerwer.

— Te . . . még nem jössz? . . . — kérdezte Molly.

— Itt kell maradnom, amíg megvirrad, majd holnap beszélünk.

És ellovagolt. Mollyra furcsa rossz előérzet nehezedett. Mintha harc téren járna. Drótakadályok, örszemek, fegyver és ellenőrzés mindenfelé.

Késő este volt, amikor a homokfutó begurult vele a farm udvarára. Nem messze a kis Folkstown helyiség elmosódó lámpafényei látszottak. Mielőtt a kocsit behajtott, Bob apó átkiáltott a kerítésen.

— Mozgás! Miss Rowerrel vagyok!

Azután vártak. Az udvarról csaholás hallatszott és valaki szitkozódott.

— Mi az Bob? — kérdezte aggódva Molly.

— Ilyenkor már szabadon engedték a vérebekeket, most újra megkötik a sok csúf dögöt, mert még nem ismerik önt.

Vérebek!

Ezen a tájon, ahol nem ismerik a zárt kaput és lopás, betörés, emberemlékezet óta nem fordult elő.

Vérebek!

Robin szavai jutottak eszébe:

„Ne menjen Folkstownba. Utazzék vissza inkább. . . .“

Ugy látszik tudta, hogy miért mondja.

Amikor végre begördültek az udvarra és a fegyveres cowboyok egy üdvözlő, fáradt „Hurrá“-t kiáltottak kalaplengetve, a megláncolt vér-

ebek keservesen üvöltő kórusa jelentette a voltaképeni fogadtatást.

2.

Késő délelőtt ébredt Molly. A sok fáradtság után először pihent igazán kényelemben és biztonságban. Amikor az ebédlőbe ért, édesapját egy vitatkozó csoport közepén látta, a tornácon. A heves hangokra ösztönszerűen megállt.

Vad külsejű, durva arcú folkstowniak fogták körül Rowert, aki közömbösen, szivarozva nézegette őket, mintha nem is lenne érdekelt az ügyben, csak pártatlan hallgató.

— Utoljára vagyunk itt Rower, — kiáltotta egy gyapjas hajú, vastagorrú roppant cowboy, akora négyszögletes fejjel, mintha kőből faragta volna valami ügyetlen szobrász. Lapos nagy kezét ökölbesorította és az asztalra csapott olykor. — Nem tárgyalunk tovább!

— Én eddig sem tárgyaltam veletek, — felelte a farmer nyugodtan. — Csak meghallgattam a fecsegésteget.

— Szóval azt akarod, hogy vér folyjon? Mert itt az utolsó emberig harcolni fogunk az örültséged ellen. Jól tudjuk, mit várhatunk tőled, de sok lúd disznót győz . . .

— Azt hiszitek, hogy félek? Tőled Allan? Vagy ezektől? . . . — kérdezte olyan nyílt megvetéssel, hogy a nagyfejű görcsösen megszorította a revolvere markolatát.

De mielőtt felelhetett volna Rowernek félretolta egy hosszú, sovány haresabajuszú ember, akinek sheriff jelvény volt a gomblyukában.

— Most én beszélek veled James, — kezdte nyugodtan, de igen határozottan. — Nem kell a zsilip, érted? Ezen a vidéken, mi döntünk arról, hogy mi történjék velünk! Az emberek nem akarják, hogy zsilip legyen. Kiszárad az alsó folyásnál minden legelő és elköltözhetünk innen a marhákkal.

— IdetelepszeneK Keletről az adóhivatalnokok! — kiáltotta egy Hiron nevű izgatott, szeplős, karvalyorrú. — Lemegy a marha ára, mert utat építenek és Arizonából meg Newadából áthajtják a felesleget.

— És a legelők! — lépett előre újra Allan az ormóttan fejű. — Azt hiszed túrjük, hogy a zsilip összegyűjtse a vizet és kipusztuljon a dús rétság?!!

— Én a sheriff vagyok, — mondta újra az öszhajú sovány, vastag, félelmetesen öblös hangján. — Vigyáznom kell a rendre, ezért választottak meg.

Rower olyan nyugodtan szivarozott a vihar közepén, mintha nem is Coltrevolverek és marcona, megdühödött emberek fognák körül, hanem legyenek döngicsélnének.

— Azt mondd, hogy sheriff vagy Hould, — kezdte lassan és leverte a szivarja hamuját. — Jó hogy ezt említetted, mert az ember szinte elfelejti.

— Mit akarsz ezzel mondani?

— A sheriff kötelessége, hogy a választókra való tekintet nélkül, az igazságot képviselje. Megvédje a magántulajdont és ne túrjön erőszakoskodást. Most arról van szó, hogy emberek a törvény ellenére, a tulajdonomban lévő zsilipet *erőszakkal* megsemmisítsék és te itt állsz az élükön. Ezért okos dolog ha megmondod, hogy te a sheriff vagy, mert az ember nehezen hisz ilyesmit . . .

Hould meghökkent, de a nagyfejű nem adott időt arra, hogy zavara feltűnjön.

— Igenis a sheriff a kötelességét teljesíti! Ha nyugodtan nézi, hogy épül a zsilip, akkor semmit sem tesz azért, hogy elkerüljék a vérontást, mert itt vér folyik Rower, kegyetlen harc lesz! A zsilipnek pusztulni kell.

Rower kiegyenesedett és egészen eléje állt a beszélőnek.

— Elkészül a zsilip Allan! Érted? És ha harc lesz, azt nem én fogom megbánni.

— A legelőkről van szó! — kiáltotta a szeplős Hiron. — Azt hiszed ölbetett kezekkel nézzük, hogy a folyómenti legelők kiszáradjanak és arra kényszerüljünk, hogy a marhákat lebunkózzuk?!

— Van legelő lejjebb a Pecos folyónál is. De lehet legelő mindenhol, ha felépül a zsilip, mert lesz mesterséges öntözés. Mégegyszer annyit hoz a gazdaság, mert kapunk vasutállomást, idejárnak a marhakereskedők, üzemeket létesítünk és minden négyszögölnyi föld a mostani árának a kétszeresét éri. Vakok vagytok és ostobák, ha ezt nem akarjátok.

— Nem akarjuk!

— Vesszen a zsilip . . .

— Száz évig jó volt így, ahogy van! A nagyapáink is így éltek . . .

. . . Összevissza kiáltoztak, az öklüket rázták és szorosán Rower köré csoportosultak. Ez oldalt vágta a szivart a szájában, két hüvelykujját a revolver-övébe akasztotta és közömbösen nézett a távolba.

Molly rémulten szorította kezét, a szívére . . .

Amikor végre elült a lárma, ismét Hould, a sheriff szólalt meg.

— Ismerünk Jack. Tudjuk, hogy veszett ember vagy, ha megmakacsodsz. De eddig itt szeretted téged, mert úgy tudták, hogy van szíved. Miért akarsz harcot?

— Azért, hogy Folkstownból boldog, fejlődő város legyen. Ezért kell a zsilip. Most pedig elég volt belőletek.

Allan egy szitkot fojtott el.

— Magadra vess Rower azért, ami történni fog.

— Eddig is magam feleltem a tetteimért . . .

A folkstowniak morogva távoztak és gyűlölködő pillantásokat váltottak az udvaron ácsorgó fegyveres cowboyokkal.

3.

— Mióta állsz itt? — kérdezte meglepetten Mollyt, amint az ebédlőbe lépve szembetalálkozott a leánnyal.

— Hallottam . . . mindent . . .

— Hm... Hát furcsa emberek... Nehezen fér hozzájuk a civilizáció. De ez sajnos, nincs máskép.

— És mit fognak tenni most?

Rower nem felelt nyomban. Vállat vont.

— Mindent megkísérelnek majd, hogy a zsilipet ne készítsük el . . .

— Revolverharc lesz?

— Lehetséges, — felelte őszintén Rower. — Ez ugyan nem tisztességes eljárás és itt becsületes „vademberekről“ van szó, de lehetséges, hogy elfajul. A haladás mindég harcot jelentett, — mondta mintegy önmagának Rower és elgondolkozva bámult ki az ablakon, — Legtöbbször azok küzdenek

késhegyig minden újításért, akik később hasznát látják...

— Miért erőszakolod, ha nem akarják?

— Mert megszoktam, hogy ne változtassam a szándékaimat, akkor sem ha ez másoknak nem tetszik! Engem azért állított ide a sors, hogy ez a zsilip megépüljön és Folkstown ne legyen távoli Vadnyugat, ősi állapotban tengődő dzsungel. Ezek az ostoba alakok csak azt a pár legelőt látják, ami kiszárad az alsó folyásnál! Lehet, hogy harc lesz. Nem! Biztos, hogy harc lesz, de a zsilipet megépítem.

Eldobta a szivarját és néhány lépést tett felalá a szobában. Olyan volt ez a hatalmas, szálfagyenes, ősz ember, széles vállával, fiatalosan csillogó szemével mint a régi Nyugat valamelyik legendás regényhőse.

— Te visszamész természetesen New-Yorkba.

— Nem.

— Tessék?

Meglepetten sarkonfordult. Rower nem szokta meg az ellentmondást. Molly azonban nyugodtan nézett a szemébe.

— Nem megyek New-Yorkba. Ha téged veszély fenyeget, akkor itt a helyem. Nem lenne egy nyugodt percem New-Yorkban.

Rower hosszan nézte Mollyt, azután megsimogatta a leány, csillogó, szőke haját.

— Hát maradj. De ha elfajul itt a harc, akkor menned kell.

— Ha nem lennétek itt az Isten háta mögött, akkor tudnád, hogy megálltam már a sarat, veszélyes helyzetben — kezdte vidáman Molly. Szeretne volna a fogságát valahogy úgy elmondani, hogy

ne hozza nagyon tűzbe az apját.

— Miféle veszélyben? — kérdezte gyorsan és bozontos ősz szemöldökeit összevonta.

— Tűsz voltam . . . Hunton kormányzó vonatját feltartóztotta egy rabló.

— Mi?.. — döbbsen felemelkedett, mert kezdte sejteni, hogy a leány apránként, óvatosan közöl valamit. — Beszélj Molly. Mi történt?

— Hallottál te valamit a *Tigrisről*?

Rower most igazán elcsodálkozott. Két napja sines, hogy Countyból lovas küldönc hozta Patterson sheriff sürgönyét, amelyben a *Tigris* fiának gyilkosságait közli és figyelmezteti Rowert, hogy vigyázzon.

— Mit tudsz te, a *Tigrisről*? — kérdezte olyan csendesen Mollyt, hogy a leány csodálkozott.

— A *Tigris* fia huszonnégy óráig fogságban tartott . . .

Elmondta sorjában, hogy mi történt. A vasút-támadást, az *Öreg Szél* szakadék közelében töltött napot. Rower szokatlan melegséggel nézett a leányra.

— Nagy veszélyben voltál Molly . . . Igazán szerencse, hogy az a vérengző barom . . .

— Nekem azt mondta, hogy nem ölt meg senkit, csak önvédelemből egy embert . . .

Rower nevetett.

— És kettőt orvul. Egyiket álmában.

Molly maga sem tudta miért szorul össze a torka, keserűen.

— Honnan tudod?

Rower megmutatta Patterson sürgönyét.

— Olyan valószínűtlen . . . Nyers és szigorú

volt, de mégis jó . . . és csak az apját akarta kiszabadítani.

Rower komoran nézett maga elé.

— Ez megnehezíti majd a zsilip dolgát. — Felállt. — Elhatároztam, hogy mégis visszaküldelek New-Yorkba.

— Mondtam, hogy nem megyek!

— Akkor magam viszlek, ha kell erőszakkal.

— Dehát miért?!

— Mert a két *Tigris* Folkstownba készül, tán itt is vannak már. Azért, hogy leszámoljanak velem. És ez olyan harc lesz, amilyennél te nem lehetsz a közelben.

Molly szeme megtelt könnyel.

— Te mit tettél, amiért gyűlölnek?

— Elfogtam a *Tigris*t . . . — egy szivart ropgtatott zavartan. — Talán helytelenül tettem, mert a *Tigris* akkor már jó útra tért . . .

— Miért fogtad el?

Rower hallgatott.

— Az ördög ágaskodott akkoriban a véremben . . . Kaland, embervadászat, harc . . . Azután ostoba hiúság . . . Az emberek tudták, hogy a *Tigris* a sógorom. Ugy éreztem, hogy ez a homlokomra van írva. Felkutattam és . . .

— És még mindig erőszakkal tartotta fogva azt az asszonyt? . . .

Rower mereven bámult a szivarból felszálló kék füstszálakba.

— Nem.. — mondta azután tompán. — Szereték egymást . . .

— Akkor nem volt helyes . . .

Rower az asztalra csapott.

— Rabló, gyilkos, gazember volt!

— De jó útra tért és . . .

— Mi?! Te véded?! — Egy másodpercig úgy nézett Mollyra, hogy a leány megijedt. Azután idegesen elnyomkodta a kétharmad szivart és kurtán befejezte a beszélgetést. — A legelső jelre, ami a veszély kezdetét jelenti, New-Yorkba utazol.

Felkapta a puskáját és ment. Molly látta amint lórapap és a töltés felé vágat.

TIZEDIK FEJEZET.

Kezdődik a harc.

1.

Nagy tanácskozás folyt a folkstowni vendéglőben. Allan vitte a szót.

— Végre is itt az dönt, amit az östelepések többsége akar.

— Ugy van! — mondta egy másik. — Rower nem lehet kiskirály a környéken. Elegen vagyunk ahhoz, hogy legyőzzük.

— Azt hiszem, — szólt közbe a sheriff, — hogy a kormányzó is mellénk állna, ha egy beadványban elmondanánk . . .

A kitörő zsvivaj elnyelte a szavát.

— Itt az a törvény, amit mi akarunk! . . . Nem kell olyan törvény, hogy Rower kiszáríthatja a legelőket... elvehet a folyó vizéből... Nem. Hajtjuk másfelé a marhát, mert Rownernek úgy tetszik!

Valósággal fenyegetően fogták körül a sheriffet.

— Nézd Hould! Ha azt hiszed, hogy Rower pártjára kell állnod, akkor szólj csak!

— Én sem helyeslem, amit tesz, de a sheriffnek a törvény parancsol . . .

— A törvényt pedig mi csináljuk, — mondta a szeplősképű és nagyot csapott az asztalra.

Ezt valamennyien hejeselték. A vendéglős hordta az italt és tanakodtak.

— Most az a kérdés, hogy mivel lehet megtörni Rowert, — mondta az egyik marhatenyésztő.

— Ez nem könnyű kérdés, — felelte egy másik, dörmögve. Rowernek tekintélye volt itt. Az látszott.

— Ha nyílt harcot kezdünk, akkor sok vér fog folyni . . .

— Hát mit akarsz?! Talán orvul támadnál?

A kövér vendéglős, aki eddig hallgatott, utat csinált magának a könyökével és a középre állt:

— Akarjátok tudni, hogy mi kéne?! Egy alkalmas vezető! Az! Itt összevissza beszélni, egymást feldühíteni, azután lehurrogni, ezzel nem értek semmit Rower ellen!

Morogtak. Csupa vadképű, ápolatlanhajjú, torzonborz marhatenyésztő ült együtt. Csakugyan körülményesnek látszott, hogy ezek szép egyetértésben megállapodjanak valamiben.

— Allan egész jó vezető lenne, — ajánlotta a szeplős. De nem nagy lelkesedést váltott ki a társaságból. Mind azt hitte, hogy egyedül ő hivatott erre a szerepre.

— Aszondom, — szólalt meg ismét a kocsmáros, — hogy azt válasszátok, aki elfogadható tervet mond és aki vállalkozik is valamire.

Összenéztek.

— Szerintem, — ajánlotta Allan, — Folkstown

és Country között bizonytalanná kell tenni a vidéket, hogy ne hozhassanak el semmit a vasútállomásról. Akkor nem lesz zsilip.

Ez jól hangzott. Csak a kivitel nem volt világos előttük.

— Néhány lovassal állandóan ott leszek a vasútállomás és Folkstowen között. A többit bízátok rám, — fejezte be Allan, jelentősen.

Ugy látszott már, hogy ennél a tervnél maradnak, amikor egy csendes hang szólalt meg:

— Én jobbat tudok. Válasszanak meg engem vezérnek.

Meglepetten fordultak hátra. A közbeszóló egy fiatalos arcú, magas férfi, eddig csendesen ült az ivó távoli sarkában és senki sem vette észre, hogy mikor közeledett a társasághoz.

— Válasszanak engem vezetőjüknek. Én tudom a módját annak, hogy halálos csapást mérjek Rowerre. Régi számadásom van vele.

— Kicsoda maga? — kérdezte a szeplős, aki Allant szerette volna vezetőnek és ezért máris dühös volt az idegenre.

— Nem fontos, — felelte szelíden Robin és az arca kissé átszínesedett a fejébe tóduló vértől. — Név az semmi. Itt csak tettekkel lehet bemutatkozni, annak aki túlságosan elbizakodott.

A szeplős egy rövid lépéssel közelebb ment és végigmérte a beszélőt.

— Hm . . . — mondta csendesen. — Nem elég világos, amit mond. Talán azért cifrázza, mert fél?

Robin egy hasonlóan rövid lépéssel, test a testhez állt a szeplős Hiron elé.

— Tud valakit, aki félelmetes a számomra?

Mozdulatlan fejek meredtek a két emberre. Itt nyomban kirobban valami. Ez tiszta dolog.

— Sokat lefetyel maga, — jegyzi meg a szeplős. — Akar kirepülni? . . .

Ő maga repült. Robin ökölesapása úgy zúgott az állára, mint valami pörölyütés, ugyanakkor beletaposott a megtántorodó Hironba, hogy ez az ajtónak zuhant és kiszakítva a szárnyat az uccára bukkott, ájultan.

Mindenki felugrált . . .

— Hands up!

Robin két revolvert szegzett rájuk.

— Velem van elintézni valójuk vagy Rowerrel? Ha akarnám, most nyugodtan lóraülnék és jelentkezhetnék az ellenségnél. Ostobák, hogy Rower malmára hajtják a vizet . . . Az az ember kint magához tér nyomban. Fegyverezzék le mert agyonlövöm és ennek semmi értelme.

Nyugodtan, szelíden szólt és mégis egy parancsoláshoz szokott ember biztonságával.

A sheriff odaugrott a szeplőshöz és elvette a pisztolyát, miközben az támolyogva felkelt és kisé meggörnyedt. A rúgás gyomron találta.

— Kicsoda maga?! — Lépett az idegen elé Hould a sheriff hivatalos biztonságával. — Itt a koborló revolverhősökkel elbánunk!

— Ezt nem figyeltem meg, — felelte kissé gúnyosan a fiatalember. — Ön micsoda itt?

— Sheriff! A mindenségit, ha nem látná.

— Látom, de nem hittem. A sheriff nem verekedés után szokott közbelépni. Lett volna ideje megelőzni, akkor hol volt? — A pillanatnyi szünetben, ami Hould zavara következtében támadt folytatta:

— Azt mondták, hogy vezetőt keresnek Rower ellen, olyant, aki valamiféle tervet tud és cselekszik is ha kell. Erre jelentkeztem. Meghallgattak? Nem. Ezzel sem törődöm. Maguk nélkül is elintézem a dolgomat: jónapot.

Visszatette a pisztolyait és az ajtó felé ment.

— Megálljon!

— Mit akar?

— Azt mondom, — fordult a vendéglős a többiekhez, hogy ennek az embernek igaza van. Meg kell hallgatni!

— Nekem nem kell ahhoz a maguk engedélye.

— Ne olyan hetykén! — kiáltotta Allan és ki lépett a csoportból. — A szeplős Hironnal nem verte meg egész Folkstownt.

— Well, — felelte Robin és visszajött. — Megverem hát magát is.

Egyszerre nyultak a revolverekhez, de a sheriff közbeugrott.

— Ebből elég legyen!

— Ugy van! — csatlakozott a kocsmáros. — Ez a fiatalember nem kötött bele senkibe és nekem például tetszik.

Most már többen közbeszóltak, elrángatták Allant és barátságosabbak lettek Robinhoz.

— Mondja, meg mi a terve? — kérdezte az egyik.

— Mivel akarja megakadályozni, hogy a zsilip elkészüljön?

A sheriff szép lassan kísétált. Törvényellenes dolgokról lesz szó.

— Maguk nem látnak az orrukig sem, — felelte Robin. — A zsilip munkálatait egy mérnök ve-

zeti. Rabolják el ezt a mérnököt és nyomban megáll a munka.

Összenéztek. Ez a terv csakugyan egyszerű és jó volt.

Allan durván felkacagott.

— Jó tanács! És ki az aki bemerészkedik Rover táborának kellős közepébe, hogy egy embert elraboljon?

— Én.

Nagy csend támadt.

— Ha megválasztanak vezérüknek, akkor elhozom ma ide a mérnököt.

A szeplős Hiron ordított közbe:

— Fordítva hé! Ha elhozza a mérnöküket, akkor lehet a vezetők.

— Ugy is jó, — mondta a fiatalember vállat vonva, azután szó nélkül lóra ült és elvágtatott.

2.

Barker sápadtan hevert a kunyhó földjén végigterített pokrócokon. Tíz nap óta tartott már a kálváriája.

Elsősorban a katonaság elől nekivágtak a havasnak. Mit bir el szenvedésben egy volt színművész, még akkor is, ha később okirathamisításért bezárták?

— Kérlek fiam — fordult Robinhoz azzal a zord páthosszal, amelyet egykor Schiller haramiáiban alkalmazott, mint Moor Károly. — Én sokáig ültem most börtönben . . . Leszoktam a kemény zsvány életet. Ne erőltessük . . .

— Gyerünk! — mondta röviden Robin.

Igy haladtak, Barker lovon, Robin gyalog, egyre

erőltetettebb menetben az ezerhatszáz méter magas Farkas csúcsig. Barker már nem volt sem élő sem halott. Feltörte a nyereg, megfagyott az orra hegye, nyögött és sípoló, rekedt hangon beszélt.

— Fiam . . . — suttogta, — prémekek nélkül ilyen helyen nem lehet tartózkodni.

— Valamikor hetekig is meghúzta magát ilyen helyen, — felelte kurtán Robin.

— Hol vannak azok a régi szép idők? A börtön élet elpuhit, lassúvá és műveltté teszi az embert . . . Már azt is elfelejtettem, hogy mit kellett az orr-hegyre kenni, ha viszketett a fagyástól . . .

— Majd ismét megszokja! Hát nem él magában a bosszúvágy anyámért?!

— Tessék? . . . — kérdezte ijedten.

— Azt hittem, hogy a bosszúvágyon kívül mással nem foglalkozott a börtönben.

— Na, igen . . . De azért kanapét is készítünk. Az ifjú rablóból öreg kárpitos lett és jó-anyádat, Isten nyugtassa fiam, úgy sem támasztjuk fel. Eressz vissza engem... én megadom magam.

— Egy *Tigris*?!

— Na igen, dehát . . . — Hirtelen kissé lehajolt. — Hogy mondtad fiam?

— Te egy *Tigris* vagy.

— Az biztos! — bólintott Barker. — De épen a tigris az a vad amelyik rosszul bírja a hideget.

Robin figyelte az őszhajú embert. Ez lett hát a *Tigris*ből. Az anyját megölték, az apját megzavarta a bánat. De talán lassanként magához tér.

Az öreg közben ezt gondolta:

„Ha álmában agyonlövöm, sohasem találom meg az utat, innen . . .“

Igy értek el a hegygerinc túlsó felén levezető utig és nekivágtak a völgynek. Az öreg közben érdekes megfigyeléseket végzett önmagán. Ugyanis, amikor már mögöttük volt az elhagyatott vidék, többször elhatározta, hogy lelövi Robint. És rájött, hogy ez nem is olyan egyszerű.

Hányszor látja az ember filmen, olvassa regényben: előrántanak egy pisztolyt . . . és bum! Azután rákerül az életben a sor és furcsa, idegen-szerű érzés zsibbasztja a kart, döbbenet nehezedik a mellkasra: elsütni a pisztolyt egy élő emberre. Ölni! Életet kioltani annak, aki sohasem tette ezt.

Egyszer már a kezében volt a markolat . . . Most lö! Behunyta szemmel kirántotta . . . És a Colt nem jött. Az ördög bújt belé: megakadt a tokba.

Robin megfordult és segített kihúzni a pisztolyt. Barker zavartan állt. Most, hogy löje le?

— Meg akartam tisztítani, — mondta, halkán.

— Minek? Rendben van ez a pisztoly, — felelte Robin és elgondolkozva nézte a revolvert.

Barker nem merte elsütni.

Különben is kutyául érezte magát. Minden tagja fájt. Legszívesebben sírt volna, ha *Tigris* létére ezt nem szégyenli.

Este Robin elment, hogy valamit vadásszon vacsorára.

— Rakjon egész kis tábortüzet, — mondta az apjának.

Hogy történt, pedig Barker igazán vigyázott, percek mulva lángban állt a kis tisztás, a holmi egy része odaégett és a visszasiető Robin ép hogy megmentette a vacogó, halálraremült „*Tigris*“ életét.

— Nem értem, — hebegte, — pedig egész kis tüzet raktam.

Robin nem szólt semmit és Barker búsan állapította meg, hogy a zsványélet kellő előképzettség nélkül fabatkát sem ér.

— Mindent elfelejtettem fiam, — siránkozott Barker — a kanapékészítés jámborrrá teszi a haramiát.

Robin hallgatott. Barker még kevésbbé érezte alkalmasnak magát arra, hogy lelője ezt az ifjút. Az életét mentette meg és most viszonzásul lelője?! Nem . . .

„A hálátlanság bűne rútabb a gyiloknál!“ szavalt valamikor egy klasszikus műben.

Na! Nem is volt olyan klasszikus. A Greenhold-greyi postás drámája volt. Eredeti bemutató...

Hopla!

A fene ezt a lovat! Ha csak megérinti a sarkantyúval, akkorát ugrik. Dehát ki tudja állandóan oldalt tartani a két lábát, hogy a térde szinte letörik? . . .

Távol feltűnt Folkstown néhány épülete.

— Ott a város melletti emelkedőn van egy menedékház, ahol meghúzzuk magunkat átmenetileg, — mondta Robin és lemutatott egy kisebb dombra.

— Milyen a berendezése egy ilyen menedékháznak? — kérdezte Barker, aggódva.

— Két pokrócunk megmaradt, azt a padlóra teríthetjük.

Nem hangzott valami biztatóan. De ki mer itt szólni?

Az utolsó kanyarodóban megtörtént a baj. Ismét megérintette a lovat a sarkantyúval, Rimbow felágaskodott, de egy lapos köről lecsúszott a patája...

Ló és lovas legurultak a lejtőn Rimbow felugrott és ügetett néhány lépést, de Barker fekvé marad . . . Robin odarohant:

— Mi történt?

— Meghaltam, — nyögte Barker.

Kissé eltúlozta a dolgot, mert mindössze a bokája ficamodott ki és néhány alapos zúzódást szenvedett. Robin kimosta a horzsolásokat, ezután levágta a csizmát Barkerről.

— Hunyja be a szemét és szorítsa össze a fogát.

— Előbb tisztázzuk, hogy miről lesz szó . . .

— Helyrerántom a bokáját.

— Nem! Ez orvosi . . . Au!

A boka, bár igen dagadtan, de a helyén volt.

Robin füttyentett a közelben legelésző lónak, hogy kövesse, azután könnyedén felemelte Barkert és a kunyhóba vitte.

A két pokrócra helyezte óvatosan.

— Kíván valamit?

— Tetanusz oltást! Ennyi horzsolás után biztos a fertőzés . . .

— Mi az kérem?

— Ezt a fegyházba tanította a főkárpitos, — magyarázta kínban. — Homokos talajon a horzsolás tetanuszt okoz. Védőoltás kell!

— Ilyesmi itt nincs. Csak feküdjön nyugodtan, nem lesz semmi baja. Este visszajövök, hozok ételmet.

És ment.

Most igazán lelövi! Előhúzta a pisztolyát. De nem volt képes rá, hogy az ablakon át lelője a fiút.

Látta amint Robin elvágta.

Kínjában és unalmában kinyitotta a tölténytárat.

Egy golyó sem volt benne!

Pedig ő töltve tette a tartóba. Robin vehette csak ki a töltényeket.

Te jó Isten! Ez az ember tudta, hogy ő csaló.

Nyögve bukott hátra és átkozta a percet, amikor elvállalta ezt a különös megbízást.

3.

Este visszatért Robin. Kissé kimelegedve.

— Hogy van, — kérdezte csendesen.

„Megöl, az bizonyos“, mondta magában Barker.

— Nehéz a légzésem . . . kezdődő tetanusz...
Reggelre maghalok.

— Szomorú. Ha azonban még életben lenne és enni akar, ide teszem a húst és a kenyeret. Igyekezék kissé összeszedni magát, mert lehet, hogy futni kell és ilyen állapotban sokat fog szenvedni.

— Csak nem képzeled fiam, hogy én így . . .
nyeregbe tudok ülni . . .

— Majd odakötözöm . . . Ne féljen.

— Dehogyan nem!

Robin választ sem várva, kisetett a menedékházból és elvágtatott.

Barker sírva fakadt. Hiszen a Sing-Sing ehhez képest Grand-Hotel! Csipték a férgek, egyedül fekiüdt a kemény földön . . .

Azért később odamászott és evett, bár érezte, hogy a tetanusz egyre nagyobb mértékben elhatalmasodik rajta. Az bizonyos, hogy a fiú már rájött a csalásra. Nyilvánvaló, hogy most jól megkínozza, azután leöli.

E szörnyű tudat ellenére mélyen elaludt a földön, a férgek között, két pokrócon.

Robin vágatott. A félig kiszáradt folyókanyar haldokló és halálraítélt legelőin keresztül, nagy félkörben, megkerülte a Rower birtokot.

Ut közben láthatta az okát, amiért a régimódi marhatenyésztők fanatikus gyűlölettel küzdenek Rower zsilipje ellen. Villany? Ipar? Vasut? Az öregapjukat sem érdekelte. De a fű! A szép zöld legelők, dús rétek, kókadtan, összeszáradtan sinylődtek a zsilip miatt elkeskenyedő alsófolyás, iszapos, pocsolyás vidéke körül. A friss víz mocsárrá, a zöld legelő pusztává sorvadt.

Ez az igazság. A többi ostoba mese. Vesszen meg Rower a zsilipjével. Így gondolkoztak az emberek.

Rövidesen a hegyek lábainál, körülbelül egy vonalba került a zsilippel. Itt leszállt a lóról, megkötötte Rimbowlt és elindult a sötétben.

Nyugodt volt és határozott. A *Tigrisek* vére most, mint hűsítő, önbizalmat adó tudat keringett az ereiben. Az apja, a nagyapja, a dédapja, minden őse, nyugodtan és biztosan cselekedett hasonló helyzetben. Ha tudta volna az igazat, hogy semmi köze a *Tigrishez*, talán megijed és összezavarodik.

Ha tudta volna, hogy a *Tigris* fia régen meghalt, akkor nem indult volna el most ilyen eszeveszett tervet megvalósítani. De ha az ember erősen hisz valamit, az majdnem annyi, mintha igaz lenne.

Ugy rohant bele vakon a kalandba, mint aki biztosan haladt egy magasban kifeszített sodronyon, abban a hitben, hogy született kötél táncos. Ha rákiáltanak és felriad a valóságra, bizonyos, hogy nyomban lezuhan.

Jó félóra múlva elérte a Yakue folyónak azt a

részét, amely a zsilip felett sellőről sellőre bukva rohan Rower fődjein át.

Itt még nem szabályozták a medret. De már lerakták a kőhalmokat, szerszámraktárat. A sziklás mederrel szemben síma hegylánc. Ezt jó tudni. Innen a hegyről egyetlen ember lepuffanthat mindenkít, aki a meder szabályozásán dolgozik és a szikla síma falán át senki sem férhet hozzá.

Most hétrétgörnyedve futott a part alámosott medre alatt. Lábát olykor ellepte egy kiszélesedő hullám.

Távolabb látszott a fáklyák fénye, csákányozás, taliganyikorgás és olykor egy nyujtott kiáltás hangzott. Most néhány reccsenés arra figyelmeztette, hogy valaki jár a parton. Óvatosan felnézett.

Egy fegyveres ember állt a drótakadály nyílása előtt. A drót szélső bakja felette volt leerve. Felmarkolt egy csomó iszapot és messzire dobta. Az ör arra fordult. Azt hitte kígyó zörög a bokorban . . .

Robin óvatosan felhúzódkodott. Az ör még mindig a lehullott iszap nyomán zörgő bokrot figyelte . . .

Olyan csapással zúdult rá egy revolveragy, hogy hang nélkül a fűbe esett. Egy perc alatt megkötözte kezét lábát, a száját betömte és tovább osont. A következő drótakadály nyílásánál két ör állt. Beszélgettek.

— Rower eltulozza a dolgot, — mondta az egyik. — A Folkstowniak nem mernek itt megtámadni bennünket.

— Azért, — mondta vontatottan a másik, — ha csakugyan kiszárad a legelő . . . meg nincs mit in-

nia a marháknak az alsó folyásnál, akkor mi lesz?

— Te érted ezt a zsilip dolgot?

— Nem, de akármilyen furcsa ez . . . a gazda tudja, hogy mit csinál. Mindég is tudta.

— De ha egyszer sohasem kellett ide másképp mint ahogy volt?

— Az öregapám is ezt mondta az elöltöltő pus-kájára. Mégis jobb egy Smith et Weston ismétlő vagy egy Mauzer automata és . . .

Elhallgatott. A bokrok között, mögötte, meg-zördült valami. Belépet a sűrűbe.

— Te . . . gyere csak itt . . .

A másik elindult, de egy lépést sem tett és elé-je zuhant a társa, úgy hogy keresztülesett rajta, azután sok csillag fénylett fel a szeme előtt: jól tudta, hogy puskatussal fejbecsapták, de már el-ájult . . .

Ezután már csak egy poszt volt előtte. Három már megkötözve és elnémítva feküdt. Olyan izga-lom, olyan mámoros öröm fogta el, hogy szinte re-megett egész testébe.

A Tigris!

Igen! Ez az ami eddig bátortalanná tette: a vé-rében lappangó bűn, a gyilkolás, a harc öröklött te-hetsége. Nem Tom Connortól félt, aki szemben állt, hanem önmagától . . .

A utolsó ór talán száz lépésre állt a zsiliptől. Ez gyanutlanul bevárta Robint, hiszen a társai sem tartották fel.

Egyszercsak revolver feszül a gyomrának és az érkező cowboy megragadja a zubbonyát.

— Egy hang és meghalsz . . .

Feltartotta a kezét.

— Fordulj meg!

Engedelmeskedett. Mire felocsudott az első meglepetéstől, már betömött szájjal, összekötözött kézzel feküdt ott.

Robin, elkerülve a fáklyafényt, a fák mögötti cserjék között lopózkodott, amíg egy vonalba ért a dolgozókkal.

Messze tőle, egy magas, szikár ember lovon járta a töltést. Ez Rower! . . . Ráismert leírás után. Ilyen egyenes tartású, gögös ember . . .

Lelőhetné szépen, nyugodtan. A keze ott vibrált a revolvere agyán . . .

Most valaki megáll a gazda mellett, szintén lovon és egy rajzlapot mutat Rowernek, közben nagy ívet ír le a karjával... Kissé kövér ember. Szemüveget is hord.

Ez a mérnök!

Körül zuhogtak a gőzkalapácsok, nyikorogtak a talicskák, lobogtak a fáklyák . . .

Az idősebb lovas tovább üget a töltésen, a mérnök ide-oda léptet. Most várjon, amíg errejön?

Nyugodtan kilépett a sűrűből, cigarettára gyújtott és zsebredugott kézzel elindult a mérnök felé. Ügyet sem vetettek rá.

Odament a szemüveges kissé elhízott emberhez és közben két beszélgetőt széttolt a könyökével. Amikor a ló mellé ért jó hangosan mondta.

— Tessék velem jönni!

— Baj van valahol?

— Ott az erdei útnál nincs rendben valami.

És elindult a mérnök előtt. A szemüveges lóháton követte. Odavezette, ahol az utolsó őrszem

feküdt. Ide nem világított fáklya és senki sem járt a közelben.

— Tessék nézni.

A mérnök leszállt a lóról.

— Mit néztek?

— Rosszul lett egy ember, — felelte Robin.

— No és? Nem vagyok or . . .

Szinte egyszerre csapott le a két ökle. Egyik az álla alatt, másik gyomorszájon találta a mérnököt.

Ugy dobta a vállára a köpcöst, mint valami zsákot. Egy kézzel száron vezette a mérnök lovát, azután sietett . . .

Az örök már mozgolódtak, de mukkani sem tudtak a kötelékeikben és csak halk nyögdiés volt minden hang, ami a szájukba tömött kendő mögül hallatszott.

Ahogy kilépett egy drótsövény átjárón, nekifeküdt a baknak, eltörte, vagy kinyömta, hogy dolguk lesz az összegubancolódott tüskésdróttal, amíg erre kijutnak.

. . . Tíz perc múlva a mérnököt lóra kötözve vitte. Egy lasszóval Rimbow nyergéhez erősítette a mérnök lovát, majd sebes vágatással elérte a kunyhót. Üldözöt nem látott a nyomában. Barker mélyen aludt, amikor belépett.

— Hé! Szélhámos úr! Ébredjen! Beszédünk lesz!

Az öreg ál-*Tigris* rémülten ült fel. Most jön a leszámolás!

— Idefigyeljen! Az első napon tudtam már, hogy csaló! Magammal hoztam, mert esetleg szükségem lehet nekem is a szélhámosságára!

Nem tagadta.

— Uram . . . kényszerhelyzetben . . .

— Hallgasson! Ha nem használhatom fel a céljaimhoz akkor megölöm. Kétszer is megmentettem az életét!

— Ez igaz és kutya legyek, ha elfelejtem.

— Nem fontos. A kormányzó megszegte az ígérését. És ezt majd maga fogja bizonyítani, ha akarja, ha nem. Most egy foglyot hoztam. Vigyáz rá. Megtöltöm a revolverét és maga felelős ezért...

— De kérem én nem értek az őrzéshez. Eddig csak fogoly voltam...

— Ezt az embert megkötözve hagyom itt! De nyitva legyen a szem! Érti?! Ha visszatérek és a mérnök eltűnt, akkor szitává lövöm! Mert magaficamodott lábbal nem juthat messzire.

— Nem is akarok így mászkálni... Higyje el kérem, hogy szeretem önt, nem árulnám el...

— Ne fecsegen! Ön most a *Tigris* és ha árulásra lesz kedve, jegyezze meg, hogy gondom lesz magára. Egy gyilkosság színhelyén otthagytam a kabátját. Sok pénzt raboltak azon a helyen. Nehéz lesz tisztáznia magát.

— Szent Atyám...

— Ön ép olyan üldözött rabló e pillanatban, mint én. És egyedül nem menekülhet.

Lehajolt Barkerhez és megtapogatta a bokáját. Már lohadt a daganat. Hidegvizes borogatást tett rá. Azután sorra nézte a zúzódásokat.

— Rabló úr... Ön oly jóságos hozzám, pedig én be akartam csapni.

— Maga egy vén hülye.

— Hm... vén még igazán nem vagyok... Au! Ott tessék vigyázni, a sebbe ragadt az ingem...

Honnan tetszik tudni, hogy én nem az igazi vad *Tigris* vagyok?

— Magára néztem. Egy kétpupú teve és egy tigris között kézenfekvő a különbség. Különösen, ha nem tud egyenesen ülni a lovon és bal keze ügyébe helyezi a revolvertartót, amikor jobbkezes... Kész. Most pedig ne feledje amit mondtam, mert megjárja.

Kiment, a mérnököt leoldozta a lóról, de a keze lába továbbra is megkötözve maradt. Ellátta töltennyel Barker pisztolyát.

— Reggel visszatérek élelemmel.

— Egy lószőr matracot is hozzon uram könnyörgöm. Lehet raffia is, ha jó a huzat . . .

. . . A mérnök lovát a ház mögé kötötte, ellátta szénával, azután Rimbow-n ellovagolt, szélsebesen.

TIZENEGYEDIK FEJEZET.

Szemtől-szembe.

1.

Éjfél után Folkstown egyébként korán pihenni térő lakói, még együtt ültek az ivóban.

— Az az alak hencegett, szó sincs róla, hogy visszatérjen!

— Régen Country-ban van már. — legyintett bánatosan a szeplős. — Csak azért bánt el velem, mert nem számítottam az ütésre.

— Legalább a nevét megtudhattad volna Hount, — fordult a sherifphez Allan, a nagyfejű.

— Az ám! Legalább tudnánk, hogy ki volt az,

aki az orrunkál fogva vezetett? — kiáltotta az asztalra csapva a marhakereskedő.

— Jobb így, — felelte a sheriff. Cigarettdát sodort, nagy lapos, bütykös ujjaival azután mint valami szájharmónikát, végig húzogatta az ajkai előtt. — Nekem nem szabadott tudomást venni arról, hogy a mérnököt akarja elrabolni.

— Már megint Rowert véded?!

Zajongás támadt. A sheriff nyugodtan felállt:

— Fiúk! Én nem akarom a zsilipet. Meg is mondtam ezt Rowernek. Aszondom, hogy eddig jó volt így, ezután sem kell más. Első a víz meg a legelő és vesszen a zsilip, de olyasmiben nem veszek részt, amiért szigorú büntetés jár a sheriffnek. Ezt beláthatjátok.

Akkorát szívott a laza cigarettájából, hogy valószínűságos pernyeeseő hullott a kabátjára.

— Houldnak igaza van! — mondta Allan. — Nem kell belevonni őt semmibe, ami nem a sheriffre tartozik.

— Azt hiszem felesleges erről beszélni, — szolt közbe a szeplős. — Annak a fickónak esze ágában sem volt beosonni Rower táborába.

Hirtelen elhallgattak. Lódobogás hallatszott kintről. Valaki leugrott a kocsma előtt, nehéz léptek döngtek a tornácon, azután belépett az ajtón...

2.

Jack Rower.

Szálfá egyenesen állt ott a hatalmas ősz ember, kemény tekintetét körül jártatta az ivóban és döngő meleg hangon mondta:

— Jó estét Folkstowniak!

Egy másodpercenyi súlyos csend után valamennyien felemelkedtek, lassan, mintegy hipnotizálva. Allan keze a pisztolya agyára nehezedett.

— Csak húzd ki Allan és löjj! Orgyilkosság, vagy emberrablás között, alig van különbség!

— Hogy érted ezt?!

— Mit komédiázol? Egy ártatlan embert elraboltak ma a munkahelyéről! Talán félnek a Folks-towniak és letagadják, amit elkövettek?

Összenéztek. A kocsmáros mélyet bólított, Hiron az ajkát rágta. Egy helyen még látszott a friss seb, ahol Robin öklétől berepedt.

— Nos? Egyedül jöttem ide. Nincs velem egyetlen emberem sem!

Kissé valószínűtlenül hangzott, de tudták mind, hogy Rower nem hazudik. Furcsa egy ember.

— Megnémultatok?! Vagy nincs bátorságtok vállalni, amit tettetek? Ahány ember él és mozog körülöttem el akart jönni, a mérnököt keresni. Nem hagytam. De ha egyszer nekiindulnak akkor itt Folkstowndban elszabadul az ördög! Nem kell félteni sem a legelőt, sem a vizet, mert nem lesz, aki a marhákat legeltesse. És nem lesz itt semmi! Értitek? Senki és semmi, csak a pusztulás! Semmi!!

— Jack Rower! — mondta a sheriff hivatalos komolysággal. — Ezek az emberek délután óta együtt ülnek itt és nem voltak sehol! Ha valami történt nálad, ami törvénytelen, jelentsd nekem és én eljárrok.

Rower durván nevetett.

— Neked Hould? Te ma megfenyegettél a saját házában. De ha akarod jelentést teszek. Tessék: valaki leütötte az öreimet, belopódzott a tábo-

romba és elrabolta a mérnököt.

Ámultan néztek össze.

— Miért őrizteted asszonyokkal a birtokodat?
— szolt végre Allan csufondárosan. — Férfiakkal
ilyesmi nem eshet meg!

Rower arca elborult és tűz vörös lett.

— Elismerem, mondta rekedten, — hogy
folkstowni embertől ezt nem vártam volna el.

— Hogy érted ezt?

— Ahogy akarod Allan.

Már érzelődött a puskaporszag a levegőben.
Hould közéjük állt.

— Becsületemre mondom Rower, hogy közü-
lünk senki sem tette. Rosszul teszed hát, ha bele-
kötsz itt valakibe.

— Ami pedig a pokolt illeti, — kiáltott közbe
Allan, — az így is, úgy is elszabadul! Mert a zsi-
lipet nem tűrjük! Harc lesz, kegyetlen és elszánt
küzdelem az utolsó emberig!

— Miért nem terelitek az állatokat az Indián
kanyonhoz?! Ott van bőven fű és nincs messze!

— Itt akarunk legeltetni! Az ősök földjén!

— Nem te parancsolsz Rower.

Fenyegető morajjal fogták körül az ősz óriást.
Valaki túl közel furakodott hozzá, azt durván
hátrataszította. A kocsmáros és a sheriff állták el
a kiáltozók útját.

— Mond meg Rower, hogy mit akarsz? — kér-
dezte Hould.

— Hol van a mérnök?!

— Nem tudja itt senki.

— Becsületedre állítod itt mindenki előtt, hogy
nem tudsz semmit az ügyről?

A sheriff pislogott és körülnézett. Ennyi ember előtt hamisan adja a szavát.

— Annyit tudok, hogy egy ember, aki ma délután érkezett, a nevét nem mondta meg, tett olyan kijelentést, hogy a mérnököt elrabolja. Nem hitte senki, hogy képes lesz rá.

Rower látta, hogy a sheriff igazat mond. Körülnézett. Forrt a vére a gúnyosan vigyorgó arcoktól.

— Hogy nézett ki az az ember?

— Fiatal, csinos arcú. Nagy fekete szeme van, kissé hajlott orra, vörös ingben jár . . .

Most nyílt az ajtó és Rower előtt ott állt a fiatalember, nagy fekete szemmel, kissé hajlott orral, vörös ingben. Robin volt.

— Jó estét! — mondta — és kalapját az ajtóbavert kampósszögére akasztotta.

2.

A kövér kocsmáros jellegzetes nehéz légzése, tisztán hallatszott a csendben.

— Ez volt az? — kérdezte Rower és a nyakán kidagadt az ér, úgy lüktetett. Azután az idegenhez lépett: — A birtokomról eltűnt a mérnök.

— Nem egy olyan kövér szemüveges? — kérdezte élénken és mosolyogva Robin.

— De!

— Láttam Country felé az úton. Azt mondta bemegy a városba iszogatni egy kicsit.

Rower megragadta a fiú kabátját.

— Le a kezekkel hé! — kiáltott Robin.

Az öreg meggondolta magát és eleresztette. Nem sok reménye lehetett itt ha verekedést kezd. Nyelt egyet és hátralépett.

— Hol van Clayton? — kérdezte fagyosan.

— Claytonnak hívják? Nem is tudtam... Érdekes.

— Maga ma délután azt mondta, hogy elfogja rabolni a mérnököt. Igaz?

— Igaz. De meggondoltam magamat és nem tettem.

— Sheriff, — mondta Rower, — azt állította, hogy teljesíti a kötelességét. Fogja el ezt az embert!

— Miért?

— Ő mondta, hogy elrabolja Claytont.

— De most tagadja. Ha van valami bizonyítékod, elfogom nyomban.

— Értlek Hould. Ugy akarod megsütni a pecsenyét, hogy ne legyen kormos a kezed.

Robin közben leült és italt töltött. A körülállók nézték. Tehát behatolt egyedül a zsiliphez és elrabolta a mérnököt!

— Reggelig van időtök a mérnököt szabadon engedni. Ha hét óráig nem tér vissza, akkor elindulunk valamennyien és megtaláljuk Claytont. Ebben biztosak lehettek!

— Elég volt a fenyegetődzéseidből! — mondta Allan. — Nem félünk sem tőled, sem az embereidtől.

— Kissé elbizakodottak vagytok! — felelte Rower, — mert ennek a fiúnak szerencséje volt.

Odalépett Robin elé.

— Te ki vagy? A nevedet akarom tudni?

— Névjegyem nincs, de egy családi képet mutathatok.

Elővett egy zsebórát és felkattintotta a fedelét.

— Mit mutatsz nekem? — kérdezte csodálkozva Rower.

— Lásd, hogy ütött az óra Jack Rower!

Egy pillantást vetett az órára. Valami képféle volt a fedelébe.

Mi a csoda?!

Rower felkiáltott és hátralépett. Az arca halál sápadt lett.

— Bemutatkozom?... — kérdezte Robin.

A feszült csendben kissé megrökönyödötten álltak valamennyien. Egy szót sem értettek az egészből.

— Mit akarsz? — kérdezte rekedten Rower.

— Tudhatod.

— Verekedni?

— Igen.

— Mit törödsz a zsilippel?!

— Semmit. Űrügy volt, hogy megüzenjem: ütött az óra Rower!

— Rendben van. Gyere velem.

— Hová?

— Ahol négyszemközt beszélhetünk.

Robin felállt, megigazította a revolverövét és mindenki látta, hogy kissé kihúzza, majd visszateszi a pisztolyát, mintha kipróbálná, hogy könnyen kirántható-e? Azután követte Rowert.

3.

Egy ideig szótlanul álltak az ivóban.

— Én láttam, hogy veszett ember, — mondta a kocsmáros.

— Ez legyőzi őket, ha mögötte állunk — mondta a szakállas. — Istenemre, az öreg szürkemedve emberére talált.

Csak a sheriff állt szótlanul és komolyan.

— Mi az Hould? Miért nem beszélsz? Tán megnémultál ijedtségben?

A sheriff megköszörülte a torkát, mert úgy érezte, hogy fátyolozott lenne kissé a hangja.

— Tudjátok, ki ez a fiatalember? — kérdezte. Várakozóan néztek rá.

— A *Tigris!*

Döbbsenten felkapták a fejüket. Mintha kísértet távozott volna, úgy meredtek az ajtóra.

— Három nap előtt jött az értesítés, — folytatta a sheriff, — hogy több embert megölt, akik az apja elfogatásában részesek voltak. Utban van ide, hogy Rowerrel is végezzen. De közben kiszabadította az apját.

— Az igazi *Tigris!*

— Láthatjátok, hogy ő is igazi *Tigris*. Nekem már beismerte egyszer Rower, hogy később, érettebb fejjel, nagyon megbánta, amit a *Tigrissel* tett. Most megjelent a Tigriskölyök leszámolni és bizonyára az öreg is itt van valahol a közelben.

Az embereket kissé fejbevágta a közlés.

— Nézd Hould, — mondta végre a kocsmáros. — Bennünket a *Tigris* sohasem bántott. Nekünk kell valaki, aki alkalmas arra, hogy szembe szálljon Rowerrel.

— Nagyon igaz, — helyeselt Allan, miután a nagy rabló neve mentette a hiúságán esett csorbát. — A zsilip ellen kijátszuk adunak a *Tigris*. Jobb kártyánk nincs. Azt mondtad az imént, Hould, hogy kedvezel nekünk, ahol csak lehet.

— Ugy van! Ezt mondtad!

— Ne vedd tudomásul, hogy ez a fiú kiésoda!

A sheriff tanácstalanul vakargatta az állát.

A kocsmáros lesöpört egy csomó morzsát és hulladékot az asztalról.

— Nem ismerted fel és kész!

Hould hallgatott.

— Eddig csak fecsegtetek, — folytatta a vendéglős. — De most az az érzésem, hogy végre történik is valami.

Ebben a pillanatban lövés dörrent élesen, megszszehangzóan az éjszakában.

Valamennyien kirohantak.

Keletről már virradt halványan, a fák koronája között tejszínű derengés látszott és minden csendes...

Azután lódobogás hallatszott és a távolban egy vágató árny sziluettje suhant el a hegyek felé vezető úton.

4.

Amikor Rower és a fiatalember kiléptek a kocsmából, még teljes sötétség borult a tájra.

— Idehallgass kölyök! Függetlenül attól, ami közöttünk történni fog, azt akarom, hogy tudd: én nagyon megbántam, amit akkoriban tettem. Nem lett volna szabad a *Tigris*t bántani, miután jó útra tért. Ezt most megmondom.

Robin hallgatott.

— Ami volt, az megtörtént. Most helyt kell állni érte és jobb is szeretem így. De van itt más valami. A zsilip...

Csendben mentek egymás mellett, néhány lépést. Már mögöttük volt a vendéglő. Robin cigaretára gyujtott.

— Mondd, te törödsz azzal, hogy itt zsilip legyen, vagy ne?

A fiú vállat vont.

— Nem érdekel.

— Hát akkor figyelj: három hét múlva készen áll a zsilip. Messze vidéknek áldás. Villanyuk lesz és bekapcsolódhatnak a keleti vasút vonalba. Ezek az alakok áldani fogják a nevemet, vademberekből polgárok lesznek, Folkstowrn rossznevű vadnyugati fészekből város . . .

Messze elhagyták a kocsmát, túl jártak Folkstowrnnon. Robin a távolba fúrta éles pillantását.

— Itt megállunk Rower.

— Jó.

Az öreg óriás is rágyujtott. Nyugodt volt, a gyufa nem remegett a kezében.

— Ha én nem állok az élen, akkor összeomlik minden. Egyet kérek tőled. Még senkitől sem kértem semmit.

— Nem teszem meg, — felelte hidegen.

— Tudod, mit akarok kérni?

— Semmit sem teszek meg, amit te kérsz.

— Nem nekem teszed. A *Tigrisek* mindig szerették a nyugati embereket. Ez volt a szerencsésük. Ezért találtak mindig cinkosra. Ez a nép itt elzúllik, kipusztul, felmorzsolják az apró harcok a peon-indiánokkal, elpusztul, mert nem kering benne a nagy test vére: a vasúti forgalom. Ez a zsilip villanyt, ipart, vasutat, messzi hegyvidéken jólétet jelent.

— Nem akarják.

— A rabszolgákat sem akarták felszabadítani és az első vonatot nem az indiánok, hanem a fehérek siklatták ki.

— Mit akarsz?

— Négy hét múlva találkozunk ott, ahol akard és megverekszem veled, ahogy tetszik. Akkor

kész a zsilip, lesz itt katonaság, hogy őrizze és nyugodtan leszámolok veled.

Robin sokáig nem felelt. Az arca, mint általában, valami unott szomorúsággal fordult a legsötétebb éjszakai homály felé, mintha ott látna valamit.

És csakugyan látott valamit. Egy asszonyt, aki szenved. De ezt az asszonyt csak ilyenkor és csak a sötét semmi mozivásznán lehetett élve látni.

Mert az anyja volt, akit sohasem ismert és mindig szeretett. Furcsa szorongással érezte, hogy a vér, mely nem válhat vízzé, legalább is hígabban csörgedezik benne. Nem rezdül a pillája sem, ha revolvert szegeznek rá és hidegvérrel megtámad egy vonatot. De furcsa gyengédség fogja el, ha az öreg Barker kifecamítja a lábát és tehetetlen egy síró nővel szemben. Savó keveredett valahol a vérébe?

Az a leány a kezében volt. Itt áll mellette ez az öregember, akit megtörhetett volna, ha Mollyt elhurcolja, vagy ... megöli.

Mi ez egy *Tigrisnek*? És képtelen volt rá. Sokszor eszébejut az a kedves arcú, finom leány. És ilyenkor még szomorúbb lesz.

De a legijesztőbb, hogy ez az öreg óriás itt „emberségről, villanyvilágításról“ beszél... és nem tudja brutális röhögéssel azt felelni: „mi közöm hozzá! Elő a fegyverekkel!“ Csak áll és néz és szomorú lesz és lassanként eltűnik annak az asszonynak a képe, mert kissé halványul az ég.

Már virrad...

Rower nem szólt semmit. Hagyta gondolkozni.

— Mi hasznod van neked ebből a zsilipből?

— Semmi.

— Mit kapsz, ha elkészülsz velem?

— Tíz év múlva talán kitüntetést és húsz év múlva elneveznek egy uccát az emlékemre.

— Akkor miért csinálod?

— Mert tudom, kell! Ugy vagyok vele, mint a *Tigrisek* a portyázással és rablással.

— Ezt nem értem, — felelte egyenesen Robin.

— Megmagyarázom. Az apám Klondykébe ment aranyat ásni és koldus szegényen halt meg, de ő csinálta az első kompot, fenyőkre erősített kötél segítségével a Yukon folyón. Veszélyes, rossz vállalkozás volt. Ha aranyat keres, a legszebb lelőhelyek között választhatott volna. Az egyik nagybátyám Buffaló Billel lovascsapatokat szervezett, hogy az első pacifice vasút előtt vágatva, biztosítsák a közlekedést, az apám Mexikóban egy zászlóalj indiánt szervezett Juareznek és oldalba kapta III. Napoleon katonáit, akik Miksa császárral jöttek át Franciaországból és engem gyerekkorom óta izgat a zsilip, hogy Folkstown bekapcsolódják a nagy keleti ütőér vérkeringésébe... Ilyenek vagyunk.

Robin ismét másfelé nézett, nem felelt.

— Most hazamegyek. Ha kész a zsilip, üzenj, hogy hol vársz, ott leszek.

Ment. Robin nem mozdult. Vagy ötven lépés távolságból még látta a hatalmas alakot, amint a lovára ült.

Rimbow és Rower kancája, ahogy eloldozták a kocsma elöl, követte csendben a két beszélgetőt. Robin lova ott maradt állva, a gazdája közelében, mintha ő is tünődne mélabúsan. Nagy, csontos alakja tömör foltta domborodott a halvány derengésbe.

Rower megsarkantyúzta lovát és nekirugtatott.

Egy dörrenés...

A ló felágaskodik és az öreg telepes kibukik a nyeregből.

TIZENKETTEDIK FEJEZET.

A Tigris közbelép.

1.

...A vendéglőből kisiető emberek még látták elvágtatni Robint, legalább is bizonyosnak látszott, hogy ő az, aki mint gyorsan elsuhanó árny vágat a félhomályban a hegyek felé.

Hould letérdelt Rower mellé, megvizsgálta.

— Él? — kérdezte Allan.

— Igen...

— De hiszen... mindkét revolvère a tokban van! — mondta valaki csodálkozva.

A sheriff felállt.

— El kell fogni a *Tigrist*, ha ismét látjuk.

— Miért?

— Orgyilkos! Rowert hátulról érte a lövés, miután lóra ült.

— Biztos vagy ebben?

— Igen. Valaki menjen Tricklely doktorért és szállítsuk haza Rowert. Azt hiszem a golyó lecsúszott a lapockáról.

— Ha nem túl mélyen fúródott a tüdőbe, akkor megél, — mondta a kocsmáros.

— De mielőtt elmagyaráznánk, Rower emberei szép lövöldözést kezdenek majd, ha a gazdájukat így hozzuk haza, miután nálunk járt.

Hould levette a kalapját és megvakarta a fejbúbját. Ez csakugyan „meleg“ helyzet.

— Majd én előre megyek, — mondta végül bizonytalan hangon. Közben valahogy rögtönzött kötéssel látták el Rowert. A seb nem vérzett erősen. A nyílás összezárult félig-meddig.

A vendéglős néhány emberrel kitolta a zöldséges kocsit a fészerből, hogy elszállítsák rajta Rowert.

Valaki már vágtatott Trickley doktorért. A többi utálattal, rossz érzésektől eltelve állt.

Orgyilkosság itt évszámra nem fordul elő. Talán még a rablógyilkos sem teszi, ha nyugati ember. Hátulról egy lovast lepuffantani!

Ilyesmi a legesúfabb gyalázatosság. A sheriff már ellovagolt és a többiek is felcihelődtek a lovaikra, hogy kövessék a zöldséges kordét, amelyen valahogy elhelyezték a sebesültet.

2.

— Allj!

Egy fegyveres fogadta Houldot.

— Beszélni akarok az öreg Bobbal. Hivatalosan jöttem.

Az ör bekiáltott.

— Hej Bob! Jöjjön csak ide! Folkstownból érkezett valaki.

Nem mondta, hogy sheriff az illető. Hould tekintélye itt erősen hanyatlóban volt. Az öreg Bob kijött.

— Hol a gazda?! — kérdezte nyugodtan, de különösen merev testtartással.

— Beszélni valóm van veletek! Hívd össze az embereket.

— Hol a gazda?!

— Idefigyelj, Bob! Én ide, mint sheriff jöt-

tem, hivatalos ügyben és felelőssé tesznek téged meg az embereidet mindenért, ami történni fog, ha megakadályozol munkámban.

Bob kivette pipáját és köpött. Aztán vállat vont.

— Mit akarsz?

— Az embereket hívd össze a közelből és ha lehet, beszéljék Miss Rowerrel is.

— És megmondod akkor, hogy hol a gazda?

— Igen.

Rövidesen együtt voltak a farm legényei és kisietett Molly is. Sápadt volt és kissé lihegve jött, de amennyire lehetett, megőrizte a nyugalmát.

— Mi történt az apámmal?!

A fegyveres cowboyok hang nélkül, de olyan arckifejezéssel fogták körül, hogy Hould megborzadt.

— Ott kezdem, hogy Rower ma lenn járt a folkstowni kocsmában, ahol ismét nagy veszekedés volt és sértetlenül távozott egy idegen ifjú társaságában.

— Mi történt vele? — kérdezte halkán Molly.

— Ezzel az emberrel szóváltása volt és elhatározták, hogy megverekszenek egymással.

— És?

— Nem így történt. Az illető hátulról lelötte Rowert.

Molly halkán felsikoltott és Bobra támaszkodott.

— Rower él. Nem tudom veszélyes-e a sebe!

— Ti ezt végignéztétek? — kérdezte Bob.

— Mi a kocsmában voltunk, lövést hallottunk és mire kisiettünk, az idegen ellovagolt. A Folkstowniak idehozzák Rowert. Előrejttem, hogy ha lehet, megakadályozzam a lövöldözést, mert azt hin-

nétek, hogy mi, Folkstowniak löttük le az öreget.

— Igy is azt hisszük, sheriff, — mondta valaki keményen. — Az lötte le a sheriffet, aki a mérnököt elszöktette!

Hould állta a tekinteteket.

Bob nekivörösödve ugrott a sheriff elé.

— Azt akarod mondani, hogy valami idegennek állott érdekében a zsilip ellen fondorkodni?

— Igen.

— Ki az az idegen?! Mi?! — kiáltotta egy másik.

A sheriff megvárta, amíg csend lett.

— A *Tigris*, — felelte azután.

Erre elült minden zaj.

3.

— Figyelmeztették rá Rowert. Én magam hoztam ide a küldöncöt, egy Patterson nevű sheriff sürgönyével. A folkstowniak még senkit sem löttek le hátulról és velem együtt üldözni fogják a *Tigrist*, mert az orgyilkos errefelé nem talál szövetségest.

Molly az első rémült zsibbadásból csak most tért magához. Az apja iránti aggódáson kívül egy új fájdalom is kínozta: Robin tette. Orvul. Ha kételkedett is eddig abban, hogy a fiatalember rablógyilkos, most már bizonyossá vált, hogy az.

— Sheriff, — mondta hangosan és határozottan. — A folkstowniak nyugodtan jöhetnek az apámmal, itt egy szóval sem bántják őket.

— Ez nagyon helyénvaló megnyugtató Miss. Felesleges vérontás lenne.

— És a zsilip?! — kiáltotta Bob apó. — Számíthatunk . . .

— Csend! — Molly átvette az intézkedést. —

Ennek az ügynek semmi köze a zsiliphez! . . . Veszélyes a seb?

— Nem tudom Miss Rower. Elküldtem Trickleyért, az majd megmondja. A lapocka alatt talált. De Rower még él.

Feltűnt a sebesültet szállító kordély, mögötte a folkstowniak.

4.

A golyó nem hatolt mélyen a tüdőbe, mert elcsúszott kissé. Azért veszélyes volt.

— Nyugodtan kell feküdni, — mondta Trickley doktor. — Ez az öreg medve kiheveri.

A doktor beszédmódja kissé nyers volt, de sokra tartották errefelé. Molly ott ült az apja ágya mellett. A beteg már magához tért, de nem szólt, gondolkozott. Később Bob jött be.

— Miss Rower... csak egy fejbólintás az egész... hogy a gazda felvilágosítson bennünket... Az emberek nagyon nyugtalanok és hiába vigyázzunk, valami kirobbanhat.

A beteg felemelte a kezét és intett, jelezve, hogy kérdezzen Bob.

— A folkstowniak bűnösök ebben?

A beteg határozott nemet intett a fejével.

— A *Tigris* lötte le orvul?

A beteg lassan ígént bólintott. Az öreg cowboy kiment, hogy megnyugtassa a legényeket.

Rower a leánya felé fordult. Nem volt szabad beszélnie, a szemével kért valamit.

Molly papírt és ceruzát hozott. Rower keze erőtlenül húzta az írót.

„Keressétek Claytont. A zsilipet, akarom, törödj...“

Molly megértette. Este kisietett az emberek közé.

— Fiúk! Összeállítunk egy csapatot és megpróbáljuk felkutatni a mérnököt. Én veszem át az apám helyét. A zsilipet felépítjük. Most már becsület kérdése, hogy megijedünk-e egy szál rablótól, vagy akár száz folkstownitól.

Eltalálta a hangot a cowboyok szívéhez, a hiúságukon keresztül.

— Miss Rower, — mondta Bob apó. — Mi valamennyien az utolsó emberig ott állunk ön mellett.

Helyeslő moraj zúgott fel.

— És ha lehet, — folytatta Molly, — akkor elfogjuk ezt a fenevadat is...

— És felhúzzuk az első fára!

— Nem! — mondta határozottan a leány. — A Rower-farm emberei nem lincselnek. A *Tigris* átadjuk a törvénynek! Ha lehet, élve!

Bement a házba és végigsietett a folyosón, a szobája felé.

El kell fogni azt a fenevadat, alakoskodó, szelíd arcával, megtévesztő modorával.

Felkötni! Lelőni! — gondolta elkeseredetten és benyitott az ajtón.

A szobájában, szemben vele ott volt Robin.

A *Tigris*!

TIZENHARMADIK FEJEZET.

Hajszá egy szellem nyomában.

1.

— Ne kiáltson Miss Rower. Fegyvertelenül álok itt. Ha tetszik fedezze magát egy revolverrel.

— Gyilkos!

Ez volt az első szó, amelyik feltört belőle.

— Kérem, — felelte nyugodtan, halkán a fiú.
— Csukja be az ajtót, mert ha erre jön valaki és meglát, akkor elfognak nyomban.

— Azt hiszi talán, hogy innen távozhat anélkül, hogy elfogják?

— Valószínű. Ha ön bír annyi igazságérzettel, hogy végighallgatja, amit mondok, akkor remélem.

Molly becsukta az ajtót.

— Beszéljen! De röviden.

— Amúgy sem vagyok bőbeszédű. Rágyujthatok a szobájában?

— Nem.

— Kérem. Ma éjszaka beszélgettem az apjával.

— És orvul rálőtt.

— Nem lőttem rá.

— Tagadni próbál?

— Nincs mit tagadni. Azt mondta halasszunk el a párviadalt, amíg elkészül a zsilippel. Beleegyeztem. Erre elment, lóra ült és valahonnan lövés dörrent, nem is messze tőlem...

Molly megvetően mosolygott.

— Ilyen átlátszó hazugságokkal áll elő?

— Hallgasson végig. Tisztán kivehettem, hogy lódobogás hangzik jobb felől. Én is lóra kaptam, utána eredtem és...

— És nem érte utol! — vágott közbe dühös gúnnyal Molly.

— De utolértem...

— És hol van az illető?

— Nem fogtam el.

— És miért?

— Mert az apám.

2.

Molly habozva állt.

— Egy barlang előtt állt a ló, amikor a nyomok után beértem. Onnan szólt hozzám a sötétből, hogy ne jöjjek tovább utána.

— Ön együtt érkezett az apjával, hiszen én értem küldték cserébe!

— Hunton kormányzó becsapott. Valami komédiást küldött a *Tigris* helyett. Az apám, amikor utolértem, azt mondta, hogy ne kutassak utána. Nem akar látni. Azt sem akarja, hogy én lássam, mert a külsejét megváltoztatta és gyűlöl, mert nekem kellett volna lelőni Rowert. Ott hagytam a barlangnyílást, képtelen voltam rá, hogy kövessem vagy harcoljak vele.

Molly idegesen nevetett.

— Ezzel az otromba hazugsággal nem ússza meg. Talán a két trappert sem maga lőtte agyon!! És a birkhami vendéglőst sem!!

Robin csodálkozva húzta fel a vállait.

— Erről most hallok először.

— Elég legyen! Azért jött ide, hogy nevetséges mesékkal tisztára mossa magát!

A folyosóról határozott lépések hallatszottak, az ablak felől kiáltozás. Ha Molly akarja, akkor a *Tigris* elveszett ember.

— Miért jött ide?! — kérdezte a leány, mert ezt nem értette.

— Meg akartam mondani, hogy tőlem ne féljen. Én megvárom, amíg elkészül a zsilip.

— És akkor?

— Akkor, — felelte Robin lassan, — megverekszem Rowerrel.

— Ezek után azt várja, hogy elengedjem innen?

— Mindegy, hogy mit tesz.

— Miért tagadja le a gyilkosságait? Az apja is így tett?

Robin kissé bután nézett maga elé.

— Kérem, én eddig egy embert öltem meg, Tom Connort, aki revolvért akart rántani, tehát jogos önvédelemből tettem. A többit nem értem.

Molly szinte kétségbeesett, hogy mennyire képtelen rá hazugnak hinni ezt az embert.

— És... a vendéglős?! Tex Brandon, akivel szóváltása volt?

— Csakugyan lehordtam Tex Brandont és megfenyegettem. Piszok uzsorás, aki délután kidobott, amikor egy kölcsönre haladékat kértem... És... a leányáról is szó... volt.

— Szerette... a leányát?

— Akkor azt hittem, hogy szeretem.

— Nem érzi, hogy milyen átlátszó gyáva hazugságnak tűnik amit mond? Tex Brandonnal szóváltása volt és egy perc múlva holtan találták, lelőve. Az apámmal szóváltása volt és nyomban utána hátulról lelőtte egy láthatatlan ember... Lehet itt mást hinni, mint azt, hogy tagad, üresen, ostobán, mint a megrögzött bűnözők általában?

Robin vállat vont.

— Belátom, hogy így van. Mégis úgy áll a dolog, hogy Tex Brandont nem öltem meg, Rowerre sem én lőttem rá hátulról és a többi állítólagos áldozatról sem tudok.

Olyan tiszta, becsületes, őszinte szeme volt. És olyan nyugodtan állt ott a leány előtt. „Ha komé-

diázik, akkor a világ legnagyobb komédiása“ gondolta Molly.

— Ha már megtisztelt bűneim felsorolásával, — folytatta, — nem mondaná el, hogy kik voltak a további áldozataim?

— Fred Norvich és Jimmy Hall! — kiáltotta indulatosan a leány. Közben a későn érkező lapokból elolvasta Robin bűnlajstromát. Reggelig olvasta. Tízszor, húszszor, százszor és még mindég ott feküdt az ágyán a két ujság.

Robin olyan hökkenten nézett rá, mintha fejbeütötték volna.

— Ezek... akik az apámat elfogták...

— Igen! Itt az ujság! Ne higgye, hogy errefelé nem ismerik a bűneit.

Robin felvette az ujságot és elolvasta. Azután sokáig állt, nagyon szomorú arccal.

— Nos? Tagadja?!

— Nem, — felelte rekedten. — Nem tagadom. Most már beismerem. Ezeket én öltem meg!

Érdekes. Most először érezte Molly, hogy itt van valami... Valami, ami titok, amit nem ért... Most először érezte határozottan, hogy Robin hazudik. Most, amikor beismerte a gyilkosságot.

— Maga... bevallja?

— Igen. Ezeket az embereket én öltem meg.

— És a többit?... Tex Brandon?

Robin elgondolkozott.

— Azt is... — mondta azután... — És az apját is... én löttem le hátulról.

Olyan derüsen, szája szélén rezdülő szelíd, kis-sé szomorú mosollyal nézte a leányt, mintha enyelegne vele.

Molly eléje állt és felnézett rá.

— Robin, — mondta és megijedt, attól, hogy keresztnevéen szólította a *Tigris*t. — Mondja meg az igazat...

— Igazat mondtam. Én öltem meg mindazokat, akikről beszélt. Jimmy Hallert és...

Molly hisztérikusan nevetett.

— A nevét sem tudja? Hiszen vérrel írta a falra, hogy: „*Jimmy Hall!*“

Robin nem felelt és Molly egy székre roskadt, azután az asztalra borult és keservesen sírt.

A férfi torkát, mellkasát szorongatta valami. Kinyult a keze és megsímogatta a leányt. Nem érezte Mollyt? Vagy *türte?*

Annyi bizonyos, hogy nem mozdult, csak sírt. Kopogtak.

Molly felugrott. Robinra nézett, de az nyugodtan állt.

— Ki az?

— Bob. Valami baj van Miss Rower? Mintha sírni hallottam volna.

Molly habozott. Mély lélegzetet vett. Azután Robinra nézett, majd az ajtóra.

— Semmi... — felelte erőltetett nyugalommal, — mindjárt jövök Bob apó!

A lépések távolodtak.

— Miért nem hívta be? Ne féljen. Nem lesz lövöldözés. Megadom magam ellenkezés nélkül.

— És felkötik!

Molly az ujjait tördelte. Egyre örjítőbben érezte, hogy itt valami szörnyű titok van... Az nem lehet, hogy Robin... először tagad... aztán beismeri...

Az apja! Vállalni akarja, amit az apja tett!

— Az... apja tette a többit is?

Robin nemet intett.

— Én követtem el mindent, Miss Rower.

— Nem igaz!

— Furcsa. Amikor tagadtam, nem hitt, most, hogy beismerem, ismét nem hisz...

— Nem!

Hallgattak. Azután a lány izgatottan kérdezte:

— Ki tud jutni innen?

— Könnyen. Ha egyszer bejöttem, akkor azon az úton vissza is mehetek.

— És a mérnök?

— Ezt az ügyet az apjával elintéztam. A zsilipet építsék fel.

— Tehát.

— A mérnök este itt lesz.

— Menjen... siessen... én nem akarom... hogy elfogják!

Robin egy pillanatig nézte.

— Kár... — mondta azután.

— Mire mondja ezt?

— Hogy... én sohasem... szerethetek... senkit. Nem lehet házam, földem...

— Miért!...

— Mert nincs értelme... Asszonyt nem köthetek magamhoz...

— Azt hiszi... nincs olyan... aki minden... bizonyítéknál jobban hisz a maga szavában?...

Egymással szemben álltak. Robin szomorúan megfogta a leány kezét.

— És ha hisz... valaki. Mit használna?... Tudom, hogy a véreben rabló ősök ösztöne lappang... Mikor tör ki, ezt ki tudja... Asszonyt nem köthet

magához egy *Tigris*. És gyerek? ... Elég volt a fajtámból.

Molly nem felelt. A keze, amelyet Robin elengedett, csüggedten lehullott.

— Menjen, — suttogta azután.

Molly lement az apjához.

— Estére itt lesz a mérnök, — mondta.

... Este csakugyan ott volt a mérnök.

Holtan.

Átlőtt fejvel találták meg a ház közelében.

3.

Barker görcsösen fogta a pisztolyt és szemben ült a kövér mérnökkel.

— Kicsoda maga? — kérdezte kissé ijedten Clayton.

— Én? ...

Az ördög vigye el. Most nem tudja az emberi bestia nevét, amelytől retteg a környék. Megvan!

— Én... a Párduc nevű híres rabló vagyok. Clayton vállat vont.

— Ilyen nevű rablóról nem hallottam.

„Baj van“, gondolta az öreg. Gúnyos mosollyal próbálta javítani a baklövést.

— De a „Leopárdról“ bizonyára többet tud?

— Nem én...

— Hm... És hogy állunk a Foltos Hiénával?

Clayton azt gondolta magában, hogy az idős úr itt vele szemben hülye.

— Azért mondok mindenféle neveket, hogy észébejuttassam az igazit, — folytatta Barker. — Önnek fogalma sincs, hogy milyen nagy állatnak ismernek engem ezen a környéken.

— Nem csodálom.

— Sejtelve sincs, hogy miféle néven vagyok itt közismert?

— Ló? — kérdezte a mérnök kíváncsian.

— Víz, víz... Vérengzöt mondjon, amitől rettegnek.

— Bölény...

Barker érezte, hogy nem az.

— Melyik a legveszélyesebb vad az Allamokban?

— A szürke medve.

— Nem... De hagyjuk. Ha nem találja el, akkor maradjon meg tudatlanságában. Én megvetem önt.

Clayton szívesen eltalálta volna a bestia nevét, mert szelíd természeténél fogva szerette, ha nem bánt meg senkit. Különösen ezt a revolveres öregurat.

— Miért fogtak el? — kérdezte.

— Ez hivatalos titok. Ön itt fogoly.

— És... mit szabad csinálnom?

— Kanapékat... De még nincs hozzávaló.

Csakugyan elmebeteg lehet az öreg, gondolta Clayton.

— Ha nem lenne megkötve a keze ajánlanám, hogy készítsen papírzacskót.

— Kedves Vadmacska úr, — kérlelte a mérnök.

— Víz, víz... Olyan vadról van szó, amelyik nesztelenül oson és mindenki elkerüli...

— Görény?... Az nagyon nesztelen és igazán kerülik.

— Miért!? — horkant fel Barker. — Talán van bennem valami görényszerű?!

— Hát... nem sok, — hebegte a mérnök.

— Szóljon, ha enni akar!

— Vegye úgy, hogy szóltam.

Miután enni adott a mérnöknek, ismét elhelyezkedett szemben.

— Meddig leszek fogva? — kérdezte Clayton.

— Nem kérdezősködhet, — felelte szigorúan. — Tilos olyan holmit magánál tartani, ami testi sértésre alkalmas és látogatókat csak külön engedéllyel fogadhat.

— Nézze vaddisznó úr...

— Elég! Később elveszem majd a nadrágszíját és a cipőfüzőit. Ezt a szabályzat előírja.

A mérnök ettől nagyon elszomorodott és nem szólt többet.

— Ha akar, alhat is... — biztatta később Barker, mert elálmosodott.

— Addig nem alszom, amíg eszembe nem jut az ön állatneve.

— Hát ki a legnagyobb rabló az Államokban?

— A *Tigris*! — mondta valaki az ajtóban.

A *Tigris* állt a küszöbön. Az igazi!

4.

Hasonlított kissé Barkerre. Ritkás, macskaszerrű bajusza, szabálytalan, fél szemöldöke, majdnem ugyanolyanok voltak.

És mégis!

Ez az arc a *Tigrisé* volt. Ott állt szemben a karikatúrájával. Lazán fogta hóna alatt a puskáját, ujja a ravaszon pihent és a cső mintegy véletlenül Barkerre irányult.

Az ál *Tigris* nyomban kiejtette a revolvert kezéből. Clayton nem értette az ügyet.

— Mi baja magának, maga csaló? — kérdezte

Barkert, akinek az egyik lába a levágott csizma helyett rongyokba volt bugyolálva.

— El... törött a lábam... — felelte rémulten. A gyáva emberek eltúlozzák a bajukat szorult helyzetben, hogy részvétet keltsenek abban, akitől félnek. Így lett a gyógyuló ficamból törés.

— És maga? — fordult a *Tigris* Claytonhoz.

— Fogoly vagyok. Nem tudom miért és nem tudom kinél.

— Hol fogták el?

— A Rower-farmon. Én végzem a zsilipépítést, mérnök vagyok.

— Ugy...

Valamin tünődött. Azután hirtelen megfordult. Barker szívét jeges rémullet szorította össze:

Az igazi! Ez a *Tigris*! A fiát becsapta, az apát kicsúfolta ezzel a maszkkal. Halála befejezett tény. Talán csak azt várják, hogy teljesen lábra álljon, mert az előírást szerint beteg embert nem szabad kivégezni és ezek tartják magukat a börtön-szabályokhoz.

A *Tigris* belépett a szobába.

— A fiam érkezik. Nem akarok találkozni vele. Ide húzódok a sarokba a gerenda mögé. Ha csak egy jellel elárulják ítllétemet, lelövöm magukat, — mondta csak úgy, mintha beszélgetne, azután odament a kunyhó homályos sarkába, a gerenda mögé.

— Most már tudom, hogy milyen fenevadat gondolt, — jegyezte meg Clayton, aki nem volt tisztában a helyzet komolyságával, — nyilván tigris, nem?

— Ne fecsejjen! — mondta ijedten.

— Csak beszélgessenek, — szólt a sarokból a

Tigris, — ha Robin fülel mielőtt bejön, legalább nem gyanakszik. Rajta! Beszélgetni!

Barker rémulten engedelmeskedett.

— Hogy van? — kérdezte hebegve Claytont.

— Na... nagyon... jól... — felelte a másik most már kissé ijedten. — Szép... időnk van...

— Izé... De a mult héten kissé... fújt a szél..

— Ön azt mondta, hogy híres rabló, akinek állat neve van, — feszegette a problémát Clayton. — Most úgy rémlik, hogy ez... az úr, aki elbújt, ez a tulajdonképpeni állat...

Barker mélabúsan csóválta a fejét:

— Nem. Az állat én vagyok. Ez kétségtelen.

Valaki vágtatva érkezett. Ledobbant a lóról és bejött. Robin volt.

— Mérnök úr, — mondta gyorsan. — Velem jön. Szabadonbocsájtom. Arra kérem csak, hogy ne árulja el ezt a rejtekhelyet, mert ezt a bolondos sebesültet nem akarom cipelni ilyen állapotban.

— Effelől nyugodt lehet, — egyezett bele örömmel Clayton.

— Visszamegy Rowerékhez és folytatja a zsilip felépítését.

Odalépett, elvágta a köteléket és felsegítette, mert a mérnök tagjai kissé elgémberedtek a mozdulatlanságtól. Azután a nyeregtáskájából élelmiszereket hozott be és odadobta Barkernek.

— Itt van, maga szélhámos, holnap hozok ismét.

— Mondja kérem, — kérdezte a mérnök, — ezt a kérdést nem tudtam megoldani és szeretném, ha a jövőben elkerülném a hasonló kényelmetlen helyzetet: miféle állat ez az úr?

Robin végignézte Barkert.

— Egy nagy ló!

— Hát ezt mondtam, — csodálkozott a mérnök és nem értette az esetet, de Robin nem tárgyalt tovább, hanem vitte.

Gyalog vágtak neki Claytonnal. Rimbow lassan követte őket...

... Amikor elindultak, kilépett rejtekhelyéről a *Tigris*.

— Még visszatérek, — suttogta Barkerhez és kisurrant. Barker egyedül maradt a sötét kunyhóban. Robintól már nem félt komolyan. Titokban talán úgy érezte elhagyott, vén szívében, mintha csakugyan a fia lenne, hiszen gondoskodott róla.

A fia!

Van is valahol egy fia Pitsburgban vagy New-Orleansban és egyszer küldött neki a fegyházba húsz dollárt, de a közelebbi címét gondosan eltitkolta.

De mi lesz, ha ez a sátánképü főtigris visszatér. Most nem merte lelőni, mert a távozók hallották volna, de esetleg rövidesen visszatér és egy golyóval elintézi...

Ez biztos! De nem sietett vele, mert azt hitte, hogy eltörött a lába. Ugy sem menekülhet tehát. No, de nincs törés!

Az ajtóig csúszott, azután megpróbált felállni. Kissé nyilalt a bokája. De ha a testsúlyát a másik lábára helyezte, akkor bicegve elindulhatott.

Hm... már alig dagadt és nem is fáj nagyon. Megkísérelhette volna előbb is, hogy lábra álljon. De az ember olyan szívesen hever betegen.

Tiszta holdfény világított. Beragyogta a völgyet. Valahol a távoli ezüstködbe mosódó láthatá-

ron Country vasútállomás fehér kőkerítése látszott és alatta a Folkstown felé kanyargó szerpentinén éppen leért a két férfi, a nyomukban baktató lóval.

Kissé megáztatta véraláfutásos bokáját a patlak hideg vizében és ahogy csak bicegésétől tellett, igyekezett tovább.

Ha ismét találkozik *Tigris* szeniorral, akkor ez végez vele. Biztosan. Arrafelé Country irányában vezet egy ösvény a hegygerincen.

Amikor felért az ösvény előtti emelkedésre, ismét lenézett. A Rower-farmot látta és nem messze apró, piros foltok: a zsilipnél dolgozók fáklyái. A farmhoz vezető úton egy kövér alak poroszkál a holdfényben. Egyedül. Robin tehát magára hagyta.

Most egy lovas bukkan fel vágatva az útra, egy félkör végén, amellyel megelőzte a mérnököt. A ló, mint egy lefékezett autó, szinte átmenet nélkül a rohanásból megáll...

Barker felkiált!

A lovas felkapja a puskáját és lő!

A mérnök lebukik! A gyilkos bevágat a sűrűbe. De Barker jól látta. Az öreg *Tigris* volt.

Lelőtte Claytont!

Most már nem törődött semmivel, futott... Futott és a bokáját mintha éles késsel döfködnék!

TIZENNEGYEDIK FEJEZET.

Felcsap a láng!

1.

Amikor a halott mérnököt hozták, Molly úgy érezte, hogy megőrül.

— Mi történt velem? — kérdezte Bobot.

— Nem lehet tudni. Itt találták a farm felé vezető úton. Még meleg volt, de már nem élt...

— Láttak valakit a közelben?

— Mit kellett látni? — szólt közbe egy cowboy vállat vonva. — Tudjuk ki volt.

— Honnan?! — kiáltotta élesen Molly és valamennyien furcsán néztek rá.

— Hát... aki elrabolta. Aki a gazdára is lőtt...

— A gazdára hátulról löttek! Ő nem láthatta ki volt!

Különösen, pislogva álltak ott. Furcsa. Talán Miss Rower védi a gyilkost?

— Hát ki lehetett volna? — kérdezte Bob.

A leány erélyesen, de gyors izgatott szavakban beszélt:

— Van egy öreg *Tigris* is! Nem tudjátok, hogy él és itt van a környéken?

Meglepett csend támadt. A mérnök teteme ott feküdt az udvarban egy terítőn.

— A miss honnan tudja ezt? — szólalt meg egy öreg cowboy.

— Én a *Tigris* foglya voltam. És tudom, hogy az apját is szabadon bocsájtották. Láttam.

Érezte, hogy valamivel valószínűsíteni kell, amit állít. És végre is nem hazudott. Csakugyan azt hitte az öreg Barkerre, hogy az a *Tigris*.

— Mindegy, hogy mi volt és hogy volt. Mind a két *Tigris* megérett a kötélre! — kiáltotta Bob apó.

Erre nem szólhatott semmit.

— Az apám előtt titkolni kell, ami történt. Legalább addig, amíg lábra áll!

— No, de... mérnök kell!

— Az apám tegnapelőtt írt a kormányzónak...

Lehet, hogy holnap, vagy két nap múlva új mérnök jön. Addig van mit dolgozni olyan, amihez nem kell mérnök. Vigyék el szegény Claytont és . . .

— Ne vigyék!

Egy látogató lépett észrevétlenül a kertbe. Ötven év körüli szikár, napbarnított ember volt. Hasisg sáros lovat vezetett száron és látszott rajta, hogy messzi útról jön.

— Patterson vagyok, a birkhami sheriff.

— Aki sürgönyzött?!

— Igen. Ugy látom azonban, hogy mégsem vigyáztak eléggé. — A halotthoz lépett. — Ki ez az ember?

— Clayton, a mérnök.

Letérdelt a halott mellé és megvizsgálta.

— Fogságban volt, — mondta azután. — A csuklóin látszik a kötél nyoma.

— A *Tigris* elrabolta a tábor közepéről, ahol a zsilipet építik.

— Maga őt üldözi?

— Igen. Ha nem kellett volna visszatérnem közben Birckhamba és onnan a kormányzóságra, akkor már fogoly lenne.

— Egyedül akarja elfogni?

A sheriff felnézett Bobra.

— Mit gondolt, hogy egy lovashadosztály vár kin. Vigyék el a halottat. A gazdával szeretnék beszélni.

— Az apám beteg.

— Miss Rower . . . ?

— Igen. Az apám megsebesült.

— Pedig figyelmeztettem. Nem kapta meg idejében a sürgönyt?

— De igen. Jöjjön be a házba uram, — mondta Molly és elindult. Patterson követte. A leánya a saját szobájába vezette.

— Mondjon el mindent miss Rower. Mi történt azóta, hogy a *Tigris* feltűnt a vidéken. Illetve amióta önt elfogta.

Molly elmesélte a fogság történetét. Ugy mondott el mindent, ahogy volt. Patterson időnként csodálkozva felhúzta a szemöldökét, mintha nem várt volna Robintól ennyi emberséget és tapintatot egy fogoly hölgygel szemben. Végül rátért az idősebb „*Tigrisre*“.

— Az nem a *Tigris* volt, hanem egy öreg színész, aki notórius okirathamisító.

— Tudom.

— Honnan?

A leány elpirult és hallgatott. A sheriff kutatóan nézte. De nem szólt.

— Azután . . . itt bukkant fel, — folytatta Molly. — A zsilip körüli háborúról hallott talán?

— Igen, valamit meséltek a kormányzóságon és egy fiatal mérnök útnak indult.

— Óh ez nagyszerű!

— Nem is oly nagyszerű. Fiatal ember. Kár érte.

— Maga is . . . feleslegesnek tartja, amit az apám . . . tervez?

— Én fontosnak tartom. De bolond emberek élnek errefelé. Folytassa Miss Rower.

— Nincs sok hátra. Elrabolta megfoghatatlan módon a mérnököt, az embereink közül.

— Hm . . . És azután?

— Azután az apám lement Folkstownba és . . . Valaki hátulról lelőtte, miközben lóra ült.

— Valaki? Kétséges talán, hogy ki volt az illető?

— Én . . . nem vagyok olyan bizonyos abban, hogy . . . Rob . . . Ő tette.

Most a sheriff tartott szünetet. Azután megkérdezte.

— Van más is, aki gyanúsítható?

— Az . . . öreg *Tigris* . . .

Pattersan elmosolyodott:

— Ez a vén ripacs Barker?

— Nem. Az igazi *Tigris*, az öreg.

A sheriff felállt.

— Miss Rower! Mielőtt elmennék — egy titkot bízok önre, amit kevesen tudnak az Államokban. Én is csak most értesültem róla a kormányzótól: Az öreg *Tigris* öt éve halott.

3.

Molly elfehéredett. Azután ő is felállt, lassan, mintegy hipnotizálva.

— Mi? . . . Azt mondja, hogy . . .

— Meghalt . . .

Virradt. A szobában lassan halványult a lámpafény.

— Öt év előtt, — kezdte Patterson, — megkegyelmeztek neki. Jól tudjuk, hogy odafenn az urak között sokan voltak, akik sajnálták a *Tigrist*, hiszen már jó útra tért, amikor elfogták. Felesége sorsa csak fokozta ezt a részvétet. Öt év előtt a legnagyobb titokban szabadlábra helyezték. Súlyos tüdőbaj támadta meg a börtönben. Szánalmas rones volt. Egy rendőrtisztviselővel Havannába utazott, ahol szintén hatósági felügyelet alatt állt. Négy év előtt meghalt. Egy évet töltött

mindössze szabadlábbon. Láttam a halottas képét, amit az ottani hatóságok küldtek. Kétségtelen az azonosság.

Mollyban ismét felerősödött az a csendes fájdalom, amely nyomban enyhült, ha Robin bűnössége kétségessé vált.

— Ön . . . tehát . . . bizonyos . . . a bűnös személyében.

— Sajnos, kétséget kizáróan. Boldog lennék, ha nem így volna. Ezt elhiheti.

Nem mondta el a leánynak, hogy Robin nem a *Tigris* fia: szegény Jeff Olsent minek bemártani, ha egyszer úgy sem segíthet a fiún? Pedig Olsen ostoba története okozta a bajt. Ha Robin idejében értesül, hogy egy Weller nevű orvos gyermeke, akkor nincs semmi baj.

De így legalább a jóhiszemű bűnös, szegény Jeff, maradjon háttérben.

— Végére járok az ügynek kisasszony.

— Kérem Mr. Patterson, maradjon addig a mi vendégünk. Ugyis kell valaki, aki intézkedni tud baj esetén. Az apám még nagyon erőtlen.

— Köszönöm Miss. Elfogadom. Kérem azonban, hogy ne titkoljon előttem semmit. Bízhat bennem.

Molly gondolkozott.

— Nincs mit titkolnom, — mondta azután, nagyon szomorúan, de a sheriff látta, hogy könnyekkel küzködik.

4.

Hat nap múlva Rower már felült az ágyban. A seb nem volt mély, gyorsan gyógyult és a vas-

szervezet könnyen gyűrte le a vérveszteség okozta gyengeséget.

— Gazda, — jelentette Bob. — Most már rövidesen megáll a munka, ha nincs mérnök.

Rower, aki előzőleg mindenféle hizelgéssel egy szivart próbált kicsalni Mollytól, csak most ébredt újra tudatára, hogy mi volt körülötte mielőtt megsebesült. Azt már közölték vele, hogy Clayton meghalt, de valahogy nem kötötte le eddig más, csak a betegsége. Most újra ráeszmélt minderre.

A zsilip!

— Várni kell Bob. A kormányzó megígérte, hogy új mérnököt küld.

— De addig.

— Valami baj van?

— Az emberek . . . hogy is mondjam . . .

Megvakarta a fejét.

— Beszélj!

— Szóval hát . . . Amíg maga közöttük volt . . . Addig hát a pokolba is elmentek volna kérdezősködés nélkül. Mert hisznek abban, hogy erős és . . .

— És most?

— Nézze boosz . . . őszintén fogok beszélni. Az új emberek egy része, vagy tíz, elszökött, amikor az az ördög elrabolta Claytont . . . Félnék . . . a *Tigristől*.

— Pusztuljanak! Aki fél az nem kell itt.

Bob topogott.

— Nos?! Ki vele! Mi van még?!

— A többiek suttognak.

— Mi a fene?! Mit suttognak.

— Hát . . . némelyik látta, hogy a zsilip miatt csakugyan . . . kiszáradt néhány legelő. És . . . ré-

gimódi emberek . . . Ők sem értik, hogy mi szükség a szép, életet adó rétség kiszárítására... amikor...

— Bob!

Az öreg cowboy zavarában a földet nézte. Rower összevont szemöldökkel figyelte.

— Talán . . . neked is ez a véleményed?

— Én kitartok maga mellett az utolsó leheltemig . . . Ezt jól tudhassa, kérem.

— De nem kell az olyan ember, aki nem hisz abban, amit csinál!

— Magyarázza meg boosz, úgy, hogy ők is értsék . . . Minek a zsilip, minek a sok szerencsétlenség és minek kiszárítani a legelőt, ahol már a nagyapáink is . . .

— Bob, — mondta, Rower elgondolkozva. — Vedd fel a fizetésedet és még háromszáz dollárt. A raktárból meg amit akarsz. Derék ember vagy, Isten áldjon . . .

— El . . . küld?

— Igen. Öreg vagy, eleget dolgoztál. Utazz a leányodhoz Wyomingba. A többieknek is mond meg, hogy aki el akar menni, az jelentkezzék nálad, fizesd ki őket.

— Azt hiszi, hogy én elmegyek innen?! — kiabálta durván. — Engem nem küldhet el, érti?! Én addig vagyok itt, amíg maga. A többi mehet ahová akar, de engem ne küldözzön, a mindenségit!! . . .
— kiabálta nekivörösödve.

Rower elfojtott egy nevetést.

— Mégis úgy lesz, hogy elbocsájtalak Bob, mert nem szabad olyan munkát végezni, amiben nem hisz az ember.

— Ez mind ostobaság! — lármázott az öreg.

— Azt mondtam elmész!

— Nem vitatkozom magával! Vén bolond — üvöltötte és miközben kiment úgy bevágta az ajtót, hogy a ház megrezdült. Még az udvaron is, izgatott magánbeszélgetést folytatott és élénk taglejtésekkel kísérte a monológját.

5.

Rower kiült az ágy szélére. Kissé szédült. Azután felállt, hogy a nadrágjáért nyuljon, de visszaesett ültében. Harmadik próbára sikerült. Miután felöltözött ismét ült néhány percig. Azután átment a másik szobába.

Szerencséjére Molly nem volt ott. Szivarra gyújtott és kinézett az udvarra. Egy ismeretlen férfit látott, a kerítésnél, épen a lovát vezette ki. Szikár napbarnított alak.

Ki lehet?

Odament a szekrényhez és felhajtott egy pohárka pálinkát, azután kilépett a szobából.

A friss levegőtől ismét elszédült kissé. A vér zúgva feltódult az agyára és elsötétedett előtte minden, hogy meg kellett kapaszkodnia az ajtóban.

De azután felszívódott ez a fekete köd és kihúzta magát. A frissen gyógyult sebe nyilalt. Remélte, hogy nem kap tüdővérzést. Csak begyógyult tán a lövés?

Határozott léptekkel az idegenhez ment.

— Rower vagyok. Azt hiszem nem találkozunk még.

Az idegen megszorította a kezét.

— Patterson sheriff.

— Aki sürgönyözött?

— Az. Örülök Mr. Rower, hogy talpon látom. Nem korai még ez a felkelés?

— Nem. Hamarabb kellett volna, de nem tudtam. Most már azt hiszem megállok a lábamon. Amint látom menni készült?

— Igen. Most kapott értesítést a leánya, hogy holnapután érkezik Countyba az új mérnök. Ugy hiszem ebből az alkalomból találkozhatom a *Tigrissel*.

— Gondolja, hogy tervez valamit a mérnök ellen.

— Biztosra veszem. Ha ide betört, hogy elrabolja a szerencsétlen Claytont, akkor nem mulasztja majd el az alkalmat, hogy kedvezőbb terepen ártalmatlanná tegye az utódját.

— Ez könnyen lehet. Ne jöjjenek én is?

— Azt hiszem, hogy önre itt is nagy szükség lehet . . . hm . . . Bizonyára nem azért kelt fel, hogy Countyba menjen.

Szóval a sheriff is megfigyelte, hogy valamiféle bomlás van itt folyamatban az emberek között.

— Igaz. De talán egy-két megbízható cowboyt adnék . . .

— Köszönöm . . . Egyedül járok vadászni.

— Azt hiszi bir . . . vele?

A sheriff legyintett.

— Csak megtaláljam. Elöttem nincs olyan veszett híre. Hajszálon mult, hogy ártalmatlanná tegyem. Háromkor értem Backford Laneba és fél háromkor végzett Fred Norwich-al, négykor sürgönyöztem Torontóba és háromkor lötte le Jimmy Hallt.

— Álmában! Engem hátulról puffantott le! Az öreg *Tigris* nem tett ilyent. Más ember volt.

A sheriff bólintott.

— Így van! Figyelmeztetem önt, hogy a peon gazemberek mozgolódnak. Néhány folkstowni farmer indián legelőkre hajtotta az állatokat és a főnök figyelmeztette őket, hogy ezt nem türi.

— Legfőbb ideje, hogy elpusztuljanak a környékről. Ahány rablás és gyilkosság történt az utóbbi időben azt ők követték el. Két éve készülök rá, hogy leszámoljak a peonokkal.

— Azt hiszem, mondta szomorúan a sheriff,
— most itt lesz az alkalom.

— Hogy érti ezt?

— A peonok jól tudják, hogy ha kiszáradnak a legelők, a folkstowniak elűzik őket a folyó alsó vidékéről. Tehát igyekeznek majd megakadályozni a zsilip megnyitását.

— Meglesz a zsilip! — szakította félbe elszántan Rower. — Minden csirkefogóval leszámolok!

— Ezt szívből kívánom önnek.

A sheriff elnyargalt. Rower erőteljes léptekkel ment az istállóhoz.

— Bill! A lovamat!

— Szent Isten, a gazda!

— Ne tátsd a szádat! Gyerünk!

Bill kivezette a lovat. A hanyatló nap langyos, rozsdaszínű sugárnyalábjai odahullottak a makacs ember, kemény, elszánt arcába. A leánya jött arra.

Ijedten felkiáltott.

— Apa! Hogy merte... azonnal feküdjön vissza!

— Nincs semmi bajom Molly. Egészséges vagyok, — felelte nyugodtan. Azután nyeregbe ült és elügetett. Vas erővel kényszerítette magát, hogy egyenes tartással üljön a lován.

TIZENÖTÖDIK FEJEZET.

A nagy összecsapás.

1.

Az öreg Rower megjelenése új erőt adott a kis-hitűeknek. Mindössze ketten kérték ki a fizetésüket. De az új munkások nélkül erősen megfogyatkozott Rower tábora.

Lapátoltak, ástak, elhordták a homokot, de nem végezhettek olyan munkát, amihez mérnök kellett. Rower késő estig ott járt közöttük. Sokszor gyengeségi roham fogta el, de tartotta magát.

Amikor visszatért, Molly aggódó arcát pillantotta meg először. Mosolyt erőltetett.

— Semmi baj Molly. Már egészséges vagyok. A leány kutatva nézte az apját.

— Nem fáj?

— A seb . . . nem . . . — felelte komoran. Leült és szivarra gyujtott.

— Gazda! — jelentette Bob. — Folkstowniak vannak itt.

Nem tárgyalok velük, — mondta mereven.

— Várjon Bob apó! — kiáltotta Molly és az apja felé fordult. — A folkstowniak eddig nem tettek ellened semmi rosszat . . .

— Gazemberek!

— Mindenkit meg kell hallgatni . . .

Rower dühösen rágta a szivarját.

— Jöjjenek! — mondta Bobnak.

Csak Allan jött. A többi kinn várt.

— Lehet veled okosan beszélni Rower?

— Ha van hozzá okos ember.

Allan elengedte füle mellett a sértést.

— Megkíséreltük, hogy a peonok földjén legel-
tessünk. Te mondtad.

— Tudom.

— A peonok azt mondták, hogy megölnek min-
den betolakodót.

— És ti persze féltetek tőlük.

— Nem erről van szó.

— Hát miről?

— A peonok jogosan tiltakoznak. Te sem en-
gednél a földjeiden mást legeltetni.

— Ti mindég el akartátok üzni a peonokat,
mert lopnak és orgyilkosságokat követnek el.

— Ez igaz. De most nem loptak.

— Mi közöm ehhez nekem?

— A peonok is azt akarják, hogy hagyd abba
ezt a zsilip örültséget.

— Lehet, hogy ti hallgattok rájuk és féltetek
tőlük. Én nem törődöm a peonokkal.

Allan a földet nézte:

— Hát akkor még csak egyet Rower. Bármilyen
történjék: nekünk semmi közünk a *Tigrishez*! Ha
ellened van, azért nincs velünk! Orgyilkosokkal
nem szövetkezünk.

— De peonokkal igen!

Allan hallgatott.

— Felelj! Szövetkeztetek a peonokkal?

— A peonok érdeke is az, ami a miénk. Nem
kell a zsilip!

— Meglesz a zsilip!

— Jól van Rower! Ha azt hiszed, hogy az
egész világ köteles szótfogadni a te makacs kop-
nyádnak, hát csak rohanj fejjel a falnak!

— Azt hiszem Allan eleget tárgyaltunk.

— Én is azt hiszem.

Sarkon fordult és ment. Amikor a léptek alatt csikorduló kavicsok zöreje elmúlt, egy ideig sem Molly sem Rower nem szólt.

— Azt hiszed . . . — mondta végül a leány, — hogy . . . birsch velük . . . mindenkivel?

— Nem tudom, — felelte sóhajtván és nagy öklét az asztalra helyezte, — de az bizonyos, hogy megteszem, amit hitem szerint tennem kell!

Bob apó jött, kissé ijedt arccal.

— Gazda! . . .

— Mi van?

— Egy cowboy megtalálta kinn a mezőn . . . A sheriff lovát . . . Elhozta . . .

— És Patterson? . . .

— Nincs sehol . . .

A cowboy hozta, a nyugtalan, poros lovat. A nyergére, vastagon tapadt az alvadt vér.

2.

A sheriff nyugodtan lovagolt a Country felé vezető úton. Elszörnyedve látta, hogy Jeff Olsen ostobasága milyen tragédiát idézett elő. Az bizonyos, hogy ez a látszólag szelíd és okos Robin egy szörnyeteg. De ha nem hallja az ostoba mesét, hogy az apja a *Tigris* volt, akkor nem ölné halomra vakmerőn és gyáván, szemben és orvul mindenkit, aki az útjába akad.

Este lett. A csendes vidéken nagy ívben kellett megkerülnie a dorótsövénnyel zárt Rower földeket. Most Countryba megy és egy állomással a mérnök elé utazik. Ez a legbiztosabb . . .

Egyszerre nyugtalan lett. A környező vidék alig látható, mozdulatlan konturjai között semmi sem mukkant. És mégis . . .

A ló felhorkant, hátravetette a fejét és nem akart tovább haladni. Patterson megveregette az állat nyakát és körülnézett. Semmi . . . De mégis . . . Ott a hegyiösvény felé, ahol a bozontos síkságról szerpentin indul . . . mintha egy ló patája köre ütött volna . . . De messze lehet, az bizonyos.

Fülelt.

Semmi. A lova lassan hátrafelé lépegetett. Fújt és a zablát rágta. Patterson tudta, hogy az állat fél.

— No . . . mi az? Sun . . . — suttogta és ismét megveregette az állatot, azután leszált és . . .

És ennek köszönhette az életét.

Bum! Bum!

Két lövés villant fel és tompa dörrenés kísérte. Patterson leszállás közben, mielőtt földet ért volna erős lökést érzett a válla körül és a nyeregbe dőlt. Úgy függött keresztben néhány másodpercig, mint valami zsák, azután a földre zuhant. Ha a nyeregben ülve éri a lövés, akkor a golyó éppen a szívébe fúródik. Érezte, hogy a sebe elég súlyos, folyik a vére, de nem veszítette el az eszméletét.

Aki a lövést leadta, hosszan figyelt a bokrok között guggolva. Készen arra, hogy ha valami mozdul a mezőn, újra tüzel. De csend volt.

A sheriff tehetetlenül feküdt és Sun lehajtott fejjel állt mellette. A gugoló orgyilkos halkán füttyentett. Csendes neszt hallott oldalról. Tudta, hogy a lova lép melléje.

A „Tigris“ felugrott!

Egy ember állt közvetlenül mellette a vak sötétben. Bizonyára revolver is van a kezében.

— Ki vagy? — suttogta.

— Robin. A fiad.

— Mit akarsz itt?! Mondtam, hogy haggy békén, — suttogta a másik.

— Nem akarom, hogy orvul gyilkolj!

— Te . . . !

— Nem akarom! — ismételte Robin hangosan.
— Kire löttél?

A *Tigris* csak suttogva beszélt. Ez a furcsa, sípoló, fojtott torokhang, már akkor meglepte Robint, amikor nyomon követte a *Tigrist* és egy barlang mélyén először beszélt vele. Mintha gégebaja lenne, olyanformán suttogta, krákogva, nyujtott hangon:

— Pusztulj az utamból kölyök! — sziszegte,
— mert téged sem kíméllek.

Robint végtelen szomorúság fogta el.

— Menj innen, — mondta csendesen — mindenki azt hiszi, hogy én vagyok a tettes, valamenyny szörnyiségben. Vállalom és ha kell bűnhődöm érte.

— Örült vagy, — sípolta a torz hang. — Nem vállalod vagy vállalod: mindegy! De az utamat ne keresztezd kölyök.

— Én vagyok oka az egésznek! Bizonyára a kormányzó bocsájtott szabadon és azért küldte helyetted azt a szélhámost, mert elszöktél.

— Ostoba vagy! — felelte a *Tigris* és vihogott, — Jimmy Hall és Fred Norwich már előbb felfordultak. Akkor a kormányzó még nem is álmodta, hogy a világon vagy.

— És Tex Brandon, a vendéglős Birkhamban...

— A gazember! Hitvány uzsorás . . . Aznap érkeztem Birkhambe, hogy leszámoljak vele és Olsenrel . . .

Robin felkiáltott.

— Öt is megölted?

— Nem! Elszökött a gazember! Láttam, amikor Texet lepuffantottam . . . Már nem érte el a gölyöm! . . . De ő is sorra kerül . . . és mind! Mind! — lihegte rekedt, ugató hangon.

— Mit vétett ellened . . . Olsen . . .

— A főemberem volt! Clifford néven rettegett rabló! Amikor elfogtak . . . Ő megmenekült . . . és megígérte, hogy végez . . . Rowerrel . . . De futni hagyta. Ezért meghal! Most tudsz mindent! Menekülj . . . Én mindenkin . . . bosszút állok . . . vér! . . . Vér!

Elhülten állt Robin az apja előtt. A *Tigris* örült . . . Ez kétségtelen.

— Nézd — mondta csendesesen, — Rowerrel leszámolhatsz, ha felépítette . . .

— Nem! Nem lesz meg a zsilipje!

— Megígértem neki!

— Akkor sem. Dőljön romba mindaz, amit egy életen át nagy küzdelemmel tervezett . . .

— A zsilip meglesz, — mondta Robin.

— Haha! — kacagott nyersen a színtelen torz hang. — Talán te véded meg ellenem Rowert?

— Könnyen lehet!

— Ugy?! Hát idehallgass te tacskozó! — súgta a torz hang. — Öt év előtt . . . Havannába vittek félholtan . . . roncsolt tüdővel . . . Öt év előtt meghaltam! Eltemettek! És most itt áll a *Tigris*, aki úgy kívánta a bosszút, hogy legyőzte a halált!! Meg-

ölöm őket, akik elpusztítottak! Érted? — sűgta har-
sogva. — A halott *Tigris* bosszújától megborzad
a világ... Ezt a titkot nem fejtí meg senki! Érted?!

Robin elborzadt.

— Rowert, kiméld, amíg a zsílíp kész, — fe-
lelte és elővette az öngyujtóját, hogy rágyujtson. —
Én megígértem és . . .

Csak néhány szikra látszott, de mielőtt a láng
fellobbant volna, Robin egy ökölesapást kapott, hogy
megszédült és oldalt tántorodott.

Ez mentette meg az életét. Két lövés dörrent a
gyomra irányában, ahol állt. És Robin megértette,
hogy az apja lőtt rá.

Egy pillanatra megbénította a görcsös iszo-
nyat . . . a szörnyüségés, szinte fizikai sajpgás a szí-
vében: az apja megöli!

És ennek a borzadásnak az erejével, mielőtt
még a *Tigris* megismételhette volna a lövést, rá-
vetette magát, elgáncsolta és olyant lökött rajta,
hogy elrepült a bokrok közzé . . .

Robin rövid idő alatt félelmetesen gyors har-
cos lett. A *Tigris* sem lehetett különb fiatal korá-
ban. A hit egy hazugságban, hogy félelmes, rendkí-
vüli erök lappanganak benne, csodálatos elszántsá-
got és valóban félelmetes erőt adott neki.

Mire a *Tigris* felugrott egy vasmarok csavarta
ki a karját és visszaszorította.

— Meg akartál ölni! — mondta Robin.

— Eressz — suttogta a *Tigris*, — az apád
vagyok.

— Figyelj! Én úgysem szívesen élek. Rendes
nőt nem szerethetek soha, mert tudom, hogy a gyer-
mekem egy *Tigris* lesz. Ne legyen gyermeke. De

apám se legyen! Lehet, hogy kiirtlak téged, magamat, hogy elpusztuljon a *Tigris* faj. Meg kéne tennem. És ha Rower zsilipje ellen méysz, akkor meg is teszem, elhiheted!

Magához vette a *Tigris* puskáját, pisztolyát és ellovagolt. Így nem kellett attól tartania, hogy az apja lelövi hátulról.

TIZENHATODIK FEJEZET.

A vég kezdete.

1.

Robin arrafelé vágtatott, ahol a nyári ég sugárzásától egy árnyalattal enyhébb sötétben terült el a síkság. Sokáig kereste a sebesültet. A lövéstől megriadt ló már elfutott, a földön fekvő ember árnya nem látszott az éjszakai rétség magas fűvében.

Szerencséjére kibukkant a hold, a fehér fény beragyogta a mezőt és megpillantotta távol a sheriff mozdulatlan testének sötét árnyát.

Patterson lehunyt szemmel feküdt. Sok vért veszített, a seb mély volt és elég súlyos. Robin néhány csep rumot töltött a sebesült foga közé, ki-mosta a sebet és amennyire tudta bekötötte.

Patterson lassan felnyitotta a szemét.

— Te vagy . . . — lihegte. Nem érezte, hogy bekötözték. Azt hitte, hogy a fiú megöli. — Jöttél... hogy befejezd... Tudd meg Robin...

— Hallgasson és feküdjön nyugodtan, hogy ne veszítsen több vért. Folkstownból küldök segítséget.

Nem értette. Miért kötözi be és miért hoz segítséget Robin, ha lelötte. Mert ő lötte le az kétség-

telen... Ott fekszik a földön a fiú puskája, mellette.
Robin felugrott a lovára és elvágatott.

A puskát otffelejtette. Patterson nagy erőfeszítéssel odakúszott... megszagolta a csövet. Érződött a lőpor szaga... Megnézte a tárat: hiányzott egy golyó...

— Semmi kétség... ez a golyó itt van benne, a válla alatt, ebből a fegyverből lötték...

De miért kötözte be?

Elájult...

A folkstowni kocsmában néhányan még együtt voltak. Amióta a zsilip miatt napról-napra nőtt az izgalom és egyre nagyobb folton ette ki a mocsár a zöld legelőt, sokszor hajnalig is együtt voltak, hogy megtanácskozzák a teendőket. Mert ha kell fegyver-fegyver ellen intézik el... Valaki megzörgette a kocsmá hátsó ablakát. A kövér kocsmáros felkiáltott meglepetésében, amikor kinyitotta.

Robint pillantotta meg, lóháton, lihegve, verejtékezve.

— Patterson sheriff ott fekszik súlyos sebbel a *Két Hód* hegység serpentinjével szemben, a rétségen.

— Ki lötte le?!

— Én!

Egy sarkantyúzással az útmenti mezők felé szökölt és mire kirohantak a kocsmából már meszsze nyargalt. Csak távoli dobogás hallatszott...

2.

Barker nagynehezen elvergődött Countryba. Mit csináljon? Tudni kéne, hogy mi vár rá a hatóságok előtt... Ez a mérnök, akit megöltek, ezt

voltaképpen ő, Barker őrizte és tartotta a *Tigris* fogságában. Hogy tisztázza magát? És ha igaz, hogy ez az ifjú, állatnyelvű rabló mindenfélét elkövetett, amivel őt is gyanúsítják, akkor vége!

Szegény öreg nem tudta mit tegyen, Country mezőváros, vasuti megálló, kissé élénkebb forgalmú mint az átlag nyugati helyiségek.

A város egyik terén óvatosan leült, kalapját az arcába húzta és aggódo szívvel pihent egy keveset.

Elsősorban megborotválkozik, hogy ne hasonlítson arra a vén rablóra.

Nem, nem!

Ez beismerése annak, hogy titkolni valója van. Esetleg azt hiszik, hogy ő a rabló és meglincselik. Ezt szerette volna elkerülni, mert úgy érezte, hogy sem mint csaló, sem mint színész, ilyen elbánsásra nem szolgált rá.

Viszont lehet, hogy a kormányzó a hatóságok tudomására hozta, hogy a szörnyeteg világszerte körözött cinkosa egy szabadult rab, akiben eleinte megbízott. Neve Barker, egy nyolecvan magas, arca kerek, orra tojásdad, feltűnő ismertető jele: intelligens ember. Bárki nyugodtan lelőheti, csak jelentse az esetet a legközelebbi hatóságnak, ahol nyugta ellenében készpénzjutalomban részesül.

Igen. Ez valószínű. Jobb ha nem ismerik fel, hogy ő Barker, ha egyszer jutalmazták azt, aki lelövi.

— Halló Barker! Csakhogy megvagy! — kiáltotta valaki és a vállára csapott, hátulról.

Először úgy érezte, hogy meghal rémületében. Azután rohant, mintha puskából lőtték volna ki.

— Barker! — üvölti egy vészesen diadalmas

hang utána és fut az illető is! Hallja jól.

Egy főúton rohan végig. Néha még belenyilal a bokájába, de már nem akadályozza a gyógyult ficam, csak öreg tüdeje zihál, mint valami rozzant fújtató...

A sarkon egy kis iparvágány halad át a fordulón és a pályaudvarról néhány csille gurul a tárna felé. Mielőtt a kereszteződéshez ér, egy cowboy, akinek ez a hivatala, odaáll széttárt karral a középre, de Barker azt hiszi, hogy őt akarja feltartóztatni. Elsötétedik előtte a világ, a pisztolyához kap és ezt hörgi:

— Félre vagy lövök.

A cowboy a két megoldáson kívül egy harmadik lehetőséget is felismert és úgy kapta szájon visszakézzel Barkert, hogy ez belezuhant fejjel a vegyeskereskedő gyékényajtájába és magáradontott egy hordó mézet. De bámulatos gyorsasággal felugrott, egyszersmint a kenőolajnak döntve a tulajdonost és néhány hemperedés után elérte az ablakot, ki az ucca másik felére és két revolvert szegezve maga elé, rohant!

— Barker — üvöltötte az üldöző.

— Aki hozzám ér lelövöm!

Felborított egy zöldséges kordét és nyargalt!

A lakosság egy része tisztában volt vele, hogy ez az az örült ebtenyésztő, akit vidékről hoztak Mincker doktorhoz.

De mitől ragad úgy? . . .

A végzet azonban ellene volt. Hiába futott, ugrott, mászott, bukdácsolt, az üldöző utolérte, rávetette magát hátulról és Barker elnyúlt, mint egy szétlapított béka. Nem mozdult. Húnyt szemmel feküdt,

— Barker!

Nem felelt. Jön a golyó. Biztos!

— Barker! . . . Kelj már fel a mindenedet...

Mi a fenét rohansz?! Ismét vaj van a fejedben?

Az öreg felült. Csodálkozva ismerte fel az üldözőjét.

— Nelson! . . . Te . . .

— Én hát. Örültem, hogy megtaláltalak, mert Morwille megbetegedett és nincs színészem helyette.

— Nézd . . . és én azt hittem . . .

— Akármit hittél, ilyen bolondul rohanni kép-
telenség. De azt hiszem, okosabb, ha lemegyünk a
Takarékpénztár tetejéről.

Mert ott ültek. És most a kémény mellett tár-
salogtak. Lentről sokan nézték.

— Hát . . . itt játszik a társulatod?

— Csodálkozol? Ponyvásszekéren járunk, de
még mindig a „Csillagos Lobogó“ című hazafias
daljáték megy. És Morwille az ezredes szerepében
megbetegedett.

— Ez egy szerencsétlen szerep! Engem letar-
tóztattak benne.

— Emlékszem. A fináléban már kihagytuk a
szólódat. Hát most újra játszhatod, a régi feltéte-
lek mellett.

— Az nem jó. Valamit fizessél is.

— Nem bánom. Féldollár, de akkor te is ki-
állsz a színészekkel katonaruhában a „színház“ elé,
reklámnak.

— Itt a kezem!

— Látom, de vidd előlem, mert utálok, azt a
ragadós izét, ami lecsöpög róla.

3.

Este Barker eljátszotta Wilson ezredest, a „Csillagos Lobogóban“. A hatalmas dalmű amerikai katonadalok gyűjteménye volt, háttér az ég, pontosan annyi csillaggal, ahány állama van Amerikának.

Időnként egy katona szaval, majd bejönnek sokan és énekelnek. Végül négyen, közöttük Nelson, elől egy hatalmas tubával Nyugat hőskorából fennmaradt énekeket játszanak. A zenekart a direktorné kíséri harmóniumon, amit napi egy dollárért a tanító adott kölcsön és nem minden lenyomott billentyű ad hangot. De csekélységekkel itt nem törődtek. A nézők padon ülnek egy ponyvával körülfogott térségen, szemben a deszkaszínpaddal és élvezik a művészetet. Csak egyszer fordult elő, hogy a félszemű Hickes három másodpercet adott a tenoristának arra, hogy abbahagyja a szólóját, azonban már kettőnél tüzelt és kilőtt egy csillagot az égről. De mondom csekélységekkel itt nem törődtek és egészbevéve nagyon jól szórakozott mindenki. Az egyenruhák szépek, az amerikai katonát szeretik és ritkán vetődik erre társulat.

— Egy hétig is eljátszunk itt, — mondta Nelson a kocsmában Barkernek.

— Annyi a lakos?

— Bejárnak mindenfelől a vasut miatt. Tegnap is tizenkét néző volt. Szép ház errefelé.

Barker meglegedetten vette tudomásul az új helyzetet. Leborotváltatta a *Tigris* szakállát és elhatározta, hogy nem törődik semmivel.

— Te hol jártál, amióta beszüntetted vendégszereplésedet a fegyházban?

— Nagy titok, de neked elmondom. Ismersz te egy híres állatot, bizonyos Leopárd?

— Leopárd . . . ? Ismerem. Hogyne.

— Illetve olyan állat ez, amilyen Amerikában nincs.

— Kenguru.

— Vadabb és vérengzőbb. Megvan: Hiéna!

— Az van Amerikában is. De mindegy, szóval etető voltál egy állatseregletnél.

— Fenét! Ez az állat . . . egy ember.

— Mutatványos?

— Rabló! Állatnevű rabló, de Amerikában nincs.

— Akkor hol találkoztál vele? Máshol is voltál bezárva?

— A rabló itt van, de a neve más világrészben vérengző.

— Hm . . . Struce? Van egy színmű, „Struce a Haramia“ abban játszottál?

— Ostoba vagy! Lóháton jártam a prérit egy rablóval. Bizonyos csörgőkígyó vagy ilyen . . .

Nelson részvételt nézett vén kollegájára.

— És mióta van ez neked? — kérdezte.

— Nelson hallgass meg. Ha nem vagyok hozzád őszinte téged is bajba keverhetlek.

— Ragályos?!!

— A kormányzó megbízásából eljátszottam egy rabló szerepét.

Nelson megértően bólintott:

— Értem. Buffaló Billt adtátok karácsonykor a fegyházban.

— Nem!!

— Azért ne üvölt. Ha nem, akkor nem.

— Egy rabló ki akarta szabadítani az apját.

— Aha! A fiad mégis érdeklődött utánad . . .
Ez szép tőle.

Barker sóhajtott. Letett arról, hogy bármit is megértessen Nelsonnal.

— Hagyjuk, — mondta legyintve, — mindegy. Csak annyit, hogy halálos veszélyben vagyok, mert ha bármelyik a kettő közül meglát ledurrant. A fiatalabb az ugyan kétszer az életemet megmentette, de elszöktem. Az öreg az tudja, hogy láttam...

— Próbálj hideg fürdőket venni . . .

— Értsd meg Nelson . . . Halott ember vagyok ha meglát valamelyik.

— Jónapot Barker. — Valaki a vállára csapott.

Barker kezéből kihullott a pohár és csörrenve esett a padlóra.

Robin állt mellette.

4.

— Nem jönne sétálni néhány lépést?

Barker hebegve felemelkedett.

— Kérem én . . .

— Csak jöjjön, — mondta szelíden Robin és megfogta a karját. Ettől elzsibbadt ijedtében. Nelson nem tudta, hogy mi történik, de nem is tudhatta meg, mert Barker gépiesen követte Robint.

— Hová . . . vissz . . . ? — hebegte amikor kinn voltak.

— Csak jöjjön . . .

— Nem megyek a hegyek köé... Nem tudok... fogolyra vigyázni. Nem vagyok fegyőr...

— Nézzecsak . . . Maga becsapott engem . . .
Megérdemelte a halált!

— Most megöl . . . ?

— Ezt régen megtehettem volna már. Ehelyett néhányszor megmentettem az életét.

— Igaz, — motyogta Barker, — kutya lennék, ha ezt letagadnám . . . Dehát mit akar?

— Semmit. Tisztuljon erről a vidékről. Nincs belekeverve bűnügybe, futhat amerre akar . . .

— Hát nem igaz, hogy engem is . . . köröznek?

— Nem. Csak megijesztettem . . . De ha nem viszi a bőrét, van itt valaki, akivel megjárja . . .

— Aki a mérnököt . . . ?

Robin élesen szembefordult vele.

— Honnan tudja?!

— Láttam.

— Hát akkor tartsa a száját és ne fecsegjen erről, ha kedves az élete.

— Én senkinek . . . — hebegte Barker . . .

Lassanként egy csendesebb részére értek Countrynak.

— Egy szívességet kérek magától. Ha úgy érzi, hogy tettem önért valamit . . .

— Igen igen . . . csak nem lovon . . . és nem verekedni.

— Olyasmi, ami a mesterségéhez tartozik. El tudja változtatni kissé az arcát?

— Uram! Leart a mesebeli vöröskirályt játszottam térdigérő szakállal.

— Hát nem kell térdig érő szakáll.

— Van rövidebb is . . .

— Változtassa meg a külsejét és üljön lóra.

— Muszáj? . . .

— Nem kell messzire lovagolnia.

— Akkor talán lehetne gyalog . . .

— Figyeljen Barker és ne szakítson félbe. Ragasszon szakállt és bajuszt. Elutazik vasúton Cubsonba. Ott felad egy sürgönyt, ezzel a szöveggel:

„Country vasutállomás. Értesítsék Rowert, hogy közbejött akadályok miatt nem vállalom a megbí-

Hilton mérnök.“

— És . . . mi lesz a mérnökkel? . . . — kérdezte aggódva.

— Semmi amiért félnie kell Barker! Megbízhat abban, hogy ha bűnt akarnék elkövetni, azt magam tenném és nem rántanék bele mást. Feleljen: vállalja?

— Igen!

— Akkor azonnal fogjon hozzá! A négy órai vonattal induljon.

Mielőtt Barker tovább érdeklődhetett volna, Robin eltűnt egy másodperc alatt a járókelők között.

A vén színész nem soká tünődött. Akárhogy is áll az ügy, eddig csak ő csapta még be ezt a fiút, Robin mindig emberséges és jó volt hozzá. Azután pedig . . . akárhogy is van: megszerette az állat nevű rablót. Hiába.

Elindult, hogy engedelmeskedjék.

Azt már nem látta, hogy a házfal mellett, ahol Robinnal beszéltek, egy félszemöldökű, macskabajusú, ősz ember áll és megelégedett vigyorral húzódik vissza. Azután a legközelebbi fához siet, ahová a lovát kötötte.

Az igazi Tigris volt.

TIZENHETEDIK FEJEZET.

A nagy hőstett.

I.

Barker bement a cubsoni állomás postájára és feladta a sürgönyt. A távirdász ablakában jól látta az arcát és gyönyörködött a kitűnő maszokban. A „Tóbiás, vagy a két napernyő“ című dalmű vikáriusát alakította ilyen szörzettel.

Egy ideig még ödögött a peronon, azután észébejutott, hogy szomjas. Beült az étterembe és hála Nelson bőkezűségének, egy heti szereplés után majdnem teljes három napi fizetését megkapta, amire évek óta nem volt példa ennél a társulatnál. Később kissé elaludt a bor és a szokatlan út hatása alatt és csak arra az éles csengő berregésre riadt fel, amely a Denverből érkező vonatot jelezte.

Hopla! Lekési az esti előadást!

Fizetett és indulni akart, de megállt. Az ablakon keresztül, egy oszlop mögött állva Robint pillantotta meg.

Nézd csak! Figyelte.

Amikor befutott a vonat, a fiatalember felkapaszkodott . . . Sokan leszálltak, néhányan felfelé igyekeztek, úgy hogy a fiatalember rövid időre eltűnt a szeme elől, de nyomban ismét meglátta, egy hosszú, csontos, sovány alakkal, akin nyugati öltözéke dacára messziről szaglott a zöldfülü.

A mérnök!

Barker kisietett a kocsmából és a közelükbe furakodott. Ezt hallotta:

— De miért nem sürgönyöztek Denverbe?

— Mert csak ma tudta meg, hogy teryeznek

valamit a mérnöke ellen. Én azért jöttem, hogy kerülő úton Folkstownba vezessem önt.

Barker megrémült. Miben vett részt? Robin elrabolja a mérnököt és megöli. Már kiléptek a pályaudvarról.

Mit tegyen?

Fütyültek. Indul a vonat! Ez huszonöt perc alatt Countryban van. Majd ott!

Felugrott az egyik III. osztályú kocsira.

Már mozgásban volt . . .

Az eltűnő állomás épületen túl, megpillantotta Robint, amint lóra ül és a mérnök elkötött egy kipányvázott vezetéklovat.

2.

A hegyek felé vágtattak. Robin úgy-ahogy, nógatta, sőt néha megütötte Hilton paripáját, hogy együtt maradjanak.

— A hegyekbe megyünk?

— Igen. Az egyetlen mód, hogy elkerüljük azokat, akik leskelődnek önre. A Rower-farm körül síma hegylánc zárja el az utat. A hegyek közzé Folkstownból nem vezet út.

— Hogy jufunk akkor a sziklákról a farmra?

— Egy helyen alacsonyabb az egyik színt ott lasszóval leereszkedünk.

— Miért lesnek rám? Hiszen a zsilip itt csak áldást jelent.

— De ezt nem értik, — dörmögte Robin.

A mérnök nem gyanakodott. Már elég kollegájával megtörtént, hogy a nép valamilyen oknál fogva görbe szemmel nézte a szabályozást, méricskélést és kishíjján meglincselték.

Robin udvariasan bemutatkozott a vonatban, mint Rower intézője és megkérte, hogy szálljon ki Cubsonban a vonatból, majd kerülő úton mennek a farmra, mert a nép egy része haragszik a mérnökre és a Country felől vezető úton lesnek rájuk.

Éjfél felé a hegyek közé értek és hűvös lett. Messze lenn a völgyben kis házcsoport látszott.

— Az ott Folkstown, — mutatta Robin.

— Csakugyan innen nem vezet út a völgybe.

— A túlsó oldalon sok kis ösvény van Folkstown felé, ez a rész gránit és bazalt. Egyetlen ösvényt sem vághattak benne.

Bum!

Egy lövés dörrent és a mérnök lova keserves nyerítéssel végigzuhant.

Bum! Bum!

Valahonnan fentről tüzelt rájuk egy láthatatlan ellenfél.

A mérnök egy bokorra zuhant, még azt sem tudta, hogy eltalálták-e, amikor Robin megragadta és berántotta egy szikla mögé.

— Megsebesült?

— Nem tudom . . . — lihegte gyorsan Hilton.

— Akkor semmi baj . . . Már érezné, ha sebett kapott volna . . .

A halódó ló keservesen nyerített és vonaglott. Robin egy pisztolylövéssel megszabadította kínjaitól.

Rimbow már ott állt mellette, a szikla árnyékában sértetlenül.

— Ki lött? . . .

— Még nem tudom. Van revolvere? — kérdezte Robin.

— Van.

Több lövés nem hallatszott.

A mérnök moccani sem mert. Robin kereste fenn, a magasabban fekvő sziklák között, hogy honnan löttek. De semmit sem látott.

— Ért maga a fegyverhez? — kérdezte Robin a mérnököt.

— Túrhető céllövő vagyok.

— Akkor figyeljen. Egy esélyünk van a menekülésre. Ha én elindulok.

— Kimegy a fedezékből?! Hiszen akkor azonnal lelövi . . .

— Nincs idő fecsegésre! Ha elindulok, maga lövésre kész fegyverrel figyel. Aki üldöz bennünket az tüzelni fog. Akkor a villanás célpontot ad és maga nyomban lő. Ahányszor villanást lát tüzel. Ha talál megmenekültünk. Ha nem, akkor végünk. Érti?

— Értem. De miért nem én megyek? Maga jobban céloz.

— De nem tudok zsilipet építeni.

Azt nem mondta, hogy képtelen lenne az apját célbavenni.

— És . . . ha magát baj éri . . . — kérdezte habozva a mérnök.

— Ha elesek, akkor maga a legelső keleti sziklapárkánynál lasszón leereszkedik és igyekszik a keleti irányt megtartani. Rövidesen eléri a folyót. Kész?

— Kész.

Robin kiugrott a szikla mögül és néhány gyors szökeléssel egy másik gránittömb felé igyekezett.

Bum! Bumbum!

Bang! Bang!

Három gyors pisztolydurranás. Majd két dörrenés a mérnök fegyveréből.

Robin egy lökést érzett a karján és valami forró futott végig az arcborén.

De elérte a sziklát. Az arcáról vér folyt. Suroltta egy golyó. A karjára megsebesült. Gyorsan, ahogy tudta, a fogával tépést csinált az ingéből és elkötötte a karját.

Minden csendes. Eltalálta a mérnök, a *Tigris*? Még egy próbát kell megkísérelni.

Felugrott és futott.

Bum! Bum! Bumbum!

Bang! Bang.

Most már nem keresett fedezéket. A golyók ott vágódtak be mellette, hogy a szikla az arcába porzott, hallotta a sivatásukat.

Mindegy! Legyen vége!

Bum! Bumbum! Bum!

Bang! Bang!

És aztán:

— Jaj! Az ördög . . . !

Valahonnan a magasból egy hang kiáltotta ezt és egy revolver hullott le csattogva szikláról sziklára, a mélybe . . .

A mérnök talált. Robin ott állt szabadon, a sziklaplató közepén, de nem jött több lövés.

— Másszon ki és vezesse a lovamat száron, óvatosan, — kiáltotta a mérnöknek.

De Rimbow ahogy meghallotta a gazdája hangját, ment magától.

Robin vállán felszakadt a ruha, a véres ing látszott. Ott is surolta a golyó. Valóságos csoda volt, hogy megmenekült.

— Jöjjön, — mondta Hiltonnak. — Siessünk!

A hold már összeért a távoli hegycsúcs fehér izzásával. Mire elérték a Rower birtokkal párhuzamos sziklaperemet lebukott az ezüst karéj és vak-sötét borult a tájra. Távol, a hold utolsó fényalábja még megcsillant a folyó ezüst szalagján.

Robin két lasszót egymáshoz kötött és megerősítette egy fa derekán.

— Mászon le!

Hilton engedelmeskedett. Alig ért földet a lába, máris melléje siklott Robin.

— Mostantól tartsa lövésrekészen a puskáját, — suttogta — és jöjjön szorosan mögöttem. Előre!

A sziklától, a sűrű fák között siető folyóig, vagy háromszáz lépés sík mezőn kellett áthaladni. Ez volt a veszélyes terep.

Robin előregörnyedve, minden árkot, gödröt fedezékül használva futólépésben igyekezett a folyóhoz. A mérnök szorosan mögötte haladt. Elérték a kimosott partrészt. Itt Robin már járt egyszer.

— Állj, mert lövök!

Egész közélről kiáltott rájuk valaki. Ugy látzik, amióta Robin belopódzott ezen az úton, az alsó partra is őrt állítottak.

— Rowerrel akarok beszélni.

— Ki vagy.

— Nem mondom meg. Rowerrel kell beszélnem személyesen. Áttörtem a peonok és folkstowniak gyűrűjét. A mérnökről hozok hírt.

Az őrszem habozott néhány másodpercig.

— Rower nincs itt, — mondta végül. — Kiment néhány emberrel, hogy a mérnököt hozza.

— Miss Rowerrel kell akkor beszélnem, sürgős, életbevágóan fontos.

— Dobd le a pisztolyodat és gyere ide a fák közé. Egyedül vagy?

— Nem, de a kísérem itt marad.

Ledobta a fegyvereit és követte az őrt. Csak Molly ismerheti fel. A Rower-farm emberei sohasem látták. Valaki fáklyát gyújtott és az arcába világított, de kis hijján elejtette.

— Ember! Te... valahol nagy cécóba keveredtél! Ki vagy?

— Miss Rowerrel kell beszélnem.

— Odavezetlek. Miss Rower éjszaka nem járkal a zsilip körül.

Innen, egy ugrásnyira az elhagyatott éjszakai vidéktől, még könnyen menekülhetett volna.

Egy másodpercig habozott.

— Jól van, — mondta, — menjünk.

3.

Ismét ott állt Molly előtt, a leány szobájában. Ketten voltak. A cowboy, aki bejelentette, nyomban visszalépett. Molly egyetlen hangot sem bírt szólani. A poros, zúzódásokkal borított, véres arcú ember még jobban elrémítette, mintha csak egyszerűen lép eléje Robin.

— A fegyvereimet elvették, — mondta Robin csendesen.

— Mit akar? — hebegte Molly.

— Elhoztam a mérnököt. Kerülő úton. A peonok és a Folkstowniak szövetkeztek. Megszállták a Country felől vezető utakat.

— Mi történt az apámmal?

— Bizonyára semmi baja, miután nem hozta el a mérnököt. A peonok esetleg megtámadnák, de a folkstowniak nem hagyják ezt. Túlságosan nagy szégyen lenne ez és nagy felelősség, ha nincs rá ok. Csak a mérnök ellen tiltakozhattak volna úgy, hogy némileg igazuk legyen.

— És maga...

— Én Culsonban lecsaltam a mérnököt a voratról és elhoztam a hegyeken át. Utközben egyetlen... támadónk volt... és ezt elintéztük.

A leány ismét végignézte a férfit, tetőtől talpig... és megszorította a torkát valami...

— Maga... elhozta?

— Igen. És azért jöttem előre, hogy egy tanácsot adjak. Senkinek sem kell tudni, hogy a mérnök megjött. Még a munkásoknak sem. A mérnök itt valamelyik szobából irányíthatja a munkát. Önnek vagy az apjának megmondhatja, hogy kell mérni, mit kell tenni, hiszen az alapterv, a főbb számítások már együtt vannak. Akkor pillanatnyilag engedni fog a feszültség...

— De a mérnököt... várják.

— Sürgőnyt küldtem Countyba, hogy Hilton nem jön. A mérnöknek tehát titokban kell itt élni.

Molly az ujjait morzsolgatta kínjában. Mi fáj? Nem tudta. Itt áll előtte ez a nyílt arcú, nyugodt fiatalember... A világ valamennyi férfije között ez lenne a legkedvesebb neki, de...

De ez egy szörnyeteg! A *Tigris* fia.

— Miért... tette... mindezt? Hiszen gyűlöl bennünket és mindenkit...

— Egyetlen kérdésére sem felelhetek.

— Maga sebesítette meg Pattersont?!

— Igen.

— Akkor . . . miért . . . értesítette a Folkstow-
niakat?

— Én követtem el mindent . . .

Molly eléje lépett, egész közel. Tágult szemmel nézett egyenesen a férfi szemébe. Sokáig álltak így.

Robin lassan elfordította a fejét. A szája szélén fájdalmas rándulás vibrált át.

— Robin, — suttogta a leány, — beszéljen őszintén . . . nem tudom . . . nem akarom hinni . . .

Hogy szerette volna átkarolni a leányt, magához szorítani, hiszen szerette! Szerette már ott fenn a menedékházban, amikor mint foglyot őrizte . . . És nem tette . . . nem tehetett . . .

— Robin, — mondta most már enyhébben, könnyes szemmel és két kezét a férfi vállára tette.

— Mit akar? . . . — kérdezte rekedten, türelmetlenül, — nem mindegy, hogy mi az igaz? A *Tigris* fia vagyok! Tigris vérem van. Kerülnöm kell, ha szeretek valakit! Minden ösöm rabló volt és minden utódom rabló lenne . . . Tigrisvér folyik az ereimben! Menjen tőlem, Molly . . . Elátkozott, ha hozzám ér . . .

Nézték egymást. És mindketten egy arcot láttak: a fél szemöldöke lepörkölve, macskabajusz, borostás áll . . .

A *Tigris* vigyorgott rájuk. Az ös!

— Menjen Molly, Hilton a folyó parton vár. Siessen.

A leány kiment. Mire visszatért Hiltonnal, a szoba üres volt. Robin az ablakon és a háztetőn keresztül, azon az úton, amelyen egyszer már beszökött, eltűnt búcsú nélkül, nyomtalanul.

4.

Hajnalodott.

Hilton mindent elmesélt a leánynak, hogy jöttek a hegyek között bujkálva, hogyan történt az orvtámadás.

— Örült ez a fiatalember, nem is vakmerő. Épeszű ember ilyenre nem vállalkozik.

Molly szinte felsikoltott, amikor Hilton elmondta Robin futását a revolvergolyók pergőtüzében.

— És... az üldözöt nem látták? Egy pillanatra sem Mr. Hilton?

— Én láttam, de igazán csak egy pillanatra. Miközben a kísérem, a második szikla mögé futott... Akkor találtam el... Kibukkant a feje egy gránit tömb mögül...

— Milyen volt... az arca?

Hilton megborzongott.

— Sohasem felejttem el. Furesa, ritkás ősz bajusza volt, a fél szemöldökét lepörkölhette valami és gondozatlan, borostás szakáll... De Miss Rower! Rosszul van?!

Molly megnyílt szájjal, tágult szembogárral meredt rá, mintha kísértet volna.

Közben fényes reggel lett. Barátságos napfény ömlött el a farm udvarán és sokféle madárhanggal telt meg a szoba.

— Parancsol... vizet?...

De a leány csak állt... nem szólt, azt az arcot nézte a levegőben, valahol.

— Jöjjön! — kiáltotta azután hirtelen. — Kérem... jöjjön... azonnal... Szent Isten!

Egyenesen Patterson szobájába vezette a mérnököt.

A sheriff már a gyógyulás útján volt. Régen felébredt és épen a pipáját tömte. Ha egészséges, akkor a hajnal már a szabadban találja.

A leány elmondta sorjában az éjszakai eseményeket. Patterson majd kiesett az ágyból, amikor meghallotta, hogy Robin a farmon járt.

— És hagyta, hogy elmenjen?

— Igen! — felelte izgalomban kiáltva Molly. — Igen! Mert eddig csak hallották a szörnyeteit, de ha látták akkor mindég segített épen valakin. Magán is segített! Miért lőtte le, ha azután megmentette?

— Hogy harcképtelenné tegyen! De Clayton mérnökkel nem volt ilyen kíméletes. És Rowerrel sem.

— Lelőhette volna orvul apát is, amikor belopódzott. Öt embert ártalmatlanná tett, elrabolta a mérnököt és nem gyilkolt!

— Beláthatja Miss Rower, hogy mindez nem valami meggyőző, ha mondjuk a jury elé állítják. En valamikor szerettem ezt a fiút és magam sem hittem volna... Dehát mivel indokolja? Ki ölt? És miért vállalná Robin, ha nem ő volt?

— Mr. Hiltont kétszáz peon és valamennyi folkstowni várta a Countryből vezető úton. Ma éjjel elhozta egyedül és ha érdeklí hogyan...

— Ahogyan nem sok férfi lenne képes rá az Allamokban, ezt elhiheti Mr. Patterson, — szolt közbe a mérnök.

— Ismételje a sheriffnek kérem, amit nekem elbeszélte, — kérte Hiltont Molly.

Hilton elbeszélte az eseményeket, ahogy lejátszódtak Culsontól a Rower birtokig.

Patterson felkönyökölt és kifürkészhetetlen arckifejezéssel hallgatta. A „csel“, amelyben Robin, mint élő céltábla magáravonta a láthatatlan ellenfél revolvertüzét, ezen az arcon is előidézett egy rándulásnyi meglepett csodálkozást.

— Azt mondja el, amit akkor látott, — szolt közbe Molly, — amikor eltalálta az ellenfelet.

— Ijesztő arcú, félszemöldökű, macskabajuszú, borostás fej.

Egy koppanás hallatszott.

Patterson szájából kihullott a pipa.

— Mit mondd?! Ember, maga csak álmodta tán...

Hilton vállat vont.

— Nem láttam azelőtt soha ezt az arcot. Nem is emlékeztet senkire.

A sheriff kételkedve nézett, hol a leányra, hol a mérnökre.

— Nem hallotta soha a *Tigris* nevét?

— Mint képletes elnevezést nem hallottam még. Két hét előtt érkeztem a newyorki főiskoláról Denverbe...

A sheriff a szék karfájáról odahúzta a kabátját, régi, nagy bőrtárcát vett elő és egy fényképet mutatott Hiltonnak.

A Havannában készült felvétel volt, a *Tigris-ről*, a ravatalon.

A mérnök felkiáltott:

— Ez volt! Egy pillanatra láttam, de akár megesküszöm rá! Ez volt az a bajusz, a szemöldök!... Csak nem ilyen beesett, sovány az arca! Esküszöm...

Döbönt csend volt. A sheriff megnedvesítette nyelve hegyével a száját.

— Csakugyan... itt valami különös van... ebben az ügyben... Kár, hogy nem bírok azonnal felkelni.

Ismét megfordult az agyában, hogy elmond Mollynak mindent Robinról. De a fiún nem segít és Jeff Olsen nagy bajba keverednék, sezgény öreg bold.

— És, — fejezte be hangosan a gondolatait, — Tex Brandon, a vén uzsorás, Jimmy Hall és Fred Norwick az ő lelkén száradnak, akárhogy is áll az ügy...

Molly felállt. A szeme furesán ragyogott.

— Én ezt nem hiszem. Semmit, de semmit sem hiszek, amiből az derül ki, hogy Robin rossz ember.

— Pedig a tények Miss Rower... Ámbár ahogy a mérnököt idehozta... És a tanácsát is megfogadnám Mr. Rower helyén. Ha azt hiszik, hogy nincs mérnök, akkor nem félnek, hogy felépül a zsilip és megnyugosznak. Titkolni kell.

— Mr. Patterson... — mondta Molly, — derítse ki az igazságot. Robin vállalni akarja az apja bűnét és ártatlan. Tudom! Érzem.

A sheriff közben ismét felvette a pipáját és rágyujtott.

— Jól van Miss Rower. Igazságot deríték erre az ügyre, ha lehet...

Molly arca lassanként ismét elkomorodott. „És azután?“ kérdezte magában. „Ha nem gyilkos?... Mit várok, mit remélek? Hiszen...“

Tigrisvér!

TIZENNYOLCADIK FEJEZET.

A Tigris nyomában.

1.

Robin visszatért a sziklához és sebesen mászott a lasszón... Rimbow türelmesen állt a helyén ugyanahhoz a fához kötve, amelyre a lasszót erősítette.

Szeretettel megveregette az állat nyakát, azután elindult az egyik magasba kanyargó ösvényen.

Megkeresi!

Szeretet, vérségi kapcsolat elmúlt benne. A vakmerő rabló ős legendája egy aljas orgyilkosban meghalt, amikor megismerte az apját.

De mégis az apja!

Megsebesült, talán meg is halt. Keresésére indult. Milyen furcsa, hogy egyszer sem látta szemtől-szembe és lehet, hogy már nem is látja, vagy csak holtan...

A mérnök lovának a hullája még ott feküdt. A golyó kissé rézsút balról érte az állatot. Tovább haladt a lövés irányában, fel a kacskaringós ösvényen.

A sziklaplatón két üres töltényhüvelyt talált. A nyomok szerint a *Tigris* tovább osont innen, bi-

zonyára azért, hogy megkerülje őket. Így jutott el Robin egy nagy bazaltkiugróhoz.

Ott visszahőkölt.

Vér!

Itt érte találat a *Tigris*. Erősen vérzett, ez látszott a nagy, sötét folton. Néhány töltényhüvely hevert a földön és eltépett rongyfoszlányok, ahogy gyorsan bekötözte a sebet... Ilyen állapotban nem juthatott messzire.

A szikla túlsó felén levezető úton Robin ismét lóra ült. Könnyen követhette a *Tigris*. Itt is, ott is vérnyomok. Azután egy pisztoly. Bizonyára kiejtette lovaglás közben. Nagyon gyenge lehetett, félig eszméletlen. Különben nem vesztette volna el az egyik pisztolyát.

Ahogy az ösvény aljához közeledett, egy helyen feltúrt földre lett figyelmes. Itt megállt és a ló kikötve várakozott.

Ismét vér és foszlányok.

A *Tigris*, úgylátszik, szorosabbra igazította a kötést és lóra ült! Ilyen vérveszteséggel! Micsoda fizikum!... Követte a patanyomokat. Bizonyosra vette, hogy a halódó rablót ott találja valahol az útfélen, a nyeregből lefordultan. De tévedett. Kilonétereken keresztül követte a holtrasebzett *Tigris* nyomát, egyre álmélkodva. Még mindig bírja!

... Egy kis patak mellett, már közel a völgyhöz, újra feltúrt föld és vértől ázott rongyok. Itt megállt a *Tigris* és kimosta a sebet... Friss tábor-tűz maradványa látszott, kormos fű, hamu... Evett és pihent bizonyára.

A völgy felé lejtő mély talajban még könnyeb-

ben követte a ló nyomát. Balra kanyarodott, nem a vasút felé, hanem a lakatlan, végtelenbenyúló, bozós rétság irányába.

Eh! ha akárki is: az apja. Ápolni fogja, élelmet hoz neki és amikor lábadozik, de még nincs ereje védekezni, elviszi innen a *Tigris*t. Ha kell, erőszakkal is...

Az apja!... Hiába!

Még teljes egy óráig követte a csodálatosan szívós ember nyomát. Azután megpillantott a távolban egy deszkabódét. Valami indiánus vagy csavargó lakhatott benne, ki tudja milyen régen. A patanyomok egyenesen a kunyhó felé vezettek.

Ott van, ez biztos. Nem mehetett tovább. Mit tegyen?

Még halálrasedzeten is elkerüli az embereket. Nem kér segítséget. Ő a *Tigris*!

Sebes ügetésre ösztökélte Rimbowl. Bármit is tett, bármennyire hideg itt belül minden, ha rá gondol, mégis csak az apja fekszik ott benn, magára hagyatva, súlyos sebbel.

A kunyhó elhagyatottnak látszott, az ablaka mögött semmi, az ajtó nyitva. Vágtatva igyekezett elérni.

Bumm!

Lövés dörrent az ablak mögötti sötétből. A golyó ott zizzent el a füle mellett.

Megrántotta a szarát. Elzsibbadtan az iszonyadtól ült a nyeregben és a ló felágaskodott, mintha ő is elszörnyedne...

Az apja!!

Bum! Bumbum!

Robin szinte sikoltva kiáltott, mint aki megörült e pillanatban, hogy ilyen szörnyetegtől lett! Azután megsarkantyúzta a lovát és ököllel verte az állat fejét, úgy nyargalt el eszeveszetten a kunyhó közeléből.

Bum! Bum!

Még két golyót küldött utána a Tigris és az egyik igazán csak miliméterekkel hibázta el a fejét.

2.

Folkstownban helyreállt a nyugalom. A lakosok közben megegyeztek a peonokkal, hogy az egyre hatalmasabb folton elmocsarasodó legelők helyett az indiánok földjére terelhetik a marhákat.

Ez volt az első eset, hogy a rosszhírű rabló peonok barátkozhattak a folkstowniakkal. Nem valami szívélyes barátság volt, ez meglátszott a fehéreken, ha a városba bevetődött egy indián, de mégiscsak jóviszonynak nevezhetjük a régebbi állapotokhoz képest. Még azt is megszokták, hogy Mikhuwian, a főnök, beüljön közéjük a kocsmába. A közös ügy sokmindent áthidal.

— Azt hiszem, — mondta a szeplős Hiron, — hogy Rower hiába vár új mérnököt a városból. Hire ment Clayton esetének és nem akarózik a denveri uraknak idejönni, méricskélgni.

— Aljas gaz volt, aki megölte Claytont, — mondta a kövér kocsmáros, — de a mi ügyünket jól szolgálta. Ez bizonyos.

— Adj whiskyt és szódát, — mondta Mikhuwian.

A kocsmáros dühösen töltött és a főnök elé tette.

— Rosszkezdvének látszol, Allan, — mondta a sheriff egyetlen, hosszú kisujjakörmét két foga közé ékelve — pedig aszondom inkább odaát a zsilipnél van ok a rosszkezdvre.

— Nem tetszik ez a csend. Rower nem az az ember, aki így visszavonul.

— A mérnököt várja, — vigyorgott Hiron.

— Miért nem utazik Denverbe, hogy elhozza? És . . . miért dolgoznak éjjel-nappal most is? A hegyről jól látni a fáklyákat . . .

— Hát van ott olyan munka is, homok elhorvás, partfeltöltés.

— Hm . . . És ha szép lassan elkészül valahogy a zsilip?

— Mérnök nélkül?

Allan hallgatott. Nyomott hangulatban ültek.

— Peonok szívesen támadni fehér gonosz embert, amikor akartok, — szólt közbe a főnök.

— Csak úgy a vak világba nem ontunk vért, — mondta a kocsmáros.

— És várakozás közben lassanként minden legelő mocsár lesz! — kiáltotta Hiron indulatosan.

Ez igaz volt. Komoran ültek.

— Azután, — szólt közbe egy másik, — úgy tudom, Rower katonákat is kért a kormányzótól. Ha katonákat küldenek, akkor késő. Nem tehetünk semmit.

Nyomott hangulatban ültek. Alig nyult időnként a pohárhoz valamelyik.

Most egy ló állt meg nagy vágatásból a vendéglő előtt és hallatszott, amint leugrik valaki. Azután egy poros, lihegő cowboy jött be. Valamennyien felugráltak, mert megismerték Rower egyik legényét.

— Üljetek le . . . — lihegte, — egyedül jöttem és elhatároztam, hogy hozzátok állok. Nem bírom! Szerettem mindig Rowert, de ezt nem akarom . . . A legelőt teszi tönkre.

Nagyot fújva leült.

— Adj innom, — mondta a kocsmárosnak. A folkstowniak még mindig kevés bizalommal néztek.

— Mit akarsz? . . . Valami újabb ravaszság Rower részéről?

— Nincs benne ravaszság. És Rowernek semmi köze az üggyhez. Már nem egy legénye otthagytta. De én egyenesen idejöttem, mert nem akarom, hogy elkészüljön a zsilip.

— Hogy készülne el?

— Öt nap alatt kész! Hát nem látjátok itt lenn, napról-napra elpocsolyásodni a folyót, arra fent meg előnti Rower legszebb legelőit, olyan duzzadt. Isten ellen való véték.

— Hát a mérnök nem hiányzik? — vetette közbe Hiron.

— A mérnök itt van. Előttünk is tiktolták eleinte, de már mindenki tudja.

Halotti csend lett.

— Becsempészték, — folytatta a legény. — Becsaptak mindnyájatokat. A hegyeken át, éjszaka hozták. Azért jöttem, mert öt nap múlva már készen lesz a zsilip és nem akarom, hogy meghaljon a rétság.

— Mivel... bizonyítod, hogy ez igaz? — kérdezte a kocsmáros.

— Én hiszek neki! — kiáltotta Allan és nagyot csapott az asztalra. — Fiúk! Estére készen álltok?

— Akár egy perc múlva.

— Az lenne hamar, — mondta az indián. — Este jönni emberekkel és támadni őket oldalról... Van nyíl száraz fűvel... Felgyujtani farm...

— Eredj! — mondta Allan — és este légy itt a peonokkal. Ma leszámolunk.

— Küldjetelek előbb üzenetet, — mondta a cowboy, — talán lehet vele okosan...

— Eh! Pokolba a sok tárgyalással!

Egy perc alatt teljes volt az elhatározás. Szedelőzködtek és elindultak, hogy megszervezzék az esti kirándulást.

... Valaki, aki a hegyoldalból látta, amint Rower legénye Folkstown felé nyargal és idáig követte, végighallgatta a tanácskozást, lóhátról, a kocsmá ablakából. De az izgatott folkstowniak nem vették észre.

Amikor Mikhuwian lóra kapott, hogy a peonokér menjen, megveregette a paripa nyakát és odasúgta:

— Gyerünk Rimbow! Azt hiszem kezdődik a tánc.

3.

Mikhuwian a törzsfőnök indiánsebességgel nyargalt a kenyon felé, ahol a peonok földje kezdődött. Hirtelen surranó zajt hallott a feje felett, jól tudta, mi ez, oldalt hajolt, visszarántotta a lovát, de már elkésett . . .

A lasszó ráhullott, összerándult a felsőtestén és Mikhuwian kibukott a nyeregből. Csak azt érezte, hogy vágat vele a hurok sebesen, földön, bokron, köveken át, azután elvesztette az eszméletét.

Robin nem vonszolta halálra a főnököt. Néhány ugrást tett még Rimbow ellenkező irányba, azután a cowvboy leszállt a nyeregből. A megköztözött idiánt lóra pányvázta és elnyargalt.

Délután volt. Egyenesen Rower farmjához lovagolt. A fegyveres ör lába elé dobta a törzsfőnököt.

— Küld a gazdát! Gyorsan!

— A zsilipnél van.

— Akkor Pattersont! Gyerünk! Egy-kettő!

Amikor Patterson meglátta, pisztolyt rántott.

— Add meg magad . . .

— Most ne velem bibelődjék! Örüljön, ha megússza a fejbőrével a mai napot.

— Szállj le a lóról.

— Nem szállok le! Figyeljen maga fajankó! Este a folkstowniak támadnak. A peon főnök a harcosaiért ment, amikor elfogtam. Amíg Folkstownban megtudják, hogy Mikhuwian nem értesítette a törzset és elmennek az indiánokhoz, éjfél

lesz. Nem sok idő, de elég ahoz, hogy felkészüljenek.

— Ha csakugyan így van, akkor most derék ember voltál.

— Rowert elárulta egy legénye. Követtem és kihallgattam a tanácskozást. Tudják, hogy itt a mérnök és öt nap múlva meglesz a zsilip. Irgalomra nem számíthatnak. Sok szerencsét.

— Allj!

— Megyek Countryba, talán sikerül egy pár legényt összeszedni, ha nem, akkor visszatérek magam.

Megsarkantyúzta Rimbowlt és elvágatott.

A sheriff ott állt revolverrel a kezében, de nem lőtt utána.

TIZENKILENCEDIK FEJEZET.

A nagy összecsapás.

1.

Már nem játszották a „Csillagos Lobogót“. A társulat útrakészen állt, csak az utiköltség hiánya tartotta vissza őket. És a vendéglős, akinek tartoztak. Nelson egy utolsó, úgynevezett „fő-diszjtalom-előadást“ tervezett vasárnapra, de nem sok reménye volt. Akármilyen szép is az amerikai katonaelet vidám és borus dalaival, a nézők megunták és alig számíthatott bevételre.

Barker már napok óta búskomor volt. Senki sem tudta, mi a baja. Alig evett és ami még fel-

tűnőbb volt: alig ivott. Végül úgy érezte, hogy nem bírja egyedül elviselni a titkot. Megkereste az igazgatót.

— Nelson! Beszélnem kell veled. Sürgős szükségem van rád.

— Öregem, tudod, hogy nekem sincs.

— Nem pénzről van szó.

— Ami a vacsorát illeti . . .

— Eh! Nem érdekel. Egy bűn terheli a lelkiismeretemet.

Leültek az elhagyatatt ponyváskocsi lépcsőjére.

— Nelson . . . Tudod, hogy ki volt az a fiatal ember, aki a multkor megszólított?

— Nem. Te tudod?

— Igen. De megint elfelejtettem . . .

— Sugó nélkül nem vagy ember.

— Ez az illető az állatnevű rabló!

— A Kenguru!

— Nem, nem . . . vérszomjas és villámgyors..

— Szunyog?

— Lehet. Mindegy, — legyintett mélabúsan —

Az az ember a szemem láttára eltüntetett egy mérnököt. Én sürgönyöztem, hogy az illető nem jön. És . . . egy mérnököt már megölték a szemem láttára . . .

— Minek avatkozol ilyesmibe?

— Most . . . nem tudok aludni . . . Hátha . . . talán . . . megölték . . . és én segítettem.

— Dehát ki ez az állatnevű ember?

— Híres rabló! Sok pénz van kitűzve rá . . .

— Ha feljelentetted volna, — mondta Nelson, — a kitűzött díjból már régen úton lehetnénk.

— Ostobaság! Ez az ember olyan volt hozzám, mint a fiam.

— Egy okkal több, hogy feljelentsd. A fiadat ismerem.

— Megmentette az életemet.

Nelson vállat vont:

— Most csak ülj le és fogd be a szádat, még bajba kerülsz és az rossz reklám lenne a társulatnak.

Nelson mindent a színház működése szempontjából nézett. De hívták már a színpadra, tehát ott hagyta a barátját. Barker egyedül maradt kétségbeesetten töprengve. Micsoda élet öreg napjaira!

— Barker.

Robin állt mellette. Felugrott, hogy elfusson, vagy mondjon valamit, de csak állt és a feje enyhén rezgett.

— Még mindig fél tőlem . . . ?

— A . . . a mérnökkel . . . mi van?

— Hogy érti ezt?

— Él?

— Semmi baja. De ma este meg akarják ölni és akkor maga is belekeveredik.

— Tudtam! — nyögte.

— Én becsempésztem Rower farmjára. Ez istenes cselekedet volt és büszke lehet rá. Zsilipet épít titokban.

— És ezt tiltja a törvény?!

— Nem. De a nép ellene van. Öreg Barker, ráfér magára egy kis nyugalom végre. Megcsinál-

hatja a szerencsáját. Ez a Rower gazdag ember. Akar olyant tenni, hogy egy életre lekötelezze?

— Ha nem zárnak be miatta. Nem csinállok több kanapét.

— Olyat kell tennie, amiért kitüntetik! Ide hallgasson . . .

Leült mellé a lépcsőre. Az öreg először figyelemmel hallgatta. Később hevesen tiltakozott, a mellét verte és megesküdött valamire, sőt egy kicsit sírt is.

De végül Robin meggyőzte.

— Eddig nem érte baj, ha nekem szótfogadott. Ezt jegyezze meg. Szóval este itt találkozunk.

— Maga mindenre rávesz . . . Mit csináljak?

— Fogadjon szót.

Robin sietett a kocsmába. Egy pár legényt esetleg talál, aki eljön vele harcolni Mindenestre segíteni kell. Ha másképp nem, hát egyedül is visszatér. Egy éles hang kiáltott most a közelében:

— Fogják el! A *Tigris!*

2.

Nelson volt. Felismerte az illetőt, aki annak idején a kocsmában Barkerrel suttogott. És ebben a pillanatban a név is eszébejutott: A vérengző, akit hírből ő is ismer, de mennyire ismeri, körözüvényekből, ujságcikkekből! De bolond is volt, hogy nem tudta; a *Tigris!* Nyomban az útiköltségre gondolt és kiáltott.

— Fogják meg! A *Tigris!*

Egyszerre tíz revolver ugrott ki a tokjából.

Ha Robin egy lépést, vagy egy mozdulatot tesz, szitává lövik. Tehát megállt.

Nelson egész testében remegve mondta, rámutatva:

— Maga . . . maga a Tigris! . . .

— Az hát. Na és?

Tíz perc múlva bilincsek között ült a börtönben. Csak azt kérte, hogy Barkerrel beszélhessen. De a sheriff megtagadta a kívánságát.

3.

Csendes és békés völgy ez a Folkstown. Innen a hegyekből, olyan mint valami kis paradicsom. Apró fehér házaival, farmjaival; dús fáival. Túloldaltól a kopár sziklák csipkeháttere; csupa derű, hangulat, harmónia.

. . . És a Rower-farm körül serényen hordták a torlaszokat. Minden cowboy a fegyverét nézegette. A kerítést homokzsákokkal erősítették meg és a zsilip körül, kidöntött fákkal zárták el az utat.

A Peon törzsfő a huszadik korbácsütés után mindent bevallott.

— Nem akarják a zsilipet és mi sem akarjuk.

— Szóval a folkstowniak egyesülnek a Peonokkal?

— Igen.

— Felkötni! — javasolta Bob apó.

— Sőt, — mondta Rower, — szabadon bocsátjuk.

— Tessék?! — hüledezett Patterson, aki szintén ott állt a puskájával harcra készen. — Ezt a

gazembert, akinél csak a folkstowniak alantasabbak, mert indiánokkal szövethetnek a fehérek ellen?

— Visszamehetsz Folkstownba — mondta Rower a főnöknek. — Azt üzenem neki, hogy szívesen elkerülöm a vérontást, ezért tudják meg, hogy felkészülten várunk. Vágjátok el a kötelét.

A cowboyoknak nem tetszett ez a megoldás, de engedelmessé váltak.

A törzsfőnök szeme dühösen villogott és szó nélkül elnyargalt.

— Ostobaság! — mondta Patterson, — egy megkorbácsolt törzsfőnökkel a visszatérő halált biztosította szabadon.

— Mindegy. Tudják meg, hogy várjuk őket! Talán akkor észbekapnak.

— Dehogyan! Hiszen túlerőben vannak!

— Meglátjuk, — mondta elszántan Rower. — Fiúk, aki fél, az elmehet békében. Senki se áldozza fel az életét, aki nem hisz abban, hogy fontos és jó amit teszünk.

A maroknyi csapat azonban kitartott gazdája mellett hűségesen.

4.

Jóval éjfél után csend volt a farm vidékén. Három cowboy előrsnek ment. A környék magaslatairól figyelték a tájat. Egy óra felé egy csapat madár kezdett keringeni Dél felől. Ezeket felriasztotta valami . . . Egy fegyver is csillan . . .

Az előrs kilövi a fegyverét, hogy jelt adjon másik két társának és nyargal, vissza.

— Jönnek!

A farm keleti oldalán az indiánok kezdték a támadást . . . Bokrok és dombok fedezéke mögül tüzeltek és elszórt rajvonalba kusztak a ház felé.

— Ne pazaroljátok a golyót, — mondta Rower. — Csak biztos célra löni!

A folyó felőli részen a fehérek száz főnyi csapata várakozott. Ha az indiánok magukra vonják az erő nagy részét, akkor ők innen rohamoznak.

— Rowert keressétek, — mondja Allan. — Ha öt leterítjük, akkor nem fognak küzdeni.

Nyomasztó csend volt a fülledt éjszakában. Csak az indiánok löttek néha és előbbre kúsztak. Rowerék alig viszonozták a tüzet. Ha néha eldörrent a puska, akkor valamelyik túlmerészen kuszó indián felordított és egy ellenséggel kevesebb volt. Azért lassan mégis közeledtek.

Amikor a peonok a meredek hegyoldal közelébe értek, fentről, ahonnan nem várták, sűrű sor-tűz ropogott rájuk hirtelen.

Fedetlenül érte őket a tűz! Akit nem talált golyó, az meglepetten felugrott, de erre a farm felől is megnyitották a tüzet.

Patterson ötlete volt, hogy a szikláról, ahonnan Robin jött a mérnökkel, oldalba kapják az indiánokat. Ordítás, jajgatás és zűrzavar.

— Rajta! — kiabálta Rower, — rohanjuk meg őket.

Kíméletlen puskatús és revolverharc kezdődött, de nem tartott sokáig. A meglepett vörösök első csoportja megfutamodott.

A folkstowniak a folyó felőli oldalon nem lát-

hatták, mi történt. A lövés és orditozás azonban jól hallatszott.

— Valami baj lehet, odaát, — mondta nyugtalanuul Allán.

Egy fehér jött futva. Ezt összekötőnek küldték a Peonokkal.

— Visszaszorították a vörösöket! A sziklákról is löttek!

— Talán segítséget kaptak? — kérdezte idegesen a sheriff.

— Dehogy! Felmászott egy pár ember laszszón és onnan rájuk cserdítettek! — mondta Hiron.

— A mindenségít! Most mi lesz?

— A főnök szedje össze az embereit és kezdjen új támadást, — parancsolta Allán.

— És mi?

— Nem várunk tovább! Előre!

Sortűz! A lovascsapat nekirugtatott. Ugyanakkor néhány nyílvesző égő fűnyalábbal a farm irányába röppent . . . Most már szüntelenül ropogtak a fegyverek és egyik égő fűcsomó a másik után repült felettük.

— Két ember . . . vízzel és pokróccal . . . a tőre . . .

Öten már holtan vagy harcképtelenül feküdtek. Az istálló kigyulladt és az udvar felőli részen betörték a torlaszt!

— Nincs tovább uram! — mondta lihegve Bob és a vállára szorította a kezét, mert megsebesült.

— Mi van? . . .

— Elvesztünk . . .

— Lőni az utolsó golyóig!

. . . A vad lövöldözés elől kissé megtorpantak a támadók . . . De hiába. Nem lehetett reményük a túlerő ellen.

A fehérek egy kis csoportja, Hiron vezetésével átgázolt a folyón és már benn volt a farmudvarban, egy gazdasági épület mögé húzódtak és onnan tüzeltek.

Rower emberei közül már vagy huszan fekdtek súlyos sebbel. A tűz az istállóról átterjedt a cselédépületre . . .

— Rower! Tegyétek le a fegyvert! — harsogta egy hang a puskalövések másodpernyi szünetébe. Allan volt.

A válasz vagy húsz lövés volt a hang irányába . . . A tűzfényben fetrengő sebesültek, a puska-porfüst fojtó szaga pokollá tették a farmot.

Rower egy biztos lövéssel leterítette a szeplős Hiront.

— Magad kerested ezt a golyót gazember!

Egy gazdasági épület mögött védte magát a maroknyi csapat, de fogytán volt a töltényük is . . . Az ellenség egyre közelebbi fedezékek mögül tüzelt . . . a kör bezárult . . .

Vége!

És ebben a legválságosabb pillanatban megszólalt egy trombita! Élesen, messzehangzóan recseget a rohamrahívó jeladás és a fehéredő ég hajnali világosságában szuronyok és egyenruhák tüntek fel! Egy lovastiszt kardja villan.

Itt vannak a katonák!! A szoroson át amerikai uniformisok közeledtek futólépésben...

Lövésre kész fegyverrel, szuronytszegezve..!

A trombita recsegett. Az egyik dombon lecsatolják a gépfegyvert . . . A többit nem várta meg senki. Először az indiánok futottak. Lóra kaptak és elvágattak rémulten.

Jól tudták, hogy mit jelent az Államokban a katonai segítség. A folkstowniak döbbenten álltak, mintha csodát bámulnának. Nem menekültek, de nem is moccantak.

— Dicsőség az Istennek, — suttogta Patterson és levette a kalapját. Valamennyien födetlen fővel álltak . . .

Miután eltisztultak az indiánok, a folstowniak is igyekeztek elkerülni a katonák közeléből.

A csatának vége volt . . . A tiszt lóra ül, villan a kardja és a menet jön a Rower farmhoz, ahol boldog emberek éljeneznek.

A katonaság szép rendben befordult az udvarra. És a tiszt méltóságteljesen fogadta Rower üdvözlését, azután így felelt:

— Mr. Rower! A társulat öntől várja utiköltését. Nincs egy huncut centünk! . . . Nevem Barker.

Egy katona kezében büszkén lengett a „*Csillagos Lobogó*“.

5.

Az eset előzményei:

Robin elfogatását megelőzően rábeszélte Barkert, hogy jöjjön el a társulattal este, egy szabad-

téri előadáson, bemutatni a „Csillagos Lobogó” című dalművet.

— Hol?

— Folkstownban, Rowernek.

— De hisz azt mondta hogy ott harc lesz?

— Ha maguk megjelennek a dalmű jelmezeiben, akkor nem lesz. Ki mer itt a katonasággal harcolni?

— És ha valaki mer? Akkor mit csinálunk mi a katonaruhában?

— Nézze, ha megteszi és a társai is beleegyeznek, akkor Rower hálájára egy életen át számíthat. Nagyot tett akkor Barker . . .

— Hm . . .

Megbeszélték, hogy este találkoznak. De közben Robint elfogták. Barker tanácsot kér a tenoristától és az apaszínésztől.

Végül is úgy döntöttek, hogy megpróbálják.

— Jó reklám lehet belőle, — vélte Nelson, akit később szintén beavattak.

És este útnak indultak, élükön Barkerrel az ezredes szerepében.

6.

És megérkezett az igazi katonaság . . .

A Peonokat áttelepítették a veszélyes törzsek számára kötelező elkerített indiánterritoriálisra. A zsilip készen állt és semmi sem hátráltatta többé a befejezést.

A kormányzó jelen volt a duzzasztó gát felavatásánál, de az ünnepség a folkstowniak részvétele nélkül folyt le.

És Molly . . . Ő ugyan részt vett az ünnepségen, de igen sápadt volt és a szemei vörösek. És a Rower farm nagy ünnepi ebédjén csak kínnal nyelt le néhány falatot.

A kormányzó egyedül maradt a szobájában, hogy lepihenjen az utazás előtt. Kopogtak.

Molly lépett be sírva:

— Mr. Hunton . . . Robint . . . halálra ítélték . . .

— Tudom. Holnap végre is hajtják!

Amikor a leány sírásban tört ki, kissé megnyült.

— Legyen okos Molly, csak nem hiszi, hogy megkegyelmezhetek . . .

— De . . . de igen . . . Ártatlan! — kiáltotta zokogva és remegett egész testében. — Ártatlan!

— Látja. Gyáva orgyilkos! Ő maga is beismerte, hogy hajnali háromkor megölte Fred Norwickot, utána Jimmy Hallt . . .

— Ártatlan!

— Patterson mindent kiderített.

— Ő is tudja, hogy Robin apja a gyilkos! A *Tigris*! Azért vállalja ő!

— Ezt nem bizonyítja semmi . . . Molly kérem, nálunk Amerikában a kegyelemhez legalább annyi indok kell, mint egy felmentő ítélethez . . .

— Patterson tudja!

— Hol van Patterson?

— Nem tudom . . . — sírta kétségbeesetten Molly.

— Patterson fent járt a sziklán, Hilton mérnökkel. Elmeséltette a támadást . . . Azután elindult a nyomok után, mint Robin. Ennek egy hete. Azóta nem tért vissza.

— Azután emlékezzen a hajnali támadásra . . . A vonat ellen . . . Mit tudna itt felhozni a fiú mentségére Patterson? — mondta a kormányzó.

Nem ölt meg senkit!

— Mégis, én magam láttam, beszéltem vele! Hajnali félnégykor feltartóztatta a kormányzó vonatát . . . Nagy bűn ez!

Molly mozdulatlanul állt. Az agya sebesen dolgozott. Azután felkiáltott:

— Ártatlan! És maga a tanu, Mr. Hunton!

— Hogy érti ezt?

— Backford Lane félnapi út Birckhamtól! . . .

Nem?

— Ez igaz . . . de mit használ a fiúnak!

— Ártatlan! Mr. Hunton! Mert *hogyan* ölhette meg Fred Norvichot Backford Lane-ben, háromnegyed háromkor és egy órával később Jimmy Hallt Torontóban, amikor Birckman előtt feltartóztatta a vonatot, három órakor?

A kormányzónak nyitva maradt a szája meglepetésében.

— Az . . . ördögbe . . .

— Ön a mentőtanu! Félnégykor beszélt vele sok mérföldnyire a tett színhelyétől!!! — kiáltotta

-- És holnap kivégzik!

— Jimmy! Hej Jimmy! — A kormányzó egy

ugrással kinn volt az udvaron. — Vágtass County-ba... Várj... írok... Így... Vidd azonnal . . .

A kivégzés elhalasztását rendelte el. Ujrafelvétel Robin ügyében! Az utolsó percben . . . A kormányzó verejtékező homlokkal nézett a vágató után . . . Kínos lenne, hogy ő, a kormányzó ismerte az alibit és most kivégeznék . . .

Visszament a szobába:

— Ez igazán okos volt öntől, Miss . . . Vízet! Hé! . . . Jöjjön valaki segíteni!

Molly ájultan zuhant a padlóra.

7.

Robin perének második tárgyalása bővelkedett az izgalmakban.

Az elnök neuraszténiás lett. Ilyen még nem volt! A felmentő bizonyítékok dacára a vádlott konokul beismer.

— Én öltem meg Fred Norvickot és Jimmy Hallt is.

— Hogy lehetett ön Backford Lane-ben gyilkos, amikor Birkhamben volt és feltartóztatta a vonatot?

— Tévedés van az időben.

— Maga ölte meg Fred Norvickot?

— Igen.

— Ember! Ne hazudjon!

A vádlott csökönyösen vallott.

A hallgatóság körében zürzavar és izgatottság lett úrrá. Most felállt a védő:

— Uj tanu jelentkezett az imént. Kérem, hogy azonnal hallgassuk meg.

Az elnök helyt adott az indítványnak. Feszült várakozás . . .

Jött Patterson. Nagy utat tehetett meg a sheriff, mert csupa por volt, a ruhája szakadt. Így állt a zsüri elé.

— Mit kíván? — kérdezte az elnök.

— Vallomást akarok tenni, amely világosságot derít az ügyre.

— Kicsoda maga.

— Patterson a birkhami sheriff; ismerem a gyilkost.

— Ez az ember azt állítja, hogy ő ölte meg Norvickot és Hallt.

— Hazudik, mert azt hiszi, hogy az apját védi.

— Maga tudja, ki a bűnös?

— Tudom! A bűnös lediktálta vallomását, tessék!

— Hol van az illető és kicsoda?

— Tegnap este meghalt és Jeff Olsennek hívták a kutyát, amíg élt.

8.

Kellemes, hűs, nyári este volt. Együtt ültek a Rower-farmon és Patterson mesélt.

— Elindultam a szikláról a nyomok után és megérkeztem a kunyhóhoz, ameddig te is követted a Tigris nyomát Robin. Egy halódó sebesültet találtam ott szörnyű állapotban. Azonnal felismer-

tem! Jeff Olsen! Ezért tartott távol téged, amíg a *Tigris* szerepét játszotta itt. Bajuszt növesztett közben és lenyírta kissé a félszemöldökét... de te megismerted volna azonnal és én is felismertem. Mindent bevallott. Ő a *Tigris* alvezére volt. Az apádat, Weller doktort, megölte, mert az is résztvett a *Tigris* elleni expedícióban Rowerrel. Ez az a támadás, amelyre olykor visszaemlékszel. Olsen és a banditák rátörtek az apádra. A *Tigris* fia csakugyan nála volt, de a gyerek meghalt. Olsen félt, hogy a *Tigris* egyszer még bosszút áll rajta ezért, ha kiszabadul. Weller leégett háza és legyilkolt háznépe között egy síró gyermeket talált, Robint! Kapóra jött neki az orvos fia! Ezt neveli tovább a *Tigris* elhunyt gyereke helyett. Magához vette a kisfiút és elmenekült vele. Azután más néven letelepedett Birkhamban, mint tisztességes ember. Robint a bosszúnak nevelte. Hogy egy napon, ha majd közli vele a *Tigris* történetét, akkor megölje Rowert és a többit. De az a nap, amikor az apját megölték, félénkké tette Robint. Tex Brandon, aki uzsorás is volt, mostanában szorongatta Olsent az adósságaiért. Ez fontos indító oka volt, hogy Olsen elkezdje a leszámolás nagy komédiáját. Robin gyávasága reménytelenné tette a bosszút. Érezte, hogy öregszik és terveiből nem lesz semmi. Akkor kezdett bele a szörnyű játékba. Robint azzal a mesével, hogy a *Tigris* az apja volt, nekihajtotta a világnak. És ő, Olsen Jeff ölt. Természetesen Robinra esett a gyanú. Olsen végzett Tex Brandonnal a kocsmá közelében, miután Robin veszekedett vele. Azután vágatott tovább Robin útvona-

lán. Időközben megváltoztatta az arcát, hogy a Tigrisre emlékeztessen. Így halt meg sorba Fred Norvick, Jimmy Hall és Clayton. Olsen ölte meg valamennyit és Robinnal fedezte magát. Amíg Hilton mérnök golyója végül halálra sebezte. Ott haldokolt egyedül, amikor rátaláltam. Mindent beismert. Igazi báránybőrbe bújtatott fenevad volt. És évekig, mint türelmes képmutató élt, hogy megvalósítsa bosszúját, a *Tigrisért*.

— Most mi a teendő? — kérdezte Rower.

— Szerintem, — jegyezte meg halkan Barker, aki szintén jelen volt, — legfőbb ideje, hogy varcsorázzunk...

*

... Molly kint állt a tornácon.

Jól hallotta, hogy melléje lép valaki, de nem fordult meg.

— Molly...

Az a bizonyos valaki átkarolta. Most sem fordult meg, csak lehúnyta a szemét.

— A legenda, — folytatta a mellette álló, — szétfoszlott... A *Tigris*-vértől nincs mit tartani... Most...

— Most?

— Kérdeznék valamit...

De nem kérdezett semmit. Csak álltak ott. Azután csendesen megcsókolták egymást és távolról odahallatszott a zsilipen átzúgó víz tompa harsogása a jószagú estében...

*

Azóta húsz év telt el. Sok ház épült és még több farm. Kiderült, hogy a legelőnek és földnek csak áldás a zsilip, mert lehetségessé teszi a mesterséges öntözést.

És kiderült, hogy a zsilip mindenkinek áldás.

A vasút olcsóbbá tette az árucikkeket és nem kellett csaló yenki ügynökök ócskaságait drágán megvenni.

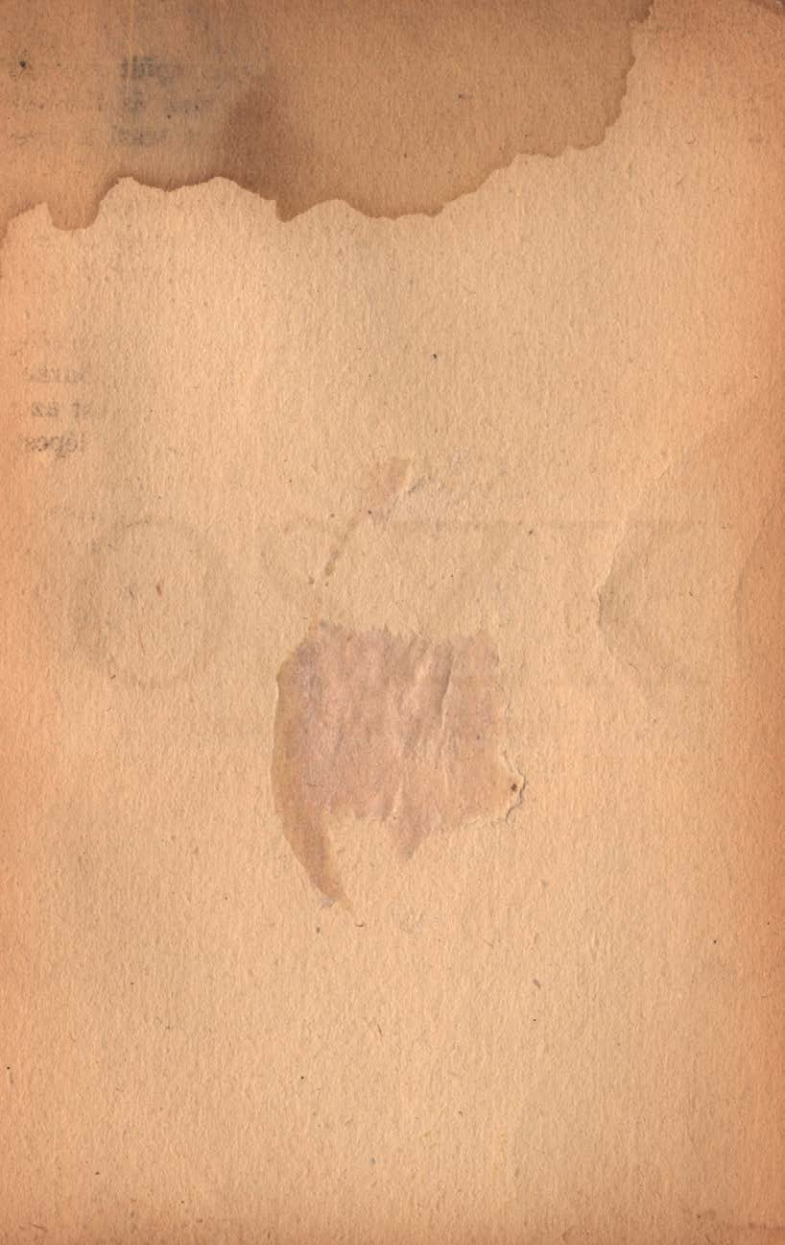
A kisváros bekerült a Kelet vérkeringésébe, mert a zsilip után vasútállomást is kapott. Barker, akit Rower nem hagyott többé a sorsára, most azon fáradozik, hogy színházat alapítson, de ez a lépcsőfoka a haladásnak még várat magára.

Folkstown fellendült, boldog, megelégedett emberek lakják és a városka képviselőtestülete Allan javaslatára zúgó helyesléssel megszavazta, hogy a pályudvarhoz vezető útvonal, hálájuk jeléül legyen Folkstown jótevő zsilipjének megépítője után:

JACK ROWER UCCA.

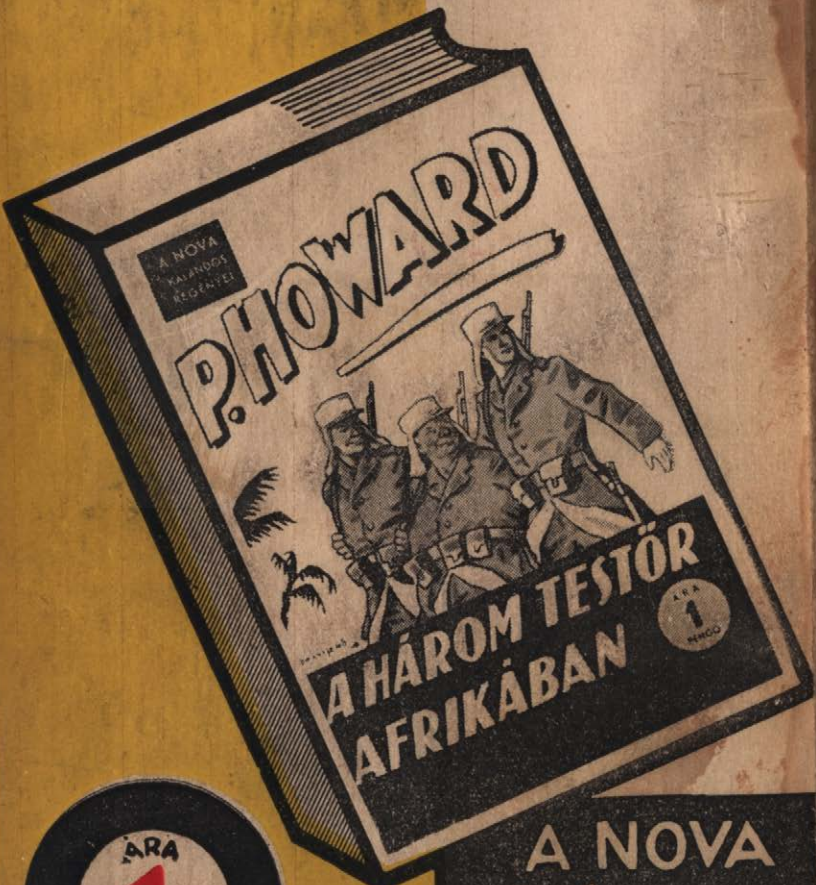
Vége.

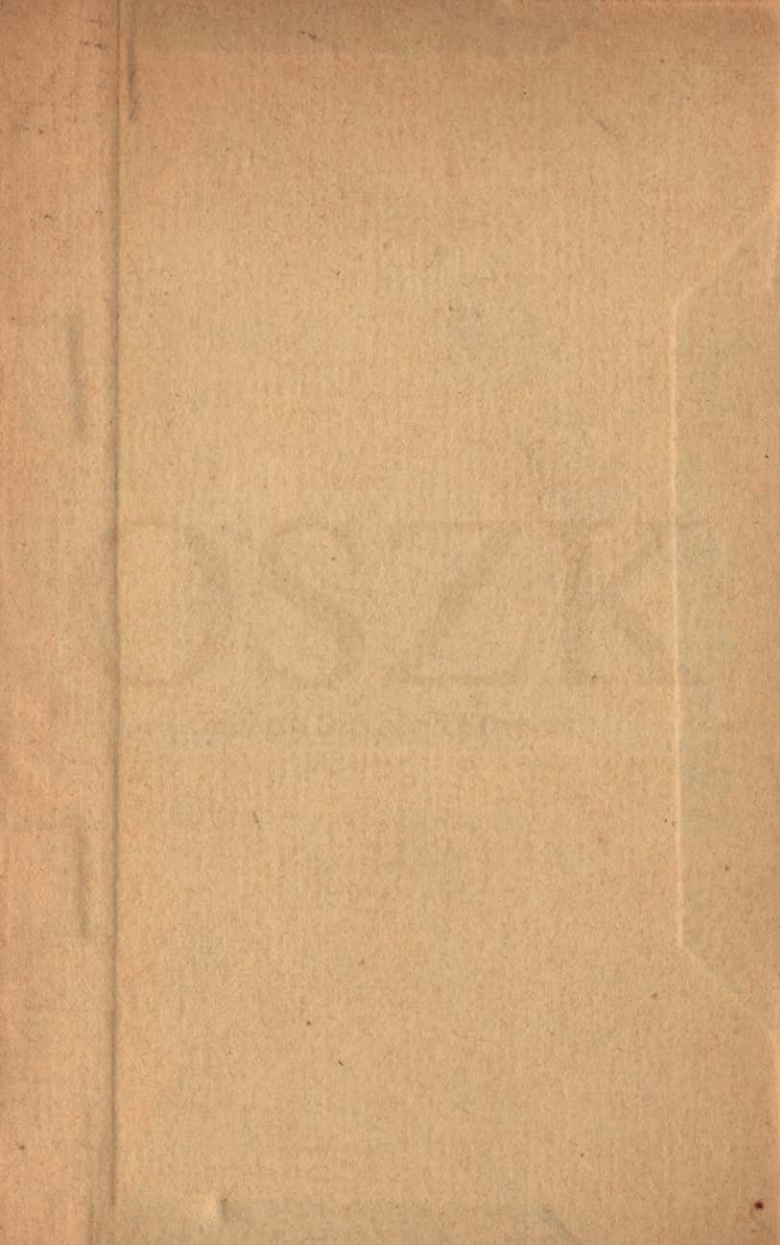

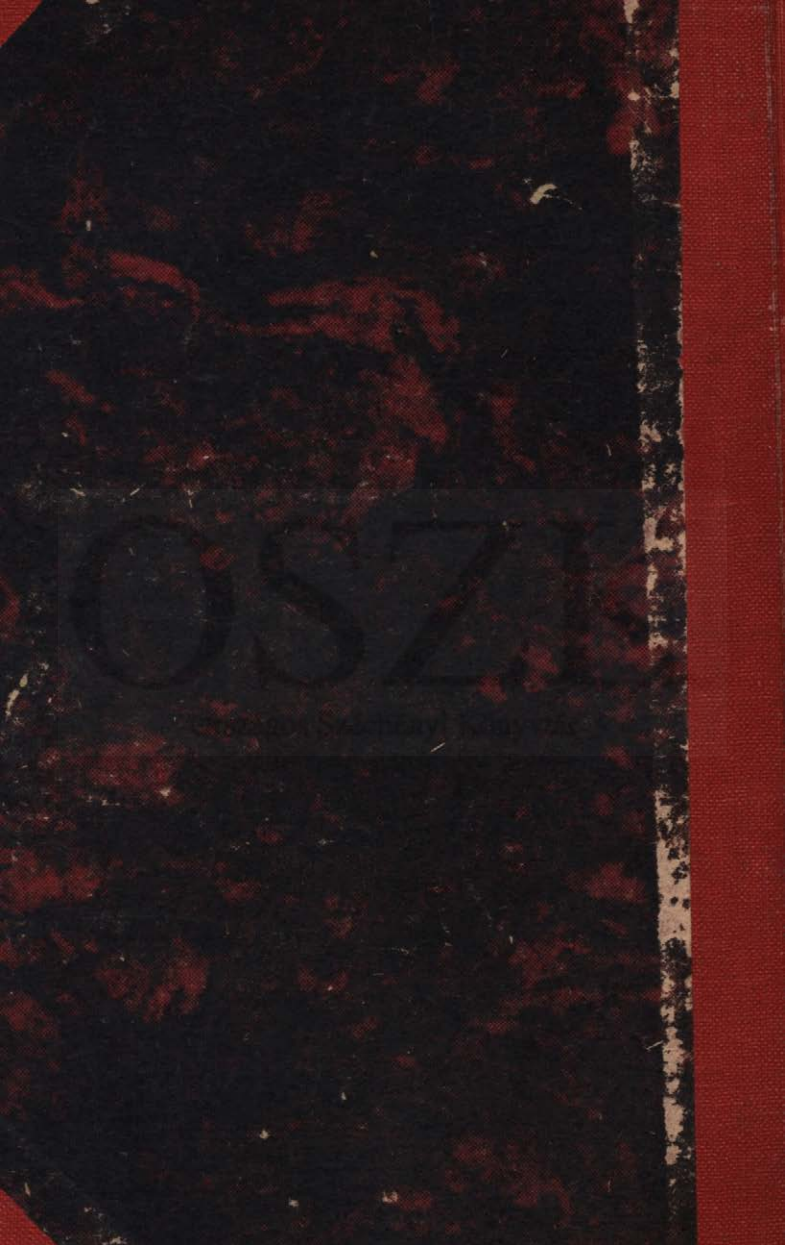
Leközlelel

MEGJELENIK

A NOVA
*Kalandos
regényei*

OSZ